

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἀφλογιστία

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Με ραγισμένη την καρδιά, ἡ

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Νέαν Υόρκη ή άποχαιρετιστήριος παρά-
στασις τής Δέσπως Κανέλλου από

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

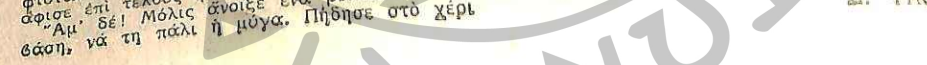
—Τώρα θὰ μπούμε στὸ ἀεροπλάνο καὶ γλυ-
τώνω ἀπὸ σένα! εἶπε φρενιάζοντας καὶ τρίζον-

* Ἦρθε σὲ λίγο ὁ καφῆς καὶ τότε ὁ κ. Θεο-

Ἱστορία μιᾶς... μύγας

«Αμ, δέ! Μόλις ή μύγα. Πήδησε στο χέρι
βάση, νά τη πάλι»

40

Δ. ΨΑΘΑΣ

και που εις βουχη το παλατάκι σου

Και δὲν εἶχε ἄδικο...

ΠΡΟΒ. ΠΙΣΤΩΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΕΝΤΕΛΕΙΑ ΘΑΔΕ...

νοσοκόμα:

—Είναι ακόμη χαμένο
του...

την είδηση της αυτοκτονίας του Παύλου, συγκινήθηκε. Σ' αυτό είχε συντελέσει, είναι αλήθεια, και ο καινούργιος της φίλος Χοσέ δε Θαρβιλιέρο. Η καρδιά του καμπαλλέρο συμπίνασε τον ξεπεσμένο αντίηχο.

— Τό καυμένο τό παιδί — είπε στην κυρία Βέρτη — μπορεί κι' έμεις να είμαστε ή αϊτία, που παραλίγο να χάση τη ζωή του... "Ήθελα κάτι να κάνω γι' αυτόν..."

— Σάν τί; είχε ρωτήσει ή Λίλιαν.

— Μου είπαν ότι βρίσκεται σέ μεγάλη φτώχεια...

— Μή ζητήσης να τον βοηθήσης... δεν θά τ' δεχθώ από σένα... Από μένα θά ήταν ίσως ευκολώτερο...

— Τότε πήγαινε να τον δής στο νοσοκομείο... Καί θά πάρης καί τη δική μου προσφορά...

— Έτσι τράβηξε στον «Ευαγγελισμό» μ' ένα φακέλλο στο ταχυτάκι της, γαργαρισμένο με «βοήθεια». Είχε πάρει καί τ' αλουλούδια της... Όσοσο δέ θά μπορούσε καείως να πη, ότι πήγαινε μ' αυτά μονάχα στο νοσοκομείο. Υπήρχε στην ψυχή της κάποια άδριστή σκιά νοσταλγίας αίσθησιακής καί κάποιες τύψεις γιά τ' ό κακό που είχε κάνει σ' ένα νέο, που δεν της είχε δώσει παρά μόνο χαρά...

Όταν μπήκε με συγκίνηση στο δωμάτιο του Παύλου καί είδε τ' αλουλούδια της Καίτη, που δεν είχαν μαραθιά ακόμα στο βάζο, ρώτησε τον έαυτό της: «Ποιά να του τάστειλε τάχα;...» Καί σάν να ήταν ευχαριστημένη, που δεν τον είχαν ξεχάσει, που εξακολουθούσαν σ' γυναίκες να ενδιαφέρονται ακόμα γι' αυτόν. Κοντά στον Παύλο, ήταν, εκείνη τη στιγμή μιά νοσοκόμα. Πήρε τ' αλουλούδια της Λίλιαν καί τ' άβασε σ' ένα κοινό κανάτι «έμαγιέ» που βρισκότανε στο δωμάτιο. Ο Παύλος, καθώς άνοιξε τ' άμτια καί την είδε, χλώμιασε καί πήρε μιά έκφραση συγκρατημένα έξαγριωμένη.

— Πώς είσαι. καλέ μου φίλε;—του είπε κάνοντας ότι δεν καταλαβαίνει την έκφρασή του. Δεν αισθάνεται λίγο καλλίτερα τώρα;

— Ναί... — έκαμε ξερά ο Παύλος — δυστυχώς έχω συνέλθει...

Κι' έπειδή ή νοσοκόμα δεν έδειχνε καμμία διάθεση να φύγ, αλλά έγραφε στο φύλλο άσθενείας του Παύλου την πορεία του ή Λίλιαν έβγαλε από τ' ασαντίκι της τ' ό φακέλλο καί, άνασηκώνοντας τ' αμαξιλάρι του τον έβαλε από κάτω. Σάν νάνοιωσε τί ήτανε μέσα σ' αυτόν ο Παύλος άνασηκόθηκε γοργά, τον τράβηξε, έσκισε μιά γωνιά, είδε τ' περιεχόμενο καί, με κάποια προσπάθεια, φώναξε στη νοσοκόμο:

— Μου δίνετε τ' ό μολύδι σας, δεσποινίς;

Κι' έπειδή ή νοσοκόμα δεν έδειχνε καμμία διάθεση να φύγ, αλλά έγραφε στο φύλλο άσθενείας του Παύλου την πορεία του ή Λίλιαν έβγαλε από τ' ασαντίκι της τ' ό φακέλλο καί, άνασηκώνοντας τ' αμαξιλάρι του τον έβαλε από κάτω. Σάν νάνοιωσε τί ήτανε μέσα σ' αυτόν ο Παύλος άνασηκόθηκε γοργά, τον τράβηξε, έσκισε μιά γωνιά, είδε τ' περιεχόμενο καί, με κάποια προσπάθεια, φώναξε στη νοσοκόμο:

— Μου δίνετε τ' ό μολύδι σας, δεσποινίς;

Κι' έπειδή ή νοσοκόμα δεν έδειχνε καμμία διάθεση να φύγ, αλλά έγραφε στο φύλλο άσθενείας του Παύλου την πορεία του ή Λίλιαν έβγαλε από τ' ασαντίκι της τ' ό φακέλλο καί, άνασηκώνοντας τ' αμαξιλάρι του τον έβαλε από κάτω. Σάν νάνοιωσε τί ήτανε μέσα σ' αυτόν ο Παύλος άνασηκόθηκε γοργά, τον τράβηξε, έσκισε μιά γωνιά, είδε τ' περιεχόμενο καί, με κάποια προσπάθεια, φώναξε στη νοσοκόμο:

— Μου δίνετε τ' ό μολύδι σας, δεσποινίς;

Κι' έπειδή ή νοσοκόμα δεν έδειχνε καμμία διάθεση να φύγ, αλλά έγραφε στο φύλλο άσθενείας του Παύλου την πορεία του ή Λίλιαν έβγαλε από τ' ασαντίκι της τ' ό φακέλλο καί, άνασηκώνοντας τ' αμαξιλάρι του τον έβαλε από κάτω. Σάν νάνοιωσε τί ήτανε μέσα σ' αυτόν ο Παύλος άνασηκόθηκε γοργά, τον τράβηξε, έσκισε μιά γωνιά, είδε τ' περιεχόμενο καί, με κάποια προσπάθεια, φώναξε στη νοσοκόμο:

— Μου δίνετε τ' ό μολύδι σας, δεσποινίς;

Κι' έπειδή ή νοσοκόμα δεν έδειχνε καμμία διάθεση να φύγ, αλλά έγραφε στο φύλλο άσθενείας του Παύλου την πορεία του ή Λίλιαν έβγαλε από τ' ασαντίκι της τ' ό φακέλλο καί, άνασηκώνοντας τ' αμαξιλάρι του τον έβαλε από κάτω. Σάν νάνοιωσε τί ήτανε μέσα σ' αυτόν ο Παύλος άνασηκόθηκε γοργά, τον τράβηξε, έσκισε μιά γωνιά, είδε τ' περιεχόμενο καί, με κάποια προσπάθεια, φώναξε στη νοσοκόμο:

— Μου δίνετε τ' ό μολύδι σας, δεσποινίς;

Κι' έπειδή ή νοσοκόμα δεν έδειχνε καμμία διάθεση να φύγ, αλλά έγραφε στο φύλλο άσθενείας του Παύλου την πορεία του ή Λίλιαν έβγαλε από τ' ασαντίκι της τ' ό φακέλλο καί, άνασηκώνοντας τ' αμαξιλάρι του τον έβαλε από κάτω. Σάν νάνοιωσε τί ήτανε μέσα σ' αυτόν ο Παύλος άνασηκόθηκε γοργά, τον τράβηξε, έσκισε μιά γωνιά, είδε τ' περιεχόμενο καί, με κάποια προσπάθεια, φώναξε στη νοσοκόμο:

— Μου δίνετε τ' ό μολύδι σας, δεσποινίς;

Κι' έπειδή ή νοσοκόμα δεν έδειχνε καμμία διάθεση να φύγ, αλλά έγραφε στο φύλλο άσθενείας του Παύλου την πορεία του ή Λίλιαν έβγαλε από τ' ασαντίκι της τ' ό φακέλλο καί, άνασηκώνοντας τ' αμαξιλάρι του τον έβαλε από κάτω. Σάν νάνοιωσε τί ήτανε μέσα σ' αυτόν ο Παύλος άνασηκόθηκε γοργά, τον τράβηξε, έσκισε μιά γωνιά, είδε τ' περιεχόμενο καί, με κάποια προσπάθεια, φώναξε στη νοσοκόμο:

— Μου δίνετε τ' ό μολύδι σας, δεσποινίς;

Κι' έπειδή ή νοσοκόμα δεν έδειχνε καμμία διάθεση να φύγ, αλλά έγραφε στο φύλλο άσθενείας του Παύλου την πορεία του ή Λίλιαν έβγαλε από τ' ασαντίκι της τ' ό φακέλλο καί, άνασηκώνοντας τ' αμαξιλάρι του τον έβαλε από κάτω. Σάν νάνοιωσε τί ήτανε μέσα σ' αυτόν ο Παύλος άνασηκόθηκε γοργά, τον τράβηξε, έσκισε μιά γωνιά, είδε τ' περιεχόμενο καί, με κάποια προσπάθεια, φώναξε στη νοσοκόμο:

— Μου δίνετε τ' ό μολύδι σας, δεσποινίς;

Κι' έπειδή ή νοσοκόμα δεν έδειχνε καμμία διάθεση να φύγ, αλλά έγραφε στο φύλλο άσθενείας του Παύλου την πορεία του ή Λίλιαν έβγαλε από τ' ασαντίκι της τ' ό φακέλλο καί, άνασηκώνοντας τ' αμαξιλάρι του τον έβαλε από κάτω. Σάν νάνοιωσε τί ήτανε μέσα σ' αυτόν ο Παύλος άνασηκόθηκε γοργά, τον τράβηξε, έσκισε μιά γωνιά, είδε τ' περιεχόμενο καί, με κάποια προσπάθεια, φώναξε στη νοσοκόμο:

— Μου δίνετε τ' ό μολύδι σας, δεσποινίς;

Κι' έπειδή ή νοσοκόμα δεν έδειχνε καμμία διάθεση να φύγ, αλλά έγραφε στο φύλλο άσθενείας του Παύλου την πορεία του ή Λίλιαν έβγαλε από τ' ασαντίκι της τ' ό φακέλλο καί, άνασηκώνοντας τ' αμαξιλάρι του τον έβαλε από κάτω. Σάν νάνοιωσε τί ήτανε μέσα σ' αυτόν ο Παύλος άνασηκόθηκε γοργά, τον τράβηξε, έσκισε μιά γωνιά, είδε τ' περιεχόμενο καί, με κάποια προσπάθεια, φώναξε στη νοσοκόμο:

— Μου δίνετε τ' ό μολύδι σας, δεσποινίς;

ΔΕΝ ΗΘΟΥΝ ΓΙΑ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΜΟΥ

Τό φλογερό μου έρωτα τον έκανα μα-
(στίχα,
σάν τσίχλα τον πιπιλάγα
καί σάπινα, δεν μίλαγα,
γι' αυτό ποτέ δεν έμαθες μέσ στην
(καρδιά μου τ' είχα,
τό φλογερό μου έρωτα τον έκανα μα-
(στίχα.

Δεν ήσουν γιά τ' άδόντια μου, γι' αυτό
(έπηγα πάσο,
μά σάν σέ συλλογίζομαι,
παθαίνω, βουρλίζομαι
καί ώρες-ώρες μούρχεται τ' ό γκλάβα
(μου να σπάσω,
δεν ήσουν γιά τ' άδόντια μου, γι' αυτό
(έπηγα πάσο.

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια,
κρατήθηκε, δαγκώθηκε,
άλλά δεν έκδηλώθηκε
καί της καρδιάς μου κράτσα κλεισμέ-
(να τ' άκίτα,
τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

Τό «ο' άγαπώ» δεν τ' άκουσες, καθό-
(σον τό κατάπια!

που άνέβαινε κουρδισμένη από τ' ό θέαμα
της κούρας της, μάνιασε άμα την είδε
να βγαίνει από τ' ό δωμάτιο του Παύλου.
Δεν κρατήθηκε, ώρμησε κατά πάνω της.

— Λάμια! — της φώναξε τ' ό δυνατός,
που ό διάδρομος αντίβούζε. — Τί ήρθες
να κάνης εδώ; Να καμαρώσης τ' άργα σου;
Να ίδης πώς εκατόντητες, έσύ καί ό κό-
σμος σοι, ένα άγνό παιδί του λαού; Τόν
γνώρισες σάν τριαντάφυλλο, άπόστειλες τ' ό
δυστυχία του καί τόν άφηρες να πέση σ' αμα-
ραμένα φύλλα...

— Δεν ξέρω τί μου λέτε, κυρία — έκα-
με ή Λίλιαν, προσπαθώντας να κρύψη την
ταραχή της από τ' ό μάσκα της κυ-
ρίας του κόσμου, που δέχεται άπρόσπτη
καί τρελλή επίθεση — κάνετε λάθος... Ά-
φήστε με να φύγω...

— Άλλά ή Καίτη της έφραζε μ' άνοιχτά
τ' ό χέρια, τ' ό διάδρομο έτοιμο να την πιάση
καί να την σφίξει σέ θανάσιμο άγκάλιασμα.
— Πώς δεν ξέρεις τί σου λέω, παλινου-
ναίκα; της φώναξε. — Δεν είσαι ή Λί-
λιαν Βέρτη, ή γυναίκα του εργοστασιάρχη,
που ξελόγισες τόν άντρα μου;...

Στό μεταξύ άρχισαν να τις τριγυρίζουν
νοσοκόμοι, επισκέπτες, υπάλληλοι. Τ' ό ρε-
ζίλημα είχε άρχίσει άγριο, έξοντωτικό. Η
Λίλιαν μάταια προσπαθούσε να ξεφύγ, Η
Καίτη της έκλεινε τ' ό δρόμο.

— Έσύ δεν είσαι — φώναζε — που άλ-
λάεις φίλο κάθε έξάμινον... Έσύ δεν είσαι
που μπήκες στη μέση να μάς χωρίσεις καί
να μου τόν πάρης; Που πάτησες, γιά τ' ό
καπρίτσιο σου καί γιά τ' ό κέφι σου πάνω
σέ δυο πτώματα, τ' ό δικό του καί τ' ό δικό
μου; Δεν τόν ζάλισες με τόν παρά σου,
με τ' ό λούσα σου, με τις παχείες υποσχέ-
σεις σου, δεν τόν έκανες ν' άφήση τ' ό σπίτι
του καί τ' ό παιδιά του, γιά να σέ πάρη
τάχα;...

— Έσύ δεν τόν κύλησες στη λάσπη,
δεν τόν μουντζούρωσες καί δεν τόν πέτα-
ξες σάν σπιμένο λεμόνι, άμα ρεζίλευτήκη;
Τ' ό σκάνδαλο ήτανε πελώριο. Ο έθιμει-
ρεύων έτρεξε:

— Είναι νοσοκομείο εδώ — είπε στην
Καίτη, που έφρενε φοβέριζε να πέση άπά-
νω στη Λίλιαν καί να της σπαραχθώ, σάν
Έρινέα, που θέλει να τιμωρήσει τ' ό εγκλή-
μα — είναι άρρωστοι, που θέλουν ήσυχία,
κυρία!...

Η Λίλιαν βρήκε τη στιγμή να τ' ό στρί-
ψη, ρίχνοντας μιά φράση διαχωριστικής
γραμμής ανάμεσα της καί της Καίτης:

— Θα στείλω την πλύστρα μου να σου
άπαντήση!

— Να τη στείλεις... Να τη στείλεις —
άποκριθηκε ή Καίτη — θάναι πολύ καλλί-
τερη από σένα!...

Κατεβαίνοντας τις σκάλες του νοσοκο-
μείου ή Λίλιαν ένοιωσε να ύγρανι τ' ό βλέ-
φαρά της ένα δάκρυ. Έτσι χωρίστηκαν σ'
αυτή τη θλιβερή ιστορία οι δυο κόσμοι που
είχαν αντιμετωπισθώ σ' εμιά δραματική μο-
νομαχία άγάπης, γιά ένα καί τ' ό αυτό πρό-
σωπο, αλλά με τόσο διαφορετικό νόημα γιά
τόν κάθε κόσμο. Η Καίτη μπήκε στο δω-
μάτιο του Παύλου, τρέποντας από την τα-
ραχή της καί σωριάστηκε σέ μιά καρέκλα,
πλαί του.

— Άκούσα τόν καυγά... Είχες άσκημα
συναπάντημα... Άν ήξερες όμως πώς της
φερόθηκα έγώ, ίσως θ' άπόδευνες αυτή τη
σκηνή που σέ τάραι...

Καί της είπε με λίγα λόγια, που τόν
κούρασαν, τ' ό άγριο διάδημα, που της είχε
κάμει. Η σκηνή του νοσοκομείου έγινε πο-
σίγνωστη στον καλό κόσμο. Βούιζε τόσο,
με προσθήκες τεράστιες καί καθέκαστα φαν-
ταστικά, που ή Λίλιαν καί ό άντρας της
αναγκάστηκαν να φύγουν γιά την Ισπανία.
Ύστερα από λίγο διαδόθηκε, ότι ό Χοσέ
δε Θαρβιλιέρο έφυγε με άδεια γιά τ' ό Μα-
δρίτη...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΓ'.

Ο άγώνας με τόν Παύλο

Η Καίτη είχε νικήσει — αν μπορούσε
να όνομάση κανένας νίκη τη βασιλεία της
πάνω στα ρημάδια της ζωής της... Τί θά
γινότανε όμως με τόν Παύλο; Την έρώτησε
την έβαλε, την άλλη την έπαινε, μετά τις σκη-
νες τ' ό νοσοκομείου, ό διευθυντής της έ-
ταίρειας.

— Με την κυρία Βέρτη τελειώσατε

— Με την κυρία Βέρτη τελειώσατε

— Με την κυρία Βέρτη τελειώσατε

— Με την κυρία Βέρτη τελειώσατε

— Με την κυρία Βέρτη τελειώσατε

— Με την κυρία Βέρτη τελειώσατε

— Με την κυρία Βέρτη τελειώσατε

— Με την κυρία Βέρτη τελειώσατε

— Με την κυρία Βέρτη τελειώσατε

— Με την κυρία Βέρτη τελειώσατε

— Με την κυρία Βέρτη τελειώσατε

— Με την κυρία Βέρτη τελειώσατε

— Με την κυρία Βέρτη τελειώσατε

— Με την κυρία Βέρτη τελειώσατε

— Με την κυρία Βέρτη τελειώσατε

— Με την κυρία Βέρτη τελειώσατε

— Με την κυρία Βέρτη τελειώσατε

— Με την κυρία Βέρτη τελειώσατε

— Με την κυρία Βέρτη τελειώσατε

— Με την κυρία Βέρτη τελειώσατε

— Με την κυρία Βέρτη τελειώσατε

της είπε — με πολύ θλιβερό τροπο... 11
θα γίνη όμως τώρα, μ' αυτή τ' ό νέο, τόν
πρώην άντρα σας, που βγαίνει αύριο από
τ' ό νοσοκομείο;... Δεν φαντάζομαι πώς θά
φιλοξενηθώ στο σπίτι σας, όπως έγινε πρό
ήμερών... Αυτό δεν είναι καθόλου κομψό...

Καί πρόσθεσε με σαρκαστικό τόνο:

— Έκτός αν ξαναπαρνευτήτε μ' αυτόν!
Θά ήτανε τέλειο!... Ο δεύτερος σύζυγός
σας να είναι τ' ό ίδιο πρόσωπο με τόν
πρώτο...

— Λέω να νοικιάσω ένα διαμέρισμα γι'
αυτόν — είπε ή Καίτη — ώσπου να τόν
βάλω σ' ένα δρόμο...

— Διαμέρισμα! — Έκαμε ό διευθυντής
με πικρό χαμόγελο. — Τί θά τ' ό κάνει αυ-
τός τ' ό διαμέρισμα!... Γιά νάχη διαμέρι-
σμα, πρέπει να φτιάξη καί νοικοκυριό...
Είναι ή ώρα καί ή στιγμή κατάλληλη ν'
άρχισή μιά τέτοια προσπάθεια;... Δεν τ' ό
φαντάζομαι!... Έχω βρή μιά λύση γι' αυτόν.

— Ποιά; — ρώτησε περίεργη, ή Καίτη.

— Ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο «Ηπει-
ροθεσσαλίας»...

— «Ηπειροθεσσαλίας»; — είπε εξαφιν-
σμένη ή Καίτη, καί στραβοδοτούσινιασε.

— Ο Θεός ξέρει τί θά είναι!...

— Ζήτησα στο «Πτι - Παλαί» — έκαμε
ειρωνικά ό διευθυντής — αλλά δεν είχαν...

— Λέπεται ό ιδιοκτήτης της «Ηπειροθεσσα-
λίας» πήρε, δεν είναι λίγες μέρες δάνειο
από μάς... Έχει κάποιες υποχρεώσεις καί
τ' ό δωμάτιο θά μ' ός τ' ό δώση σχεδόν τζά-
μπα... Άλλά ρωτήμαι τί σκέπτεσαι να κά-
νης μ' αυτόν... Στέγη θά έχη... θά τ' ό δι-
νομε καί κάτι... Άλλά κατόπιν...

— Θα με βοηθήσετε καί σεις, πιστεύω
— είπε ή Καίτη, δειλά καί κλαψιάρικα —
να τόν ξεναφέρω στον ίσιο δρόμο...

— Πολύ φοβάμαι, ότι θά βάλουμε τόν
άράπη στο μπάνιο καί θά θέλουμε να τόν
άσπρισουμε με τ' ό σαπούνι καί τη βούρτσα.

— Μά γιατί τ' ό λέτε αυτό;... Έχει στοι-
χεία να ξανάρθω στον έαυτό του...

— Έχει συνήθειο στα πολλά χρήματα,
στη σπατάλη, στη μεγάλη ζωή... Πώς θά
μπορέσει τώρα να ζήση σ' ένα δωμάτιο με
τά λίγα χρήματα που θά παίρνη σάν έλε-
μοσύνη;...

— Θα τόν βοηθήσουμε να κάμη μιά έρ-
γασία που να κερίζη κάπως καί να μπο-
ρέση να δημιουργήση μιά καινούργια ζωή...

— Μακάρι! — άναστενάξε ό διευθυντής
— αλλά προβλέπω πώς θά βαρεθήτε γρή-
γορα...

Τόν έγκατέστησαν στο ξενοδοχείο «Η-
πειροθεσσαλίας» σ' ένα καλούτσικο δωμά-
τιο πουβλεπε προς τ' ό δρόμο. Καί ή Καίτη
τόν έφωδισε με τ' ό πρώτο πεντακοσάριο.

Χάλασε τόν κόσμο να μ' ό δεχτή... Άλ-
λά πώς θά ζούσε;... Η άνάγκη τ' όν πραγ-
μάτων τόν έπέβαλε να τ' ό πάρη. Πώς μπο-
ρούσε να κάμη διαφορετικά; Τ' ό ίδιο βρά-
δυ τόν προσκάλεσε ή Καίτη να φάη μαζί
της, στο σπίτι... Τ' ό είχε έτοιμάσει καλό
φαί καί μιά μουσική μισοκορική μοτι-
λιαρισμένη ρετίνα Μεσογείων. Πρόσεξε,
με δυσάρεστη έκπληξη, ότι την κατέβασε ό
λόκληρη ποτήρι πάνω στο ποτήρι. Που να
φανταζότανε, ή άτυχη, πώς, αυτό τ' ό βρά-
δυ, ό Παύλος έγκαινιζε ένα καινούργιο
πάθος, πουμπελλε να γίνη ό μεγαλύτερος
έχθρος που είχε ν' αντιμετωπίση γιά τ' ό σω-
τηρία του αγαπημένου της.

Δεν είχανε περάσει δυο μέρες, που ό
διευθυντής της εταιρείας ζήτησε να τόν δη.

— Είδοπαίστε τον ναρρή, αύριο τ' ό
πρωί — είπε στην Καίτη — καί έχω ύπ-
οψιν μου καί θέλω να ιδώ που βρίσκεται...

Η Καίτη, χαρούμενη, τ' ό άφησε ένα ση-
μείωμα στο ξενοδοχείο. Καί στην προσευ-
χή της τ' ό νύχτα παρακάλεσε τ' ό Θεό να τ' ό
είχε βρή ό διευθυντής καμμία καλούτσικη
δουλειά, να μπορέση να στήριχτή. Ο Παύ-
λος παρουσιάστηκε σέ μιά κατάσταση που
τράβηξε δυσάρεστα την προσοχή του διευ-
θυντή. Μόλις μπήκε στο γραφείο μιά βα-
ρεία μυροδία κρασίλας πλημμύρισε την
ατμόσφαιρα. Ήτανε από τ' ό βραδυό πιστό
στην ταβέρνα, που είχε κρατήσει ως τις
πρωινές ώρες. Τ' ό πρόσωπό του ήτανε ξα-
ναμένο καί στο μάγουλό του είχε μιά με-
γάλη γρατζουνιά. Είχε τ' ό κόκκινα μάτια
του ανθρώπου, που ξαγρύπνησε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

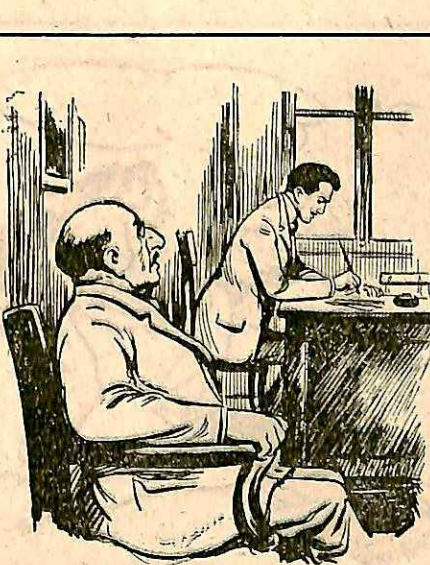
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ο Έπισκοπόπουλος κάθισε βιαστικά στο γρα-
φείο του κι' έγραψε τον περιμένα δίπλα σ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

Περίεργες ειδήσεις και παρά-
ξενα περιστατικά

— Στά 1886, διορίστηκε δήμιος στις φυλακές Κερκύρας ο κρατούμενος Λάμπρος Γεωργιάδης. Ο προηγούμενος δήμιος ήταν ο Μπεκιάρης, που η θητεία του είχε λήξει, αλλά βρισκόταν ακόμη στη φυλακή για ένα φόντο που είχε κάνει στο Ναύπλιο, μόλις είχε βγεί...

— Στά 1898, δημοφιλής ο πάρεδρος της Αθήνας έγινε ο βρακοφόρος Αθανάσιος Έλευσινιώτης, που ήταν 76 χρόνων και παλιός Πλακιώτης. Ο Έλευσινιώτης είχε ένα όνειρο: Να γίνει δήμαρχος. Κι Έλεγε: «Ας πάω διαρκές για δήμαρχος και θα κάνω την Αθήνα κοιλιά». Την άρνησαν οι άλλοι και ριμάζε. «Όλο ρουσφέτι και πολιτική. Μας στράβωσε η σκόνη, μας έπνιξε η βρώμα, μάς έσκασε η δίψα!»

— Στις 12 Ιανουαρίου του 1899, ο επιθεωρητής των τράμ Α. Ζαμπέτας είδε να σέρνυται στο δρόμο μια κυρία της αριστοκρατίας το άσπρο δαντελένιο... πουκάμισό της. Οι λούτροι της Όμορφιάς άρχισαν να φωνάζουν: «Κυρία, κατέσπασε!...» Η κυρία τότε με γοργή κίνηση, άφησε το πουκάμισο να γλιστρήσει κάτω από τα πόδια της κι έφυγε τρέχοντας, κατακόκκινη. Ο Ζαμπέτας, το πήρε και το έφερε στην ταβέρνα του Καμπίτη. Έκει το έβαλε στη δημοπρασία. Τελειώτος πλειοδότης στον πλειστηριασμό αυτό ήταν ο ιδιοκτήτης ενός αμαξίου.

— Τον Φεβρουάριο του 1900, ένας διάκος της Μητροπόλεως, έδειξε εαφνικά συμπτώματα λυσσας κι άρχισε να δαγκώνει καρέκλες, πόρτες, εικονίσματα. Οι εκκλησιαστικοί τον έδεσαν στα πόδια. Ο διάκος συνελήφθη με κόπο και μεταφέρθηκε στο Σταθμό Πρώτων Βοηθειών!

— Στά 1883 η Διεύθυνση των Ταχυδρομείων τοποθέτησε σε κεντρικά σημεία της Αθήνας σιδερένια κιβώτια μπλε χρώματος, που είχαν και ένα πινακάκι παραλαβής των επιστολών. Ώριζε δέ να πουλούν γραμματόσημα τα μπακάλικά του Μανιατοπούλου στην Πλάκα, του Γάτσου στο Σύνταγμα, του Βούρβουλα στο Κολωνάκι, το φαρμακείο Βαρούχα στην οδό Πνικωτών, το φαρμακείο Πετούση στην οδό Αιόλου, το παπουτζίδικο Βιδάλη στην Όμορφο, το χαρτοπωλείο Γερασιόπου στην Εθνική Τράπεζα και το έμπορικό του Κοκκινίου στην Καπνικαρέα.

— Τον Ιούνιο του 1884 ανέχθηκε από τον Πειραιά το άποστολο «Μπουμπουλινά» μεταφέροντας τη λαμπτήρα στη Χαλκίδα, όπου θα γινόταναν δώδεκα θανατικές εκτελέσεις!

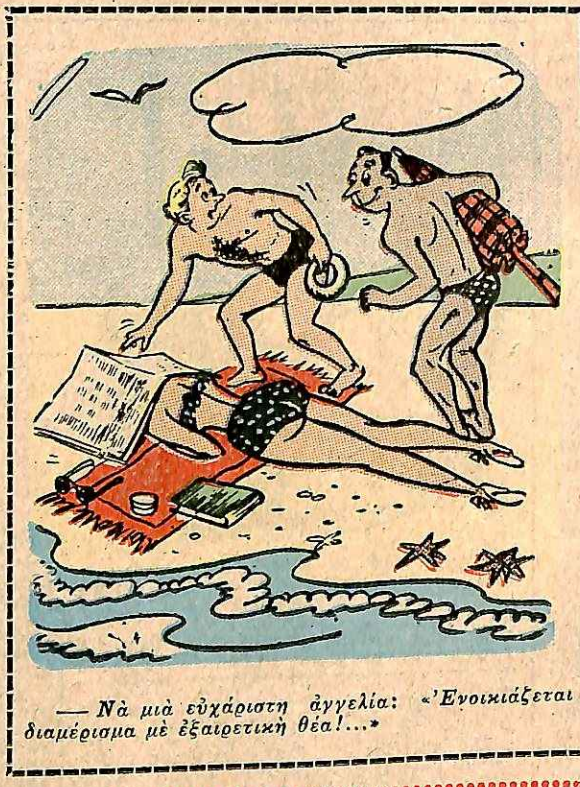
— Στά 1879 δικάστηκε στο Κακούργιο δικαστήριο «επί εξουσίσει της Γερίας Συνόδου» και καταδικάστηκε σε 8 μηνών φυλάκιση ο Απόστολος Μακράκης.

— Στά 1880, ο όμογενής Ιωάν. Κορωνίος έστειλε από το Λονδίνο στη Βιθυνία της Βουλής μια κινητή σκάλα, κατασκευασμένη σύμφωνα με το σύστημα των κλιμακων των βιβλιοθηκών της Αγγλίας. Η σκάλα αυτή ήταν συγχρόνως και αθωμάσιο κόσμημα!

— Τό Σεπτέμβριο του 1879 μεταφέρθηκε από τη Χαλκίδα στις φυλακές του Μενδρεσέ ο διαβόητος αρχιληστής Βαγγέλης Σπανός.

— Στις 18 Αυγούστου του 1886, πόλεις και χωριά της Μεσηνίας καταστράφηκαν από ένα τρομερό σεισμό. Το σεισμό προηγήθηκε έκρηξη λήμμι από το μέρος των Στροφαλών και κατόπιν υπόγειος κρότος. Οι νεκροί έφθασαν σε 300. 100 ήταν από τα Φιλιαρά. Η κυβέρνηση διέθεσε για τους σεισμόπληκτους 300.000 δραχμές, ο βασιλέας Γεώργιος Α΄ 2.000, ο Παντιός Ράλλης 2.000, ο Άνδρ. Συγγρός 10.000 κι ο λόρδος δήμαρχος του Λονδίνου 2.000 λίρες.

— Στά 1898 ο ύπατος άρμοστής Κρήτης πρίγκης Γεώργιος έστειλε στην υπηρεσία των Αντατόρων, στην Αθήνα, τρία όμοια ευρέως, δύο του Αθέρου, για να του τ' ακουσουν. Ύστερ από τριάντα μέρες άκουσθηκε να τ' άνηση, αλλά το άκουσθηκε: «Ξυράφια δέν ελήφθησαν!».

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

Έζησα σαν μέλισσα
κι' όπως έπετούσα,
ίσως να ωφέλησα
κι' ίσως να χάψαι,
σε λουλούδια στάθηκαν,
χρώματα ζητούσα,
μ' ευωδίες τρελλάθηκα
δίχως να χάψαι...

Μέλισσα που γύρισα
σ' όλα τα λουλούδια,
μέλισσα που μύρισα
τόσες ευωδίες
κι' έπινα σαν μέλισσα
τη δροσιά, σε χνούδια
μέλισσα που θέλησα
πάντα λιχουδιές!

Σ' ανθοκήπη πέρασα
μουρουδιές ρουφούσα
και στα πετροκέρασα
στάθηκαν για λίγο,
όπου κι' αν βρισκόμουναι,
διόλου δέν άργούσα.
Μιά στιγμή στεκόμουναι
κι' ήθελα να φύγω!...

Ρόδα, κρίνα, γνώρισα
και δροσάτα γιούλια
κι' ούτε τα ξεχώρισα,
κι' ούτε τα θυμάμαι,
έχω νοιώσει άρώματα
σε λευκά ζουμπούλια
κι' ήθελα σε στρώματα
ρόδων να κοιμάμαι!

Τώρα, τί κατάλαβα
από τόσ' άρώματα
μέ τα θεοπάλαβα
της ζωής καμώματα;
Σε λουλούδια πέρασα
μέλι έχω ρουφήσει,
όμως τώρα γέρασα
κι' όλα έχουν σβύσει!

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΗΣΑΝ ΤΕΡΑΤΑ ΜΝΗΜΗΣ

Οι γυναίκες ύστερον άπέναντι
των άνδρών

Ο Κύρος, ο Μιλιτιάδης και ο Αρταξέρξης, όπως βεβαιώνουν οι αρχαίοι ιστοριογράφοι, ήξεραν τα όνόματα όλων των στρατιωτών τους! Αναφέρεται επίσης για το Θεμιστοκλή ότι ήξερε με τα όνόματά τους όλους τους Αθηναίους!...

Άξιωμαμένευ, εξ άλλου, είναι η περίπτωση του Γερμανού Γκρότσιους. Κατά το 1660 βρισκόταν στο Πότσδωμ, όπου άκουσε ένα πρωί την έκφώνηση των ονομάτων των στρατιωτών ενός ολοκληρωμένου συντάγματος και τα επανάλαβε κατόπιν, χωρίς να κάνει το παραμικρό λάθος, άρχίζοντας από το τελευταίο.

Τέρας μνήμης ήταν επίσης ο Ιταλός βιβλιοφίλος Αντόνιο Μαλιαμπέκι που έζησε κατά τον 12ο αιώνα. Είχε επίσκεψη όλες τις βιβλιοθήκες της Ευρώπης που ύπρχαν στην εποχή του και ήξερε από μνήμης τους τίτλους, τον συγγραφέα, το σχήμα και το δέσιμο όλων των βιβλίων, που βρισκόνταν στην κάθε μία απ' αυτές.

Φαινόμενο ήταν και ο Πικ της Μιράν, τολας, που, σε ηλικία 24 χρόνων, ήξερε από μνήμης όλους τους άρχαιους συγγραφείς, Έλληνες και Λατίνους.

Άλλα και ο Μόσαρτ φημιόταν για την λαμπρή μνήμη του. Σε ηλικία 9 ετών, άκουσε μια μόνο φορά το «Μιζέρε» του Άλλέγκρι κι η εντύπωση που του έκαμε ήταν τόσο βαθιά, ώστε, γυρίζοντας στο σπίτι του, το έγραψε από μνήμης στο πεντάγραμμο.

Καταπληκτική άκουστική μνήμη είχε κι ένα Ιταλόπουλο, ο Ντανιέλε Νόμπιλε, που, σε ηλικία 11 χρόνων, ήξερε από μνήμης ολόκληρη τη θεία Κωμωδία του Δάντη και το μισό από ένα ελληνολατινικό λεξικό 1450 σελίδων.

Άξιόθαύμαστη, εξ άλλου, ήταν η οπτική μνήμη των ζωγράφων Ορατιού Βερνέ και Γουσταύου Μορέ. Κι οι δύο έκαναν πίνακες από μνήμης. Άρκοι να δουν μια μόνο φορά ένα πρόσωπο ή ένα τοπίο για να το ζωγραφίσουν κατόπιν στους πίνακές τους.

Κάποτε, ένας φίλος του προσκάλεσε τον Ντορέ να τον φιλοξενήσει στον πύργο του που είχε στη Βρετανία, για να κάνει το πορτρέτο της μητέρας του. Ο ζωγράφος είχε δη τη μητέρα του φίλου του πριν από έντεκα χρόνια.

Θα έχω γεράσει, στο μεταξύ, του είπε. Δεν μου είναι δύσκολο να την φαντασθώ όπως είναι σήμερα.

— Άλλά δέν είναι καλύτερο να πάμε στον πύργο μου; έπεμειν ο φίλος του.

— Όχι, απάντησε ο Ντορέ. Προτιμώ να την ζωγραφίσω από μνήμης!

— Έπειτα από μερικές ημέρες ο πίνακας ήταν έτοιμος. Ο φίλος του, μάλιστα, είχε άποδώσει τη μητέρα του με ακριβή στυργηματικό τρόπο.

Τό μοντέλο με ένοχλει, εξέηγησε στο φίλο του. Γι' αυτό τό άποφύγω... Μέσα στο μυαλό μου, αντίθετα, τό πρόσωπο που θέλω να ζωγραφίσω ζωντανεύει κι' είναι σαν να τό έχω μπροστά μου.

Ένας άλλος ζωγράφος, ο Σαρταίν, έζωγράφησε από μνήμης το 1880 έναν πίνακα του Μουρίλο, που είχε καταστραφεί σε πυρκαϊά τό 1845, δηλαδή πριν από 35 χρόνια!

Ο Ιταλός ζωγράφος Γκαρμπινιάι, εξ άλλου, απέδωσε με άριστο στυργηματικό τρόπο, τό πρόσωπο ενός άνδρου που τον είδε μια μόνο φορά να περνά από μπροστά του μέσα στο αμάξι του!...

Οι γυναίκες έχουν κατά κανόνα πολύ καθενέστη μνήμη από τους άνδρες. Ο ψυχολόγος Άλεξάντ άνάφει την περίπτωση μιας κυρίας που χρειάστηκε 76 ολόκληρα χρόνια για ν' άποστηθίσει τη Βίβλο! Είχε άρχισει από κορίτσκι 14 χρόνων και μόνον όταν έγινε 90 χρόνων κατάφερε ν' άποστηθίσει και την τελευταία σελίδα της Βίβλου.

Οι γυναίκες, όμως, έχουν εξαιρετικά άνεπτυγμένη οπτική μνήμη προκειμένου για τά ζητήματα της τοιαύτης. Άρκει να δουν μια μόνο φορά ένα πρόσωπο, ένα καπέλλο, ένα άξενσουάρ κλπ. για να τό συγκρατήσουν άμέσως στη μνήμη τους.

Οι έφημερίδες που γράφανε για τό ρομάντισμο και τό γάμο του πρίγκηπα του Μόντε Κάρλο και της Γκραίης Κέλλυ, άσοληθήκανε πολύ και με τό σκύλο της όμορφης νύφης. Ίσως, μάλιστα, να γράφανε πιο πολλά γι' αυτόν τον τετράποδο κύριο, παρά για τό νεόπαντρο ζευγάρι. Ο σκύλος, λέει είναι η άδυναμία της Γκραίης. Όπου αυτή, όπου οι δύο, κι' έκείνος μαζί, πιστός και άχώριστος σύντροφος και δέν ύπάρχει φωτογραφία του ζεύγους, χωρίς να προάβη κι' αυτός τη μουσούδα του, σαν να θέλη να δηλώσει: «Έδώ είμαι κι' εγώ». Τόσο, που είπαμε μερικές κακές γλώσσες πώς ο πρίγκηπας έχει στεναχωρηθή με την άνάσσεια αυτού του εύτυχισμένου σκύλου και μπορεί να μάθουμε κάποτε, πως, άπάνω στα νύφια του, τό πέταξε πόλα.

Προσωπικά, όλη μου η συμπάθεια είναι προς τό μέρος του πρίγκηπα. Καταλαβαίνω τη θέση του, γιατί κάποτε βρέθηκα κι' εγώ στην ίδια και μωδ τό θυμισε τώρα η σκυλοφιλολογία που γράφεται γι' αυτό τό μεγάλο ζήτημα.

Μάλιστα, κύριοι, έτσι που σας τό λέω είναι. Βρέθηκα κι' εγώ κάποτε στην ίδια θέση με τον πρίγκηπα, χωρίς ναχώ ούτε πριγκιπάτο να κυβερνήσω, ούτε να καταπιστώ με την ευημερία του λαού μου. Η θέση μου ήταν η ίδια από άποψείας σκύλου. Κι' αν με τιμήσετε με την προσοχή σας, θα σας την άφηγηθώ.

Είναι κάμποσα χρόνια από τότε. Ένα άνοιξιάντικο πρωί, καθόμουν στο Ζάππειο και μάζευα λιακάδα. Καί άκριβώς είχα πιάσει ένα άκρινό τραπέζακι του κέντρου και είχα παραγγείλει μια πούστα. Έφαγα τη μισή, άλλά κάποια παράξενη γεύση, μ' έκανε να ύπνοπευθώ πώς η πούστα δέν ήταν εν τάξει και πως καλά θα έκανα να μην την άποτελειώσω. Όπου έκείνη τη στιγμή περιούσια από κοντά μου ένα κοντό μαλλιαρό σκυλί, μετρίου μεγέθους. Δέν έζρω πώς μούβρε και τό έριξα τό ύπαισιό μου φωνή: Την έχασε στη στιγμή. Και τότε άκουσα μια γυναικεία φωνή: — Πι, δέν σούχω πη να μην παίρνης τίποτα από τους ξένους; — Ήταν μια νόστιμη γυναικία, εκεί γύρω στα 25. Σηκώθηκε: — Συγχωρήστε του την παρακοή των διαταγών σας, προς χάριν μου, είπα.

Δέν έζρω πώς της φάνηκε άστεία αυτή η κουβέντα και χαμογέλασε. — Είναι τό πιο συμπαθητικό σκυλί απ' όσα έχουν συναντήσει οι όφθαλμοί μου, είπα. Να σας ζήση.

Ξαναχαμογέλασε και στράφηκε προς τό σκύλο. — Τζιμ, πές εύχαριστώ στον κύριο. — Ο Τζιμ ύπάκουσε. Ήρθε κοντά μου, με κύτταξε στα μάτια και κούνησε την ουρά του.

Τούχατε δώσει λαμπρή άνατροφή, παρατήρησα. — Αν είχαν και οι άνθρωποι τέτοια άγωγή, ό κόσμος θα ήταν πολύ διαφορετικός.

Σαν να κόλακευθήκε ο σκύλος από την εύφημη μνεία που τό έκανα και σήκωσε τό πόδι του στο πάδι της καρέκλας, για να τη βρέξει. Κάνουμε πώς δέν τον άντιληφθήκαμε.

Την άλλη μέρα ξανα συνάντησα τη δεσποινίδα με τό σκύλο, στο ίδιο Ζάππειο. Χαϊρετήθήκαμε και οι τρεις. Καί ξανα συναντηθήκαμε και ξαναχαϊρετήθήκαμε και καθήσαμε μαζί κι' εγώ είχα την εύγενική σκέψη να παραγγείλω τρεις πούστες—μια για τον καθενα μας. Τότε της είπα:

— Είναι τόσες φορές που βλέπομαστε και μιλάμε, έζρω τό όνομα του Τζιμ και δέν έχω μάθει άκόμα τό δικό σας.

— Λιάνα, είπα.

— Τώνης.

— Άποπάτε κι' έσεις τά σκυλιά;

— Άπό την πρώτη στιγμή που... σας είδα.

Χαμογέλασε πάλι, κολακευμένη από τό εύγενικό μου χιούμορ.

— Κι' έσεις, φαίνεται πως τ' άγαπάτε πολύ, συνέχισα.

— Ναι. Βρίσκω πως είναι ό πιστότερος σύντροφος του άνδρου. Ξέρετε τί πιστός μου είναι ο Τζιμ;

— Κι' εγώ είμαι τό ίδιο πιστός όταν άναπάω, απάντησα. Είναι τό μόνο σημείο που έχω μία άμοιότητα μ' αυτός τις εύγενικές ύπάρξεις.

— Έτσι λένε όλοι! έπε έκείνη, σαν να άμφεβαλλε.

— Γιατί δέν κάνετε μια δοκιμή;

— Έτσι έβηναι και τεχνικά έφρα τό ζήτημα εκεί που ήθελα. Την εποχή έκείνη τά κατάφερα σε κάτι τέτοια. Κι' έπειτα από την πετυχημένη έκείνη κουβέντα, τό νερό έτρεξε στ' αλλάκι. Κι' έλεγα μέσα μου:

— Κούταξε κάτι άξιόπεριεργα που γίνονται στη ζωή. Για να ύπνοπευθώ ότι η πούστα ήταν μπαζωτική και να τη ρίξω στο σκύλο, έχω σήμερα μια διαλεχτή κατάρτησι.

Και μωδ άφρασε πολύ αυτή η γυναικία, γιατί είχε τό περήφανο εκείνο ύφος που παίρνουν οι γυναίκες που έχουν σκυλί πολυτελείας. Είναι ένα είδικό ύφος και προσέεξε τό σας παρακαλώ, αν τύχη και συναντήσετε στο δρόμο σας ένα τέτοιο ντυέτο.

Την πρώτη μας έξηγημένη συνάντηση με άισθηματικό περιεχόμενο, την ώρισαμε ένα βραδάκι στο Φάληρο.

Την περίμενα μ' ένα ταξί, για να πάμε μαζί. Γυναίκες με σκυλιά πολυτελείας, συνήθως τις τοπαθετεί κανείς σε ιδιόκτητη κοίβρα.

— Αν δέν ύπάρχη ο μόνος συμβιβασμός είναι τό ταξί. Για λεωφορείο δέν μπορεί να γίνει λόγος. Μπορεί να σε δαγκώσει ο σκύλος.

Φυσικά τον έφερε μαζί της. Μέσα στο αλτακίνητο,

46 τοοοίς της ζωής

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

τόν έβαλε στην άκρη. Ο Τζιμ είχε σηκωθεί και παρακολουθούσε τά τοπία από τό παράθυρο.

Πού και πού, όμως, γύριζε κι' έρχιγνε καμιά ματιά και σε μας.

Καθήσαμε σ' ένα κέντρο, κοντά στη θάλασσα.

Ο Τζιμ πρώτος απ' όλους, πήδησε σε μια καρέκλα και κάθισε σοβαρός, σαν κύριος.

Παραγγείλαμε τρία μιφτεκία.

Τό τρίτο όχι πολύ ψημένο! είπα η Λιάνα. Μόλις να πάρη στη φωτιά.

Πρέπει να πω έδώ ότι άρχισα να αισθάνομαι άσχημα.

Η παρουσία του σκύλου δίπλα μας, που καθόταν σαν ίσος προς ίσους, μ' ένοχλούσε.

Άλλά μπορούσα να πω τίποτα.

Η Λιάνα, κάθε τόσο, χάιδευε τό Τζιμ και τούλεγε γλυκείες κουβέντες. Έγώ τον κύτταξα. Κι' έτσι όπως ήταν με τη μούρη του σκεπασμένη με τρίχες, μουστάκια, φρύδια, γένεια, έμοιαζε με ύπαρξιστή.

Ήρθαν τά μιφτεκία.

— Ποιά είναι τό «σαινιάν»; ρώτησε η Λιάνα.

— Αυτό, είπα τό γκαρσόνι.

Πήρε τό πιάτο και τόβαλε μπροστά στον Τζιμ.

— Με συγχωρήτε, είπα τό γκαρσόνι. Άλλά δέν μπορεί τό σκυλί να φάη στο πιάτο.

— Γιατί; ρώτησε η Λιάνα, πειραγμένη.

— Γιατί τά πιάτα είναι για τους άνδρους. Δέν είναι για τά σκυλιά.

— Σκυλί με σκυλί έχει κάποια διαφορά. Αυτό είνε Γκριφόν. Ξέρεις τί θα πη Γκριφόν;

— Έγώ έζρω πώς είναι σκυλί.

Μπήκα στη μέση για να ρυθμίσω τη διαφώνια μ' ένα καλό πουριπούαρι.

— Τουλάχιστον, είπα τό γκαρσόνι, να σας δώσω ένα άλλο τραπέζακι στη γωνία, για να μη θη κανένας πελάτης, κι' έχουμε άπορρήχτηκα.

Πρόν χάριν του Τζιμ, άκόμα σ' αυτόν τον τόπο, είμαστε άπολύτως άκόμα σ' αυτόν τον τόπο.

— Είπαμε άπολύτως άκόμα σ' αυτόν τον τόπο, είπαμε άπολύτως άκόμα σ' αυτόν τον τόπο.

— Κι' ο Τζιμ τρώει από τό ίδιο πιάτο, στο σπίτι...

— Άνατρίχισα λιγάκι. Ο Τζιμ καταβρόχθισε τό μιφτεκί του στα γρήγορα.

Τού δώσαμε κι' από τό δικό μας. Έφαγε και τό γλυκό του.

Είχε νυχτώσει πιά, είχανε στρώσει τ' άστέρια στον ουρανό, τό κύμα μουρμούριζε, η Λιάνα ήταν όμορφη, εγώ είχα φωνάξει από φλογερά αισθήματα, έφρα την καρέκλα μου κοντά της κι' όπλωσα τό χέρι μου να την άγκαλιάσω.

Και έαφνικά ο Τζιμ πετάγεται σαν να τον τίναξε έλατήριο και μωδ κόβει μια άγρια δαγκωνιά στο χέρι.

— Ωχ! έκανα και τό τράβηξα.

Ο Τζιμ με κύτταξε άγρια, γαύγιζε και γρούλλιζε άπειλητικά:

— Τι πάει να πη αυτό; είπα.

— Ζηλεύει! μωδ εξέηγησε η Λιάνα. Γιατί σοδ λέω πως αυτό τό σκυλί είναι σαν άνθρωπος.

— Και γιατί να ζηλεύει;

— Μα και τά σκυλιά αισθάνονται. Τώνη, κι' έχουν τά ίδια αισθήματα με τους ανθρώπους. Δέν άφήνει κανένα νάρθη κοντά τους. Έλα δδ Τζιμ...

— Έλα, χρυσό μου!

Ο Τζιμ πήδησε στα γόνατά της κι' έκείνη τον χάιδευε και του φιλάγε τό κεφάλι. Και ζήλευα εγώ.

— Μην είσαι τόσο άγριος, Τζιμ! Ο κύριος Τώνης είναι καλός και σ' άγαπάει. Πήγαινε να παίξεις!

Μην προσπαθίτε επίμονα ν' αποκοιμηθείτε. Αφήστε τον ύπνο νάρθη μόνος του...

Πρέπει να ξέρετε πώς να κοιμάστε

ΕΧΕΙ υπολογισθεί ότι διασπαύουμε το ένα τρίτο της ζωής μας κατά μέσον όρο στον ύπνο. Ίσως κάμετε λοιπόν τη σκέψη πώς είναι μια ασυγχώρητη σπατάλη του χρόνου. Στην πραγματικότητα όμως, όταν πρόκειται περί μιας αξιοθαύμαστης χρησιμοποίησής του. Όταν κοιμόμαστε, τα νευρικά κύτταρα και οι ιστοί μας επαναρθάνουν τις βλάβες τους. Το σώμα μας κι' ο εγκέφαλός μας γενικά φρεσκάρονται και προετοιμάζονται για τη ζωή της επομένης μέρας.

Ο ύπνος πρέπει ν' αποτελεί ένα αλωττό νεώτερος για όλο τον οργανισμό. Συχνότατα όμως δεν συμβαίνει αυτό, γιατί πολλοί άνθρωποι δεν ξέρουν να κοιμηθούν. Το αποτέλεσμα είναι να υποφέρουν από άπνους και να σηκώνονται απ' το κρεβάτι πιο κουρασμένοι απ' όσο ήταν όταν πλαγιάσανε — σημείο νευρικής υπερκόπωσης.

Περαιτέρω να πούμε πόσο βλάπτει ο κακός ύπνος τη γυναικεία ομορφιά! Το δέρμα στεγνώνει, τα μάτια κόβουν, το πρόσωπο παίρνει μία νοσηρή χλωμάδα, που δεν μπορεί να την κούνη το μακιγιάζ. Αν παρασχη δέ αυτή η κατάσταση, φέρνει φοβερές σωματικές και ψυχικές διαταχές. Οι θλίψεις κι' οι φροντίδες γεννάνε τη φυσιογνωμία, ακριβώς ταράχες. Οι θλίψεις κι' οι φροντίδες γεννάνε τη φυσιογνωμία, ακριβώς ταράχες. Οι θλίψεις κι' οι φροντίδες γεννάνε τη φυσιογνωμία, ακριβώς ταράχες.

Για να κοιμηθείτε καλά, πρέπει πριν απ' όλα να ξαναεξηγήσετε την ηρεμία σας, να καταπολεμήσετε με τη δύναμη της θέλησής σας τον ένδειονισμό, την ανησυχία, τις θλίψεις. Δεν είναι ίσως εύκολο αυτό, είναι όμως εύκολο, αν θέλετε να μην εξαντληθείτε ανεπανόρθωτα ή άνοχη του νευρικού σας συστήματος.

Συχνά, η νευρική ένταση έπεται από τις κακές συνήθειες του ύπνου. Αν πλαγιάσετε σε ώρες ακανόνιστες, άλλοτε νωρίς κι' άλλοτε αργά, δεν μπορεί να κοιμηθείτε κανονικά. Θα πάθετε άπνους, θα ξυπνάτε συχνά τη νύχτα, θα βλέπετε τρομαγμένα όνειρα.

Οι εφιάλτες εξαρτώνται απ' τη χώνευση. "Αν δηλαδή πλαγιάσετε αμέσως μετά το φαγητό, με παραφορτωμένο το στομάχι από βαρεία φαγητά, είναι σχεδόν άδύνατο να μην ιδίτε τέτοια βασανιστικά όνειρα. Γιατί το γεμάτο στομάχι πιέζει την καρδιά κι' επιταχύνει τους παλμούς της. Το βράδυ, πρέπει να τρώτε ελαφρώς κι' ελαφρά μάλλον.

Μην κοιμάστε σε δωμάτιο πολύ ζεστό ή κακώς αερισμένο. Πριν πέσετε στο κρεβάτι, ανοίχτε τα παράθυρα, για ν' ανανεωθεί τελείως ο αέρας. Συνήθιστε να κοιμάστε μ' ένα παράθυρο ανοικτό, ακόμα και στην καρδιά του χειμώνα. Φροντίστε όμως να μη δημιουργούνται κρύα ρεύματα στην κρεβατοκάμαρα.

Κάθε θόρυβος ή φως εμποδίζει τον ύπνο. Μη νομίζετε πως τα μάτια και τ' αυτιά παύουν τελείως να λειτουργούν, όταν κοιμόμαστε. "Είνα άδύνατο φως, που πέφτει στα βλέφαρα του κοιμισμένου, άρκει συχνά για τον κρατήρη μισοβηλητικό, σε μια κατάστασι πολύ κουραστική για το νευρικό σύστημα. Αποφεύγετε λοιπόν ν' ανάβετε καντήλι στην κρεβατοκάμαρά σας, ή τουλάχιστον φροντίστε να μην πέφτει το φως του στο πρόσωπό σας.

Οι Αμερικανίδες, που θέλουν να κοιμούνται καλά, ακριβώς γιατί κουράζονται πολύ όλη την ημέρα, συνηθίζουν να φορούν στον ύπνο τους κάτι ελαφρύς μάσκες, μεταξωτές ή από κρετόν, ώστε να μη φτάνει διόλου φως στα μάτια τους.

Ενα χλιαρό μπάνιο, πριν πλαγιάσετε, συντελεί πολύ στον ήσυχο ύπνο. Αν δεν έχετε μπανιέρα, περάστε όλο το σώμα σας μ' ένα σφουγγάρι, βουτηγμένο σε χλιαρό νερό. Πιείτε επίσης ένα φλιτζάνι γάλα ζεστό. Πριν πέσετε στο κρεβάτι, αναστηθείτε στις μύτες των ποδιών, τεντώνοντας το σώμα σας και σηκώνοντας ψηλά τα χέρια, σαν να θέλετε να φτάσετε στο ταβάνι. "Αντερα μισοκάθεστε, λυγίζοντας γόνατα και

μπράτσα κι' αφήνοντας να κρεμασθή το κεφάλι σας ανάμεσα στα γόνατα σας.

"Ενα δυνατό μασάζ από τη βάση του στήθους προς τα πάνω, με μικρές κυκλικές κινήσεις, ξεκουράζει πολύ τα νεύρα — γιατί η υπερφόρτιση συγκεντρώνεται κυρίως στο μέρος εκείνο.

Στριφογυρίζετε εξ άλλου τους δυο ώμους σας μαζί, δυο φορές προς τη μία κατεύθυνσι κι' άλλες τόσες προς την αντίθετη.

"Η στάσι που θα πάρετε για να κοιμηθείτε, παίζει σπουδαίο ρόλο. Πρέπει να γίνεται καλή ή κυκλοφορία του αίματος. Πλαγιάζετε λοιπόν με το κεφάλι χαμηλά μάλλον. Είναι κακή η συνήθεια του ψηλού μαξιλαριού.

Μη σηκώνετε τα χέρια σας πάνω απ' το κεφάλι. Είναι μία στάσι χαρτωμένη, αλλά βλαβερή για την καρδιά.

Μη βάζετε το ένα μπράτσο λυγισμένο κάτω απ' το μάγουλό σας. Παραμποδίζεται έτσι η κυκλοφορία του αίματος, τόσο στο μάγουλο όσο και στο μπράτσο.

Δεν πρέπει επίσης να κοιμάστε με το πρόσωπο μέσα στην παλάμη, όπως κάνουν τα μικρά παιδιά. Διευκολύνεται έτσι ο σχηματισμός ρυτίδων, γιατί η επίδρασι διατηρεί συνεχώς λίγο υγρό το δέρμα στο μέρος εκείνο.

Μην κοιμάστε με το κεφάλι γυρισμένο προς το στήθος, γιατί το σώμα καμπουριάζεται κι' ο λαιμός ρυτιδώνεται. Επιπλέον, δυσκολεύεται η ανταπόνη κι' η κυκλοφορία του αίματος.

Τα πολύ μαλακά κρεβάτια, ιδίως δε τα πουπουλένια στρώματα, δεν συντελούν καθόλου στη διατήρησι της νεανικής δροσιάς και της μυϊκής δύναμεις. Οι αβλήται, οι ακροβάτες, και γενικά όσοι ενδιαφέρονται για την ελλυγισία και την άντοχη του κορμιού τους, κοιμούνται σε στρώματα λεπτότατα, χωρίς μαξιλάρι και μ' ελαφρά σκεπάσματα.

"Αφού ακουμπήσετε το κεφάλι σας στο μαξιλάρι, φαντασθείτε πως «κολυμπάτε» μέσα σ' ένα χλιαρό σκοτάδι. Είναι ένας τρόπος χαλαρώσεως των νευρών.

Μην πιέζετε τον εαυτό σας να μείνει ακίνητος. Ούτε και να προσπαθήτε επίμονα ν' αποκοιμηθείτε.

"Η προσπάθεια αυτή είναι ο καλύτερος τρόπος για να πάθετε άπνους. Αφήστε τον ύπνο νάρθη μόνος του.

"Η διάρκεια του ύπνου εξαρτάται απ' τις συνήθειες της ζωής κάθε ανθρώπου. Γενικά, τα παιδιά κι' οι νέοι χρειάζονται περισσότερο ύπνο απ' τους ηλικιωμένους, κι' οι ενήλικοι πιο πολύ απ' τους γέροντες. Οι γυναίκες πρέπει να κοιμούνται περισσότερο απ' τους άντρες. Συγχρόνως όμως αντίθετα καλύτερα στις άπνους, π.χ. στα συχνά ξυπνήματα απ' το μαρ που κλαίει τη νύχτα.

"Εχει παρατηρηθεί πως πολλές δερματικές παθήσεις, σπειράκια κι' έκζεμα, οφείλονται σε νευρική κόρασι από έλλειψι ύπνου. Γι' αυτό εμφανίζονται συχνά σε νέους που ξενυχτάνε μελετώντας για εξετάσεις. Κάθε άνθρωπος μπορεί να καταλάβη μόνος του πόσος ύπνος του χρειάζεται.

"Ο μέσος όρος είναι 8 ώρες. "Αν αντίληφθηκε όμως πως δε σας φτάνουν, προσπαθήστε τουλάχιστον να κοιμάστε μία φορά τη βδομάδα 10 ή 11 ώρες. Αυτό κάνουν οι περισσότεροι ηθοποιοί του θεάτρου και οι κινηματογράφοι, καθώς και πολλοί συγγραφείς.

Σημειώτεον ότι όσοι εργάζονται διανοητικά, χρειάζονται περισσότερο ύπνο από κείνους που κουράζονται σωματικά μόνον.

Τα υπερβολικά ξενυχτία δεν επηρεάζουν πάντα αίσθητά την κατάσταση της ύγείας, αλλά σίχως λόγο! Οι λεπτές κι' άδαρτες σχεδόν ρυτίδες, μη ξενυχτάτε λοιπόν δίχως λόγο! Οι άδαρτες σχεδόν ρυτίδες, μη ξενυχτάτε λοιπόν δίχως λόγο! Οι άδαρτες σχεδόν ρυτίδες, μη ξενυχτάτε λοιπόν δίχως λόγο!

Μη ξενυχτάτε λοιπόν δίχως λόγο! Οι άδαρτες σχεδόν ρυτίδες, μη ξενυχτάτε λοιπόν δίχως λόγο! Οι άδαρτες σχεδόν ρυτίδες, μη ξενυχτάτε λοιπόν δίχως λόγο!

Το πρώτο μπάνιο
 Ώς γνωστόν, ο Μάης είχε μία μεγάλη δυστροπία, ή οποία προκαλούσε δυσφορία, κι' ή οποία με την ταχυτέρη την ψύχρα και την τσούνη τη βροχή καθυστέρησε αρκούντως των μπαιν — μετ την εποχή.

Μα του Μάη τα καμπίνα εξεθύμαναν εν τέλει, κάθε μέρα ένας ήλιος φλογόβολος ανατέλλει κι' έτσι πάμπολλα κορίτσια, μια δολοκλήση... αγέλη — Καίτη, Δέσποινα, Σοφία, Πολυξένη, Αλεξ, Έλλη — προς τη θάλασσα βαδίζουν τη γαλάζια, την πλατεία, για το πρώτο τους το μπάνιο, για την πρώτη τη βουτιά.

Κι' ασφαλώς το πρώτο μπάνιο τρακ μεγάλο προκαλεί κι' ή καρδιά ή γυναικεία ποδυε πάντοτε δειλή λίγο θέλει για να σπαση με τη σκέψη μοναχά πως ή θάλασσα ίσως είνε κρύα — μπουζί, παγωμένη. Κι' έτσι κάθε «ηρωίδα» μπαίνει λίγο στα σκα και' εκεί πέρα φοβισμένη μία ώρα παραμένει.

Πώς φοβάται! Πώς διατάζει! Δράμα!... Κι' όποιος την κυττάζει το Σαίπηρεϊον θυμάται το «τον μη όρ νοι τον μη».

Αχ! Να μη, ή να μη μη! Κουταμάρες! Θα βουτηξη! Για ποιο λόγο να δειλιάση! Άλλωστε με ελευσεία τόσος κόσμος την κυττάει.

Άλλ' αν είνε πολύ κρύο και παγώση και ξυλιάση! Όχι! Όχι! Δεν βουτάει!...

Πόσο θα κρατήσουν, όμως, οι κοντοί της διαταγμοί; Κάποτε μοιραίως φτάνει κι' ή «επίσημη» στιγμή. Παίρνει την απόφασί της, κάνει μπλου! — τι ευχερώς! και τό... βάπτισμα λαμβάνει του θαλασσινού πυρός!

Αυτό ήταν! Σοβαρεύουν σε λιγάκι αρκετά και αρχίζουν ν' άπτηχούνε χάχανα, ξεφωνητά. Πάω στα βαθιά, Καλλιόπη!

— Αχ! να σ' έβλεπε ο Τώνης! — Πάσε, Γλυκερία, πέσε! — Πολυξένη μου, πατώνεις;

— Ελα, Ναυσικά, να βουδμε! — Κάτσε μια στιγμή να παίξω! — Καλέ, είν' το πρώτο μπάνιο! Πρέπει ναβγουμε πια (έξω!...)

Πράγματι, εγκαταλείπουν της θάλασσης τη θωπεία και ανάθετες το δίχτυον στην ήλιοθεραπεία, γιατί τόχουνε υπ' όνη πως σε τρις-τέσσερις μέρες επιβάλλεται να γίνουν βερτάμνη... κακαρινές!

Πρώτο μπάνιο!... Γνωριμίες ανταμώνονται παλιν, από σφρίγος κι' από γέλια σφύζουν οι άπροσγιαλές κι' ευτυχώς όσο ποτε είν' οι... «παρατηρηταί».

που κυττώντας μ' άληστία των σιγώνων τη βροχή τις ματάρες τους γουρλώνουν κι' εχόνται «καλή άσχη»!

Πρώτο μπάνιο! Πλημμυρίζει κάθε άνη Φαληρεή και προσφέρει ανεξόδως πανθαλασία άπνιγη. Τα μαγιά θα έχουν «πής» και θ' ανάβουνε αεθνά. Μα με συγχωρείτε... τρέχω να τα δώ κι' από κοντά!...

Επιστολή της Μα. Ταβάρια

Επιστολή της Μα. Ταβάρια

Επιστολή της Μα. Ταβάρια

Επιστολή της Μα. Ταβάρια

Επιστολή της Μα. Ταβάρια

Επιστολή της Μα. Ταβάρια

Επιστολή της Μα. Ταβάρια

Επιστολή της Μα. Ταβάρια

Επιστολή της Μα. Ταβάρια

Επιστολή της Μα. Ταβάρια

Επιστολή της Μα. Ταβάρια

Επιστολή της Μα. Ταβάρια

Επιστολή της Μα. Ταβάρια

Επιστολή της Μα. Ταβάρια

Επιστολή της Μα. Ταβάρια

Επιστολή της Μα. Ταβάρια

TOY PANAToy

Οι "Ες... Έξ έγιναν έξω φρενών με την εξαφανιστή των "Αρ-
χωμένων...
Όι "Ες... Έξ έγιναν έξω φρενών με την εξαφανιστή των "Αρ-
χωμένων...
Με τη θρησκεία των λυκόκυλων, άρχισαν να ψάχνουν πασιπύ. Άλλα χε-
ρίσιν απήλθαν... Έτσι οι βρατέστες κομάρβησαν - κρυμμένοι στα πιο δύ-
σπετα θέματα...
να μέρη που υπήρχαν γύρω από το στρατεύοδο - να διασχίζουν την ή-
μισυνά της...
βίαιη των δήμων τους κι' ύστερα από λίγο να ενανθώσουν με τα προ-
νοστά συμμαχικά στρατεύματα. Η λευτεριά είχε ανθείει τα γα-
στέρια της...

ΓΙΑΝΝΗΣ Ρ. ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η γυναίκα με τη μάσκα, αφού υποκύπτει στις αξιώσεις του βασιλιά θραγκίσκου, του αποκαλύπτει ότι το κορμί της είναι μολυσμένο κι' ότι το τρομερό μικρόβιο που βρίσκεται μέσα στο αίμα της πέθανε και στο δικό του. Πεταί ταυτόχρονα τη μάσκα της κι' ο βασιλιάς βλέπει μπροστά του τη Μαγδαληνή φερρόν. Θέλει τότε τρομαγμένος, νομίζοντας πως είχε οφείλει στην αγκαλιά του ένα φάντασμα. Στο μεταξύ, ο Τριόκ έπισηκέπεται το Μονκλάρ και του κάνει γνωστό τον κίνδυνο που διατρέχει ο 'Ιγνάτιος ντε Λογιόλα. Ο αρχιδικαστής τρέχει στο σπίτι του 'Ισπανού μοναχού και τον βρίσκει έτοιμοθάναντο, με μία μεγάλη πληγή στον ώμο.

24^{ον} Ο Μονκλάρ κάθισε στην ίδια πολυθρόνα, όπου καθόταν λίγη ώρα πρωτότερα ο Λογιόλα, όταν συνανήλυσεν με τον Λαντεναί. Πέρασε μία δολοκλήρη ώρα.

Ακούστηκαν, τέλος, βήματα στη σκάλα. Ο Τριόκ πήκε στο δωμάτιο, συνοδευόμενος από έναν άνθρωπο με κατακόκκινο πρόσωπο, που ξεφυσούσε δυνατά. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο χειρουργός του βασιλιά.

— Αγαπητέ μου κόμη, είπε, χωρίς το σημείωμά σας, δεν είχα σκοπό να το κουνήσω από το Λούβρο.

— Βασιλική διαταγή, απάντησε ψυχρά ο Μονκλάρ.

— Για τί πρόκειται;

— Κυττάζετε...

Και τούδειξε με το χέρι τον 'Ισπανό μοναχό.

— Ποιός είναι αυτός ο άνθρωπος; ρώτησε ο χειρουργός.

— Δεν τον γνωρίζετε; είπε ο Μονκλάρ. Τόσο το καλύτερο! Όπως βλέπετε, ο άνθρωπος αυτός δέχτηκε ένα γερό χτύπημα στον ώμο...

Ο γιατρός είχε σκύψει, στο μεταξύ, πάνω στον πληγωμένο και εξέταζε με προσοχή το τραύμα του. Έβγαλε κατόπιν μερικές λαβίδες από ένα σάκκο κι' απομάκρυνε τα χείλη της πληγής.

Ο Τριόκ είχε πάρει τη λάμπα στο χέρι του κι' είχε πάει κοντά στο γιατρό για να του φωτίσει, ενώ ο Μονκλάρ είχε ξαναθυβυσθή στη σκέψις του.

— Ο άνθρωπος αυτός φαίνεται πως είναι πολύ δυνατός, είπε έπειτα από μερικά λεπτά ο χειρουργός. Ένας άλλος στη θέση του θα είχε πεθάνει... Ήταν, άλλωστε, πολύ τυχερός... Έλατε να δήτε, κύριε κόμη.

Ο Μονκλάρ σηκώθηκε από την πολυθρόνα του κι' έσκυψε πάνω στον Λογιόλα.

— Κυττάζετε, συνέχισε ο χειρουργός. Βλέπετε αυτό το θρόμβο που έχει σχηματισθή στο χέλι της πληγής; Αυτός ο θρόμβος τον έσωσε. Διαφορετικά, δεν θα είχε μείνει ούτε σταγόνα αίμα μέσα στο σώμα του... Αν γλυτώσει, θα συνέλθη πολύ γρήγορα...

— Αν γλυτώσει; είπε ο Μονκλάρ. Πιστεύετε, λοιπόν, πως θα ζήσει;

— Δεν ξέρω τίποτ' ακόμη, απάντησε ο χειρουργός. Έμπρός, βοηθήστε με να τον σηκώσωμε... Πρέπει να τον πάμε σ' ένα κρεβάτι...

Ο Μονκλάρ άνοιξε στην τύχη μία πόρτα.

— Έδώ, είπε.

Ήταν η κρεβατοκάμαρα του Λογιόλα. Το δωμάτιο αυτό δεν είχε άλλα έπιπλα εκτός από ένα κρεβάτι, ένα μικρό τραπέζι και μία καρέκλα. Στον τοίχο κρεμόταν μία μεγάλη εικόνα της Παναγίας.

Ο χειρουργός έπιασε τον Λογιόλα από τους ώμους κι' ο Τριόκ από τα πόδια. Τον απόθεσαν κατόπιν στο κρεβάτι χωρίς να δώση σημεία ζωής.

— Θα του κάμω έναν επίδεσμο, είπε ο χειρουργός.

Ο Τριόκ έτρεξε άμέσως στην κουζίνα κι' έβρασε νερό. Ο χειρουργός έπλυνε με αυτό την πληγή και κατόπιν άνοιξε κάμποσα μπουκαλάκια και έχυσε διάφορες αλοιφές πάνω στα χείλη της. Στο τέλος την έδεσε με επίδεσμους που έκοψε από ένα σεντόνι.

Κόντευαν τρείς μετὰ τα μεσάνυχτα.

— Για τί στιγμή δεν έχω να κάμω τίποτε άλλο, είπε ο χειρουργός, που έτοιμάσθηκε να φύγει. Θα ξαναγυρίσω αύριο το πρωί... Άλλά ποιός θα τον φυλάξει ως τότε;

— Εγώ, απάντησε ο Μονκλάρ.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Μαθητικά

Κλείνουν και πάλι τα σχολεία μία και ο καύσωνας φουντώνει κι' από τη σπαζοκεφαλιά ο μαθητόκοσμος νλυνώνει, τις αγωνίες παρατά, τα χτυποκάρδια, τα βιβλία και δίχως λόγια περριτά, βάζει στις έννοιες του... τελεία!

Βάζει κι' αυτός ο καφερός παύλα στη σκέψι και στη γνώσι γιατί είναι, πλέον, ο καιρός, λίγη... ανάπαυλα να νοιώσει... Γίνεται λιαν χαρωπός, η ζωηρός αν αναπατή και ο' άλλες χάρες ούτω πως ή προσοχή του... περισιπάται!

Το μυαλούδακι του πετά έξω λιγάκι απ' τα θρανία και τη ζωή μας μελετά και τη σωστή την κοινωνία... Στη σχολική του δηλαδή, και τη μονότονη μελέτη

κι' άλλη μελέτη α- (ψευδή και περισπούδαστη (...προσθέτει!

Νοιώθει αλλοιώτικη (ζωή, που δεν την βρίσκει (στα βιβλία και βλέπει μόνος (κι' έννοει το τί σημαίνει ποι- (κιλά... Βλέπει ταβέρνες ει- (δικώς, βλέπει... κρασκα- (τροσταράκι και δεν ακούει δι- (αρκώς: «Μάθε το μάθημα... (νεράκι)!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Ο Μονκλάρ έβλεπε με έκπληκτος τον αρχιδικαστή κι' αφού του έδωσε τις απαραίτητες οδηγίες, έφυγε.

Ο Μονκλάρ έδωσε κατόπιν τον Τριόκ, λέγοντάς του πως δεν τον χρειαζόταν πιά κι' έπειτα κάθισε σε μία πολυθρόνα πλάι στο προσκέφαλο του πληγωμένου.

Πέρασαν έτσι κάμποσες ώρες. Κατά τα ημερώματα, τέλος, ο πληγωμένος άρχισε να μουγκρίζει ελαφρά.

Ο Μονκλάρ έσκυψε άμέσως πάνω του με την ελπίδα ότι θα έλεγε κάτι.

— Άλλ' ο Λογιόλα δεν είπε τίποτε κι' αφού γόγγυζε κάμποσα λεπτά, βυθίστηκε και πάλι σε λήθαργο.

Κατά τις έννη, ο χειρουργός ξαναγύρισε και ξανάφταξε τον επίδεσμο του πληγωμένου. Τού έριξε επίσης μερικές σταγόνες στο στόμα από ένα μπουκαλάκι που είχε φέρει μαζί του.

Έπειτα από μερικές στιγμές, ο Λογιόλα άνοιξε τα μάτια του και το βλέμμα του στηλώθηκε πάνω στον Μονκλάρ.

Ο αρχιδικαστής κατάλαβε από την έκφραση που είχε αυτό το βλέμμα πως ο Λογιόλα είχε συνέλθει κι' έσκυψε με αγωνία πάνω του.

— Μην ανησυχήτε, του είπε. Όπως βλέπετε, είμαι εδώ.

Ο Λογιόλα έκαμε ένα μορφασμό για να δείξη πως είχε καταλάβει.

— Πώς είσαστε; ρώτησε ο Μονκλάρ.

— Καλά.

Είχε πη αυτή τη λέξι με φωνή τόσο αδύνατη, που ο Μονκλάρ μόλις τον άκουσε.

Η έκφραση του 'Ισπανού μοναχού έδειχνε, ωστόσο, αδάμαστη θέλησι και μεγάλη αυτοπεποίθησι. Αν δεν ήταν καλά εκείνη τη στιγμή, πίστευε, όμως, πως θα γινόταν σε λίγο.

— Πρέπει ν' απαντήσετε στις ερωτήσεις μου, του είπε ο Μονκλάρ σκύβοντας πιο πολύ πάνω του. Άρκει μία λέξι ή ένα νεύμα... Ποιός σας πληγωσε;... Μήπως ένας κακοποιός που λέγεται Λαντεναί;

— Ναι, απάντησε ο Λογιόλα.

— Γιατί θέλησε να σας σκοτώσει;

— Ντολέ...

Αυτή η λέξι έλεγε πολλά για το Μονκλάρ, που αναπαρέστησε άμέσως μέσα στο μυαλό του δολοκλήρο το δράμα. Δεν του χρειαζόταν να μάθι τίποτ' άλλο.

— Άλλ' ο Λογιόλα εξακολουθούσε να τον κυττάζει επίμονα. Φαινόταν σαν να θέλε να μιλήσει.

— Μην ανησυχήτε, του είπε ο Μονκλάρ. Κατάλαβα. Αυτός ο Λαντεναί έχει στενοχώριες με τον Ντολέ. Θέλησε, λοιπόν, να σας εκδικηθή γιατί σας θεωρεί υπεύθυνο για τη σύλληψι του. Όπως βλέπετε, τα έμάντεψα όλα... Άλλά γιατί με κυττάζετε έτσι;... Θέλετε να μου πτήτε τίποτε άλλο;

— Ναι.

— Σας είπε πράγματα που θέλετε να μου κάμετε γνωστά;

— Την άδεια, ψιθύρισε ο Λογιόλα με μεγάλο κόπο.

— Την άδεια; ρώτησε έκπληκτος ο Μονκλάρ. Ποιά άδεια;

Ο Λογιόλα έδειξε με το βλέμμα το σπίτι του.

— Είχατε μία άδεια; ρώτησε ο Μονκλάρ.

— Έδώ... Στο σπίτι σας;

Ο Μονκλάρ άρχισε να ψάχνι στα ρούχα του πληγωμένου.

— Δεν υπάρχει κανένα χαρτί εδώ, είπε. Μία άστραπη πέρασε από τα μάτια του Λογιόλα.

— Ποιός είχε υπογράψει αυτή την άδεια; ρώτησε ο Μονκλάρ.

— Ο βασιλιάς.

— Τι άδεια ήταν;

— Κονσιερζερι.

— Ά!... Είχατε μία άδεια από το βα-

σιλιά για να δήτε τον Ντολέ;

— Ναι.

Κατάλαβα, είπε ο Μονκλάρ. Ο Λαντεναί θα έμαθε ίσως ότι είχατε αυτή την άδεια κι' ήρθε εδώ για να σας σκοτώσει και να σας την πάρη... Την έχει στα χείρια του τώρα... Κι' ίσως την χρησιμοποιήσει.

— Τρέξτε! είπε ο μοναχός κάνοντας μια τελευταία προσπάθεια.

Έπειτα λιποθύμησε.

Ο χειρουργός έσκυψε άμέσως πάνω του, ενώ ο Μονκλάρ έφευγε τρέχοντας.

Δεν είχε κλείσει μάτι εκείνο το βράδυ.

Ήταν συνηθισμένος, όμως, στις άγρυπνίες και πήδησε με μεγάλη ευκίνησι πάνω στο αλόγο του. Ξεκίνησε κατόπιν μ' έναν τρελό καλπασμό κι' έπειτα από μερικά λεπτά έφτασε στο σπίτι του.

Μισή ώρα αργότερα, εμφανιζόταν μπροστά στην Κονσιερζερι επί κεφαλής μιας ίσχυρας συνοδείας καθαλλάρηδων.

Από τί στιγμή εκείνη, ή κατάσταση άλλαξε δολότελα.

Η μάχη

Η απόπειρα του Λαντεναί ήταν από τις πράξεις εκείνες που μόνον ή άπελπισία μπορεί να έμπνευσι σ' έναν άνθρωπο.

Όπως είδαμε, ο Λαντεναί και ο Ντολέ είχαν φτάσει μπροστά στην κεντρική πύλη της Κονσιερζερι. Τους έμεναν, λοιπόν, μερικά ακόμη βήματα για να βρουν την έλευθερία τους.

Τη στιγμή εκείνη ακριβώς, οι φρουροί παρατάχθηκαν μπροστά στην πύλη και διασταύρωσαν τις μακρές λόγχες τους. Τη στιγμή εκείνη επίσης ο Ζιλ λε Μαχού έμφανίστηκε στην αούλη, χωρίς να ξέρη ακόμη τί είχε συμβή.

Βοήθεια, Μανφρέδο! φώναξε ο Λαντεναί με όλη του τη δύναμι.

Ο Μανφρέδος που στεκόταν στο δρόμο, άκούοντας την πρόσκλησι του Λαντεναί, φώναξε επίσης:

— Έλατε μαζί μου, σύντροφοι!

Και ώρμησε προς την πύλη της φυλακής.

Οι άνθρωποι του τον άκολουθήσαν.

Ο Ντολέ κι' ο Λαντεναί, από τ' άλλο μέρος, ρίχτηκαν πάνω στο ζωντανό τείχος των φρουρών, που βρέθηκαν έτσι, όπως μπορούσαμε να πούμε, ανάμεσα σε δυο πυρά.

Οι άνθρωποι της Άργκζ ώρμούσαν σαν δαίμονες και σε κάθε χτύπημά τους ένας από τους φρουρούς σπαραζόταν νεκρός ή θανάσιμα τραυματισμένος.

Πέντε ή έξι πτώματα και ισάριθμοι πληγωμένοι είχαν πέσει τώρα πάνω στις πλακές της αούλης, που είχαν βαφή με αίμα. Το τείχος των λοχοφόρων είχε άρchiσει να παρυσιάζει κενά.

Ο Λαντεναί έπιασε, ξαφνικά, τον Ντολέ από το μπράτσο κι' ώρμησε προς τα έμπρός.

Λίγο ακόμη και θα βρίσκονταν έξω.

Άλλά, τη στιγμή εκείνη, μία δυνατή βουή άκούστηκε στο δρόμο. Ο κόμης ντε Μονκλάρ, όρθιος πάνω στις σκάλες του αλόγου του, όμοιος με ζωντανό άγαλμα, έδινε δεξιά κι' άριστερά διαταγές. Οι τυφεκιοφόροι που είχε φέρει μαζί του έπαιρναν θέσεις άπέναντι στην πόρτα κι' έτοιμαζαν τα όπλα τους.

Ο Λαντεναί, τραβώντας μαζί του τον Ντολέ, ώρμησε έξω από την πόρτα.

— Σωθήκαμε! είπε.

Οι άνθρωποι του Μανφρέδου, που τον είχαν περικυκλώσει, τον έσπρωχναν προς τα έμπρός.

Άλλά, την τελευταία στιγμή, ο Ντολέ ξεφύγε από τα χείρια του Λαντεναί. Ο Μαχού τον είχε τραβήξει με όρμη στο έσωτερικό της φυλακής, ενώ οι φρουροί που τον συνόδευαν ώρμούσαν πάνω στον Μανφρέδο και τους ανθρώπους του.

Όταν ο Λαντεναί κατάλαβε τί είχε συμβή, ήταν πιά άργα.

— Δυστυχία μας! Βρυχήθηκε. Μας τον ξαναπήραν!

Και θέλησε να ριχτή πάνω στους λοχοφόρους. Άλλ' ο Μανφρέδος τον συγκράτησε.

— Άν μείνωμε έλεύθεροι, θα μπορέσωμε ίσως να τον σώσωμε, του είπε. Δεν μπο-

ρούμε πιά να κάμωμε τίποτε άλλο...

Έμπρός, άς υποχωρήσωμε!

Ένα βουητό, όπως του κεραυνού, σέπασε τα τελευταία του λόγια. Οι τυφεκιοφόροι είχαν πυροβολήσει όλοι μαζί.

— Ξαναγεμίστε τα όπλα σας! ούρλιαξε ο Μονκλάρ.

— Έμπρός! είπε ο Μανφρέδος. Όσπου να ξαναγεμίσουν τα όπλα τους, ίσως καταφέρωμε να ξεφύγωμε... Διαφορετικά, είμαστε χαμένοι!

Τράβηξε ταυτόχρονα τον Λαντεναί, που δεν βρήκε πιά τη δύναμι ν' άντισταθή.

— Επί σκοπόν! πρόσταξε ο Μονκλάρ.

Η κατάσταση ήταν τρομερή. Οι τυφεκιοφόροι σκόπευαν κι' όλας το μικρό όμιλο. Μία στιγμή ακόμη, κι' όλα θα είχαν τελειώσει.

Ο Μανφρέδος έριξε μία ματιά γύρω του και είδε τον Μονκλάρ που σήκανε το χέρι του για να δώση το παράγγελμα του πυρός.

Είχε τότε μία άστραπιαία έμπνευσι και μ' ένα πήδημα βρέθηκε πάνω στον αρχιδικαστή.

Οι λοχοφόροι, οι φρουροί, οι άνθρωποι που είχαν βγη στα παράθυρα των σπιτιών είδαν, ξαφνικά, ένα καταπληκτικό θέαμα.

Ο Μανφρέδος είχε πηδήσει πάνω στα καπούλια του αλόγου του Μονκλάρ και, ύψωντας το έγχειρίδιό του, φώναζε:

— Κι' ένας μόνον αν πυροβολήση, θα σκοτώσω τον αρχιδικαστή σαν το σκυλί!

Άσυγκλιντος και άπαθής, ο Μονκλάρ πρόσταξε:

— Πύρ!

Κάτω τα όπλα! ούρλιαξε ο Μανφρέδος άκούμπώντας την αούλη του έγχειριδίου του στο λαίμα του Μονκλάρ.

Οι τυφεκιοφόροι δίστασαν για μία στιγμή, άλλ' άμέσως έπειτα κατέβασαν τα όπλα.

— Φύγετε! πρόσταξε ο Μανφρέδος τους συντρόφους του, που έτρεξαν άμέσως προς το μέρος του Σηκουανί.

Οι Μανφρέδος πηδήσε τότε από το ά- τους και τον Λαντεναί.

Ο Μανφρέδος πηδήσε με όλη τη δύναμι λογο κι' άρχισε να τρέχη με την πύλη των ποδών του.

— Πύρ! φώναξε ο αρχιδικαστής.

Αυτή τη φορά οι τυφεκιοφόροι πυροβόλησαν.

Ο Μανφρέδος άκουσε τις σφαίρες να σφυρίζουν γύρω του. Άλλά καμιά δεν τον έπτεχε...

Εστρίψε άμέσως σε μία γωνία που σχημάτιζε λίγο πιο κάτω ο δρόμος κι' εξαφανίστηκε.

Σ' ένα νεύμα του Μονκλάρ, μερικοί στρατιώτες έτρεξαν πίσω του. Άλλά δεν τον είδαν πια.

Ο Μανφρέδος είχε γίνι άφαντος.

Στο μεταξύ, ο Ζιλ λε Μαχού είχε τρέξει κοντά στο Μονκλάρ.

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

Με την άσχησι του άριθμού των άποκινήτων πολλοί άναγκάστην να βρουν λύσεις για το διωγμένο παρκαρισμά τους. Μία από τις προτεινόμενες λύσεις είναι και το «Ωτό-Ρόμ».

Πρόκειται όπως βλέπετε στη φωτογραφία μας για ένα είδος κινητού τάπητος που έπι- πρέπει άρκετά έξοικονομησης σ' αυτόν. Γίνονται τώρα μελέτες για να των άποκινήτων που μπορούν να σταθμεύσουν σ' αυτόν. Γίνονται τώρα μελέτες για να των άποκινήτων ή όλη μηχανή χώρο θα ήταν άρκετά δαπανηρό.

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

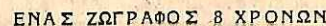
ΣΚΗΝΗ 1η

ἵπρος σου οὐκ εἶπ' ἁλῆτα, θά
 μποροῦσάς, ἐπὶ τέλους, νά
 σοῦ βρῶ κι' ἑλαιοφθαρτικά
 στὸν ἀνόητο συναίσθηματισ-
 μό σου! Ἀλλὰ νὰ εἶναι
 πλοῦσιός σου καὶ νὰ μὴ σοῦ δί-
 νῃ. Πρέπει νὰ πληρώσῃ με-
 τὴν ἐνόχλησί τοῦ μετώπου
 σου, ἀγαπητὴ μου.

ΠΙΣΤΩΣΕΙΣ! Πρὸ πάσης ἐκ-
 διωγμένης εὐνοίας ἐκ μέρους
 τοῦ νὰ δεῖξῃ πῶς ξέρεῖ νὰ
 κἀνθ' ὁσίων!...

ΛΕΛΑ: Τὸ βρῖσκω φοβε-
 ρό! Πῶς θὰ τὸ πῶ; Δὲν
 τοῦλμό!...

ΝΑΝΤΙΑ: Θὰ τὸ ἐμπι-
 στεύῃς τίς στενοχωρίες

$$\Sigma KHNH \ 2n$$
 $\Sigma KHNH \ 3n$

ΖΩΑ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΤΗΣ

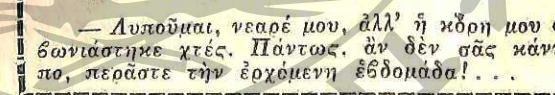
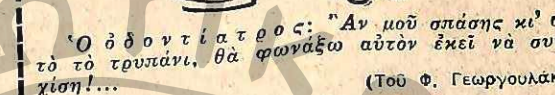
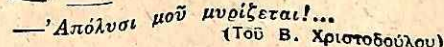
‘Σ’ά ἐνα ἀνθρώπημα τοῦ Μίντεν τῆς Γερμανίας, μιά γουρουνά ἐφέρει στον κό-smo γουρουνάκια. Οἱ γουρουνάκια ἔχουν-ώς γωσστόν, 8 μαστόύσι κι’ ἐταί ἐνα γου-ρουναὶ ἐμενε διαρκῶς ἀπ’ ἐξω τὴν ὠ-ρα τοῦ... συσσιτίου. “Ἐπρεπε λοιπόν, να βρεθῇ μιά λῦσι καὶ τὴν περιπτώσι-αυτὴ τοῦ γουρουνάκι βρῆκε μόνον τὴν πῶ σοφῶν. Ἐστράφη πρὸς τὴν ἀγέλαδα τοῦ σταυλοῦ καὶ χόρτασε τὴν παῖνα τοῦ μὲ τοῦ πλοῦστο γάλα τῆς. Εὐτυχῶς γι’ αὐτό, ἡ ἀγέλαδα ὄχι μόνον δὲν το ἔδω-κε, ἀλλὰ κι’ ἔδειξε ἀπάντησι στὸ... θετό παιδί τῆς μιά μεγάλῃ κι’ ἀληθινὰ μητρι-κὴ ἀπορνή.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙ-
ΠΤΩΣΕΙΣ

Κάποιος σιδηροδρομικός από
Κάνσας ανάφερε μαζί με τη γυναίκα
του και τη... φιλενάδα του στη δι-
λωσί του. Την έπαθε όμως άσχημα
γιατί η έφορεία γυναιμάτων
διατήρησε δυο γυναίκων είναι πολυ-
τέλεια κι ο σιδηροδρομικός πλήρως
περισσότερα!...

λύθηκαν ή διαφεύστηκαν τα σκηνικά τους να τις παντρευτή ή προϊστάμενος τους. Γι' αυτόν, λοιπόν, τον λόγο, ο Αμερικανός τρέμει περισσότερο από κάθε άλλον στον κόσμο να τα χαλάσει με μια γυναίκα...

ἀπό 1200
 ὑπηρετές, 44 ὑπηρετίσσιδες, κα
 συζύγους και 42 παλλακίδες. κα
 τόσο, κυκλοφορεῖ μ' ἓνα παλιό φα
 παραβλησμένο «Φορτάκι» και φα
 ράει τὰ ρούχα του ὥσπου νὰ λυώ
 σουν πιὰ ἀπ' τὰ ἐπανελλημένα κα
 ρούχια!

Η άλοιφή - θαύμα για τους ρευματισμούς

Διαλύει τους «βώλους» των μυών

Δεν υπάρχουν ακριβείς στατιστικές για το συνολικό αριθμό εκείνων που υποφέρουν από ρευματισμούς, σ' όλο τον κόσμο. Είναι όμως βέβαιο ότι φτάνουν σε πολλά εκατομμύρια. Φυσικά, το μεγαλύτερο ποσοστό τους συναντάται σε χώρες υγρής και ψυχρής, όπως π. χ. στην Αγγλία. Δεν λείπουν ωστόσο κι από τις άλλες.

Έχει παρατηρηθεί ότι η άρρωστη αυτή παρουσιάζει τριπλασία συχνότητα στις γυναίκες, παρά στους άντρες. Έξ' άλλου, είναι πιο διαδεδομένη στις ηλικίες από 30 μέχρι 50 ετών.

Έχει διάφορες μορφές απ' τις οποίες οι κοινότερες είναι η ισχialgia και ο λεγόμενος μυϊκός ρευματισμός. Απ' αυτές υποφέρουν τα 95% των αρρώστων.

Ωστόσο, παρ' όλη την τεραστιά διαδοχή αυτής της παθήσεως, η ιατρική επιστήμη δεν έχει ακόμη αποφανθεί με βεβαιότητα για τις αιτίες που την προκαλούν.

Το 1939, λοιπόν, κάποιος "Αγγλος γιατρός - θύμα κι' ο ίδιος των ρευματισμών - αφού δοκίμασε όλα τα γνωστά φάρμακα δίχως επιτυχία, αποφάσισε να επιδοθεί με φανατισμό στη μελέτη αυτού του προβλήματος. Και πραγματικά, αφού εργάστηκε άκορραστα επί πολλά χρόνια, οι προσπάθειές του ανταμείφθηκαν επιτέλους.

Πρώτον, βρήκε τη βασική αιτία των πόνων της ισχialgίας, του ρευματισμού του ώμου και άλλων μορφών των μυϊκών ρευματισμών - που αντιπροσωπεύουν, όπως είπαμε, τα 95% του συνόλου των περιπτώσεων.

Δεύτερον, επινόησε μία μέθοδο «ακουφίσεως απ' αυτούς τους πόνους», τόσο αποτελεσματική, ώστε κι η δοκίμασαν τη χαρακτηριστική ως «καταληκτική θαύμα».

Πρέπει δε να σημειωθεί ότι η θεραπεία αυτή είναι τόσο απλή, εύκολη και ακίνδυνη, ώστε μπορεί να την εφαρμόσει καθένας μόνος του, στο σπίτι του.

Για να καταλάβει όμως κανείς περί τίνος ακριβώς πρόκειται, πρέπει να ξέρει μερικά στοιχειώδη πράγματα για τη σύσταση και τη λειτουργία των μυών.

Κάθε μύς λοιπόν αποτελείται από εκατομμύρια λεπτές ίνες, απ' τις οποίες η καθεμία είναι ικανή να συσταλή ανεξάρτητα από τις άλλες. Με τη σύσπαση όλων μαζί, κινούνται λίγο ο μύς, τραβάει το κόκκαλο στο οποίο είναι προσσυννημένος, κι έτσι κάνει μία κίνηση το αντίστοιχο μέρος του σώματος.

Κάποτε, συσπάται απότομα και υπερβολικά μία μεγάλη μυϊκή μάζα, και τότε έχουμε την τόσο οδυνηρή «κράμπα», συνηθισμένη ιδίως στην κνήμη. Κάτι ανάλογο λοιπόν, αλλά σε μικρότερη κλίμακα, προκαλεί τους πόνους του μυϊκού ρευματισμού: Μερικές χιλιάδες ίνες συσπώνται και συσπώνονται ένα βόλο, ένα όγκο μέσα στη μάζα του μύος, που οι διαστάσεις του ποικίλουν από ένα πιτζέλι μέχρι ένα κορδύ. Απ' αυτούς λοιπόν τους βώλους εξαρτώνται οι πόνοι του μυϊκού ρευματισμού. Είναι δηλαδή το κεντρικό σημείο του πόνου.

Η θεωρία αυτή αποδείχθηκε απ' τον "Αγγλο γιατρό που αναφέραμε, με πολυάριθμες δοκιμές, τόσο στον έαυτό του όσο και σε άλλους αρρώστους. Ύστερα, ποσώσαντες στη δεύτερη φάση των έρευνών του: τη θεραπεία. Και βρήκε πράγματι μία ειδική άλοιφή, που λύσσει αμέσως τον πόνο, συνήθως δε τον εξαφανίζει τελείως, αφού «ρηματιστική» μορφή φέρει.

Είναι ότι περιέχει μικρή ποσότητα αδρεναλίνης. Με μία ελαφρά έντριψη πάνω απ' το πάσχον μέρος, το ισχυρό αυτό φάρμακο απορροφάται απ' το δέρμα κι' έρχεται σε άμεση επαφή με τον οδυνηρό βόλο. Προκαλεί τότε τη χαλάρωση των συσπασμένων ινών - συχνά με εκπληκτική ταχύτητα - κι' έτσι ο όγκος μαλακώνει και χάνεται, μαζί του δε εξαφανίζεται και ο πόνος.

Σε γνωστόν, η αδρεναλίνη είναι μία ουσία που παράγεται μέσα στον ανθρώπινο οργανισμό από τα επινεφρίδια - δύο μικρούς αδένες που βρίσκονται κοντά στους νεφρούς. Είναι εξαιρετικά δραστήρια, έχει δε τόσο επίδραση στους μύς, ώστε οι γιατροί τη μεταχειρίζονται συνήθως σε ένεσι για να διεγείρουν την καρδιά και ν' αποκαταστήσουν την κανονική λειτουργία της, όταν πλησιάζει να σταματήσει (π.χ. πάνω σε μία έγχυση).

Προκειμένου για τους ρευματισμούς, η αδρεναλίνη χρησιμοποιείται μέσα σε μία άλοιφή, που περιέχει ελάχιστη ποσότητα απ' αυτό το φάρμακο - 1 μέρος στις 5.000. Ωστόσο, οι δοκιμές που έγιναν σε χιλιάδες πάσχοντες απέδειξαν ότι, ακόμη και με τόσο μεγάλη δόση, η αδρεναλίνη φέρνει άριστα αποτελέσματα, επιπλέοντας την πραγματική αιτία του πόνου, το σκληρό δηλαδή βόλο του μύος.

Ιδιαίτερως ικανοποιητικά ήταν τα αποτελέσματα των πειραμάτων σ' ένα νοσοκομείο για γέροντες. Αποδείχθηκε ότι, με την άλοιφή αδρεναλίνης, ένας ρευματισμός θεραπεύεται και μπορεί να βγει απ' το νοσοκομείο μετά 10 ημέρες μόνο. Στά 90% δε των περιπτώσεων, αρκεί να χρησιμοποιηθεί η άλοιφή λιγότερες από 8 φορές.

Αμέτρητες διαβεβαιώσεις για την θεραπευτική αξία της άλοιφής αδρεναλίνης έχουν ήδη συγκεντρωθεί από γιατρούς, από φυσιοθεραπευτές, ιδίως δε από πρώην αρρώστους που έγιναν καλά.

Είναι ν' απορή, αλήθεια, κανείς πώς δεν είχε ανακαλύψει κανείς ως τώρα μία τόσο απλή θεραπεία. Πραγματικά, ενώ το μαρτύριο ήταν ένα συνηθισμένο μέσον ανακούφισης απ' τους ρευματικούς πόνους, κανείς δεν είχε σκεφθεί πως θα μπορούσε να επιτύχει πολύ καλύτερα αποτελέσματα, τρίβοντας ελαφρά το πάσχον μέρος με λίγη αδρεναλίνη με μορφή άλοιφης.

Εξ' άλλου, δεν είχε έρθει σε κανένα ως τώρα η λογική ιδέα να συγκεντρώσει την ευεργετική επίδραση του ελαφρού αυτού μασάζ στο πραγματικό κέντρο του πόνου, στους βώλους δηλαδή των μυών.

Υπήρχαν από πολλόν καιρό διάφορες αναλγητικές αλοιφές, για μία προσωρινή ανακούφιση απ' τους πόνους των ρευματισμών. Αυτές όμως χρησιμοποιούνταν πάντα στο μέρος όπου φαινόταν πως υπήρχε ο πόνος. Δεν επιδρούσαν λοιπόν στην πραγματική ρίζα του κακού, κι' έτσι δεν έφεραν σπουδαίο αποτέλεσμα.

Πράγματι, ο βώλος που προκαλεί τον πόνο, βρίσκεται συχνά σε αρκετή απόσταση απ' το μέρος όπου μιάς φαίνεται πως πονάει. Όπως ο πόνος της «κράμπας» της γάμπας ακτινοβολεί σ' όλο κληρο το πόδι, έτσι κι οι πόνοι του μυϊκού ρευματισμού απλώνονται σ' άλλα μέρη του πάσχοντος μύος. Ένώ λοιπόν οι βώλοι βρίσκονται π. χ. στους μύς του ώμου, μιάς πορεί η αθροιστική του ώμου, το μπράτσο, κάποτε δε και τα δάχτυλα.

Το μυστικό λοιπόν της επιτυχίας

της νέας θεραπείας των μυϊκών ρευματισμών είναι να βρούμε το πραγματικό κέντρο του πόνου, ψηλαφώντας ολόγυρα το δέρμα και τους μύς με τα δάχτυλά μας. Κι' αφού το ανακαλύψουμε, να κάνουμε εκεί ακριβώς ένα ελαφρό μασάζ με άλοιφή αδρεναλίνης.

Η καινούργια αυτή άλοιφή παρασκευάζεται ήδη και διατίθεται στην αγορά από ένα αγγλικό φαρμακευτικό οίκο. Οι οδηγίες που τη συνοδεύουν είναι τόσο απλές, ώστε μπορεί να τη μεταχειρισθεί καθένας μόνος του, στο σπίτι του, και να λυτρωθεί απ' το μαρτύριό του, όπως χιλιάδες άλλοι πάσχοντες.

Ο ίδιος φαρμακευτικός οίκος στέλνει δωρεάν στους ενδιαφερομένους κι' ένα βιβλιαράκι με πολύτιμες συμβουλές για τους ρευματοπαθείς.

Η υπεροχή της γυναίκας

Κατά των καθηγητή "Ασλεό Μονταγκιου, που διευθύνει το τμήμα βιολογικών ερευνών της Ούνεσκο, η υπεροχή της γυναίκας απέναντι του ανδρός συνίσταται στα εξής:

1) Η γυναίκα έχει μεγαλύτερη βιολογική ρώμη και μεγαλύτερη ανοχή στις ασθένειες. Έχει μολύνσεις και στους πόνους, τόσον τους φυσικούς όσον και τους ηθικούς. 2) Υπερέχει κατά 4 χρόνια τη μέση διάρκεια της ζωής του ανδρός. 3) Η ονημωτική μεταξύ των ατόμων ηλικίας κάτω των 20 χρόνων είναι μικρότερη στις γυναίκες. 4) Έχει αποθέματα ενέργειας περισσότερο από τον άνδρα και μπορεί να υπομείνει επί μακρότερο χρόνο τις στερήσεις και τις κακουχίες. 5) Αντιδρά ταχύτερα από τον άνδρα στις κρίσιμες στιγμές, ιδίως όταν πρόκειται να σώσει την οικογένειά της, τον άνθρωπο που αγαπάει ή τον έαυτό της. 6) Το μυαλό της αναπτύσσεται ταχύτερα. Στην ηλικία των 5 χρόνων το μυαλό του κοριτσιού υπερέρχεται κατά δύο τουλάχιστον χρόνια απ' το μυαλό των αρρένων ομήλων του. 7) Ο οργανισμός της δ κέρτε μεγαλύτερα αποθέματα

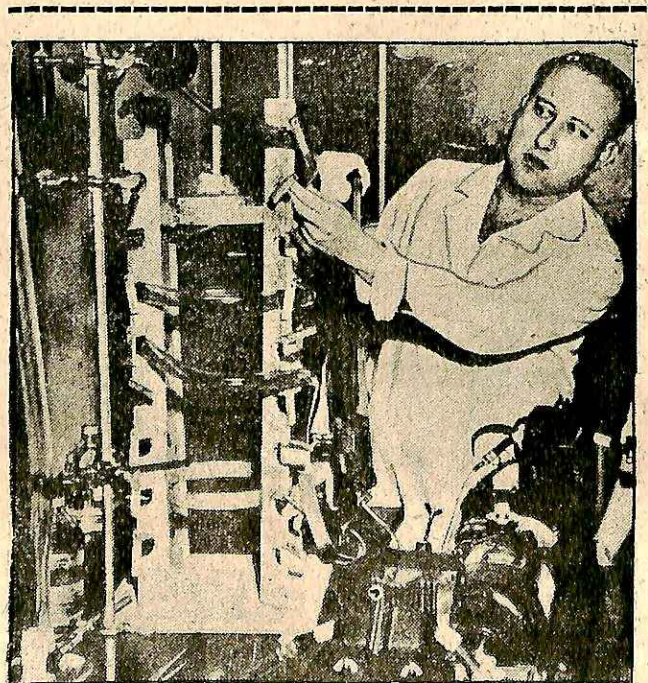
σεξουαλικών ορμονών, ασθεσιού, αζώτου και βιταμινών. 8) Το αίμα της περιέχει μεγαλύτερο αριθμό λευκών αιμοσφαιρίων, που, ως γνωστόν, εξασφαλίζουν την άμυνα του οργανισμού. 9) Οι φυσιολογικές ατέλειες είναι σπανιότερες στη γυναίκα. Προκειμένου για το τραύμα π. χ., η αναλογία είναι: 5 άνδρες, 1 γυναίκα. Επίσης στους 16 άνδρες που πάσχουν από βαλτωνισμό αντίστοιχη μία γυναίκα.

Ηλεκτροκαρδιογράφημα με το τηλέφωνο

Στο τελευταίο διεθνές συνέδριο καρδιολογίας που συνεκροτήθη στο Άμστερνταμ και στο οποίο έλασαν μέρος 800 ειδικοί, ένας επιστήμων παρουσίασε μία συσκευή που επιτρέπει τη λήψη ενός ηλεκτροκαρδιογραφήματος με το τηλέφωνο. Σε περίπτωση καρδιακής έμφραξης, ο ιατρός περιορίζεται σε μερικές καρδιοτονωτικές ένεσεις χωρίς να μπορεί να κάνει σαφή διάγνωση, για το λόγο ότι τα ειδικά τηλεφωνικά όργανα και ιδίως ο ηλεκτροκαρδιογράφος βρίσκονται μόνο στα νοσοκομεία. Αν, όμως, ο ασθενής έχει στο σπίτι του τηλέφωνο, ο ιατρός μπορεί να εφάρμοση αυτή τη συσκευή στην τηλεφωνική, αφού προηγουμένως συνδεθεί με ένα νοσοκομείο και να επιτύχει έτσι ένα τηλεφωνικό ηλεκτροκαρδιογράφημα, που είναι εξ' ίσου τέλει με εκείνο που θα παρουσίαζε ο ηλεκτροκαρδιογράφος αν ο ασθενής συσχετιζόταν στο νοσοκομείο. Η συσκευή αυτή βρίσκεται τώρα στην κλινική νοσημάτων των εσωτερικών οργάνων του πανεπιστημίου του Άμστερνταμ, όπου συγχέονται τα πειράματα.

Το έκζεμα των βρεφών

Οι Ιταλοί εισηγητές επινόησαν έναν καινούργιο τρόπο θεραπείας του έκζεματος των βρεφών. Χορηγούν κάθε μέρα στο βρέφος μία διάλυση που περιέχει 0 γραμ., 10 σπικιλικού νάτρου κατά κίλων βάρους. Η θεραπευτική αυτή αγωγή συνεχίζεται επί ένα μήνα. Στό διατύπημα αυτό το έκζεμα αρχίζει να υποχωρεί βαθμιαία και τελικά εξαφανίζεται.

ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Πρίν από μερικά χρόνια η τεχνική καρδιά θεωρείτο κάτι το ακατόρθωτο. Σήμερα τα πράγματα έχουν τελείως αλλάξει. Ύστερα από τις διάφορες τολμηρές επεμβάσεις, που έγιναν και κατά τις οποίες η κανονική κυκλοφορία του αίματος εξασφαλίστηκε από μία εφεδρική τεχνητή καρδιά, άρχισε στην Αμερική η κατασκευή και τεχνητών πνευμόνων, που στοιχίζει σήμερα 15 τοις εκατό της πραγματικής τους τιμής. Στον χειρουργό και στον πάμονα θα δοθούν οι υπηρεσίες, σίγουρα ανεκτίμητες.

ΣΤΑΜΑΤΟΥΝ ΤΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ ΟΙ ΥΠΕΡΥΘΡΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ

Κλείνουν επίσης τις πληγές και επιταχύνουν την κυκλοφορία

Κάθε σώμα που έχει θερμοκρασία ανώτερη από το απόλυτο μηδέν (το απόλυτο μηδέν αντιστοιχεί, ως γνωστόν, στους 273,15 βαθμούς υπό το μηδέν) εκπέμπει υπέρυθρες ακτίνες.

Όπως και οι υπεριώδεις, οι υπέρυθρες ακτίνες βρίσκονται έξω από το ήλιακό φάσμα, και για το λόγο αυτό δεν είναι ορατές από το ανθρώπινο μάτι.

Μ' όλο που δεν τις βλέπουμε, όμως, συνοδεύουν πάντοτε το ήλιακό φως (όπως, άλλωστε, και το φως που προέρχεται από οποιαδήποτε φωτεινή πηγή). Σ' αυτές τις άορατες ακτίνες ο ήλιος χρωσται τη θερμότητα που εκπέμπει στη γη.

Το χαρακτηριστικό των υπέρυθρων ακτίνων είναι ότι προκαλούν θερμότητα. Αν σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, ανώμαλα ένα φως, έστω και ένα λυχνάρι, η θερμοκρασία ανεργεται αμέσως. Ένα εξαιρετικά εύαισθητο θερμόμετρο θα δείξει αυτή την άνοδο, που δεν οφείλεται στις ακτίνες που βλέπουμε, αλλά σε άλλες που δεν βλέπουμε, δηλαδή στις υπέρυθρες.

Ένα μέταλλο που έχει θερμότητα εκπέμπει επίσης υπέρυθρες ακτίνες, που δεν τις βλέπουμε. (Όσο περισσότερο λεία είναι η επιφάνεια ενός μεταλλικού σώματος, τόσο περισσότερο εκπέμπονται από αυτό ελαστικές ακτίνες). Γι' αυτό οι σόμπες που έχουν επιφάνειες απόλυτα λείες εκπέμπουν λιγότερη θερμότητα από εκείνες που έχουν ανώμαλη επιφάνεια).

Οι υπέρυθρες ακτίνες εισχωρούν σε βάθος μερικών χιλιοστών μέσα στους ιστούς και γι' αυτό διαδραματίζουν ένα σπουδαιότατο ρόλο στη θεραπευτική.

Δεν έχουν, όμως, μικροβιοκτόνο ενέργεια όπως οι υπεριώδεις. Ο ρόλος των συνίσταται κυρίως στο να ανεβάζουν τη θερμοκρασία των ιστών που βρίσκονται εκτεθειμένοι στην επίδρασή τους.

Τοπικά, οι υπέρυθρες ακτίνες προκαλούν μία επιφανειακή ευρυρότητα, που οφείλεται στη διαστολή των τριχοειδών αγγείων. Η κοκκινίλα αυτή ευφραίνεται πολύ γρηγοράτα παρ' ό,τι με τις υπεριώδεις ακτίνες, αλλά και εξαφανίζεται επίσης ταχύτατα, εκτός αν η χρήση των υπέρυθρων ακτίνων παραταθεί επί μακρότατο χρονικό διάστημα.

Η διαστολή των αγγείων που προκαλείται από τις υπέρυθρες ακτίνες ζωορρεί την υποδόριο κυκλοφορία.

Εντείνονται έτσι οι ανταλλαγές μεταξύ των κυττάρων, οι πόνοι εξαφανίζονται και οι τυχόν υπάρχουσες πληγές έπουλύνονται ταχύτερα.

Οι υπέρυθρες ακτίνες, όμως, δεν έχουν μόνον τοπική επίδραση. Ο αντίκτυπος της επιταχύνσεως της επιφανειακής κυκλοφορίας γίνεται αισθητός και στα βαθύτερα αγγεία. Έτσι επιταχύνεται ο ρυθμός της κυκλοφορίας σ' όλοκληρο τον οργανισμό. Τα ευεργετικά αποτελέσματα

λέσματα που προκαλούνται μ' αυτό τον τρόπο είναι τα ακόλουθα:

1) Λόγω της επιταχύνσεως του κυκλοφορικού ρυθμού προκαλείται εφίδρωση, που συντελεί στην αποβολή των τοξινών απ' τον οργανισμό.

2) Αυξάνει ο αριθμός των ερυθρών αιμοσφαιρίων.

3) Έξαφανίζονται οι διάφοροι πόνοι.

4) Προκαλείται έντονος αποσυμφορητισμός.

5) Ένισχύεται η επίδραση ώρισμένων φαρμάκων. Για τους λόγους αυτούς οι υπέρυθρες ακτίνες αποδίδουν ευεργετικά αποτελέσματα σε πλείστες περιπτώσεις. Οι κυριότερες ενδείξεις τους είναι οι ακόλουθες:

Χρόνιες ρευματικές παθήσεις, ποδάγρα. (Δεν έχουν όμως καμία επίδραση στους οξείους ρευματισμούς).

Μυαλγία (λουμπάγκο).

Νευραλγία πάσης φύσεως, έρπης ζωστήρ.

Αποστήματα, δοθιές (καλόμενοι), άνθραξ.

Αδενίτιδες (φλόγες των γαγγλίων).

Αναιμία, σαλπιγγίτις, γινιότις, έντεροκαλίτιδες.

Κατάγματα, τραύματα που άνοουν να κλείσουν.

Η εφαρμογή των υπέρυθρων ακτίνων είναι απλουσιτάτη. Δεν χρειάζεται παρά μία ειδική λάμπα υπέρυθρων ακτίνων με έναν αντανάσαστρά, που μας επιτρέπει να διευθύνουμε όπου θέλουμε την ευεργετική αυτή ακτινοβολία.

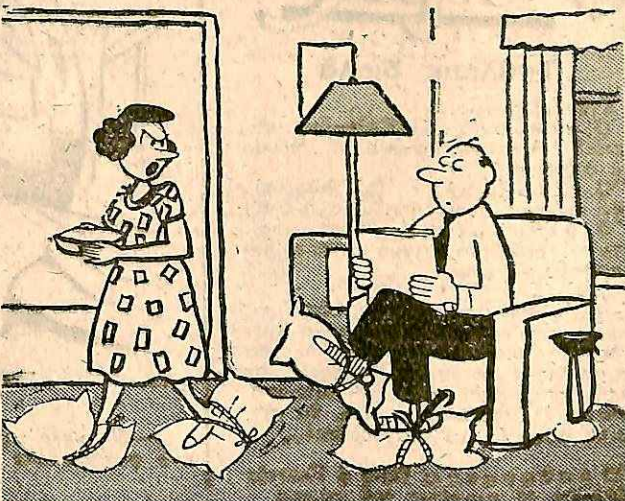
Άλλα δεν πρέπει να χρησιμοποιήσετε τις υπέρυθρες ακτίνες, χωρίς προηγουμένη σύσταση του ιατρού, που θα κανονίσει την έντασή των και την απόσταση στην οποία πρέπει να τοποθετηθεί η λάμπα, για να μην προκληθούν εγκαύματα. Ειμην προκληθεί, ξε' άλλου, να ναι απαραίτητο, το ποσώπο προσοστατεύετε τις ακτίνες από το πρόσωπό σας και τα μάτια σας από την επίδραση των υπέρυθρων ακτίνων.

Και κάτι άλλο. Με μία απλή συσκευή υπέρυθρων ακτίνων μπορείτε να στεγνώσετε τα ρούχων σας, έναν πίνακα ζωγραφικής ή ακόμη τα μαλλιά σας έπειτα από το λούσιμο.

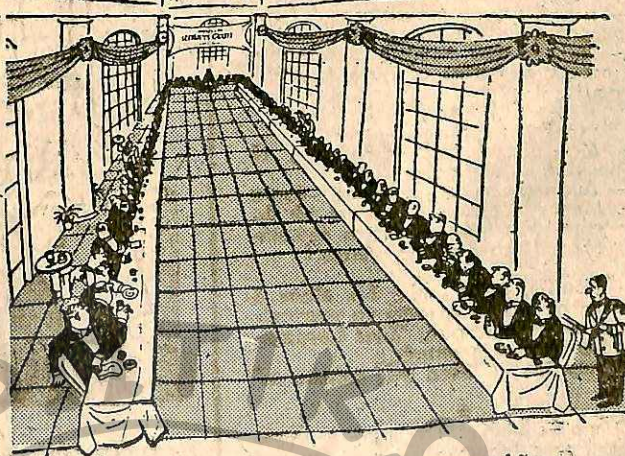
Ο καρκίνος του πνεύμονος

Ένας Γάλλος επιστήμων, ο δόκτωρ Μωρίς Μαρσάλ, επινόησε μία ειδική συσκευή που επιτρέπει τη διάγνωση στην άοχη του πνεύμονος μηχανήματος. Η συσκευή αυτή δοκιμάστηκε στο νοσοκομείο του Αγ. Αντωνίου επί 1000 καί πλέον ασθενών, οι δε επιτυχίες ανέλθοντες σε ποσοστό 95%. Η συσκευή αποτελείται από ένα συσπαστικό μηχανήμα, ακτινοσυνήθισμένο, στο οποίο προστίσκει ένας φωτοηλεκτρικό κύτταρο. Το κύτταρο αυτό επιτρέπει τη μέτρηση της έντασεως των ακτίνων Χ κατά την έξοδό τους από τον θώρακα του ασθενούς. Από τη μέτρηση της έντασεως είναι δυνατόν να αντιληφθούμε αν γίνεται κάποια καρκινώδης επέσβεργασία ή όχι. Η συσκευή αυτή δείχνει επίσης αν πρόκειται περί καλοήθους ή κακοήθους όγκου.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

— Δεν έπρεπε, καυμένη Γιάννη, να νοικιάσουμε διαμέρισμα από πάνω απ' τ' αφεντικό σου.

— Χωριστά το λογαριασμό, παρακαλώ.

— Αυτά τα ρομαντικά φίλη είναι πολύ νανουρισμένα. Καίτη. Κύνταξε, όλα τα ζευγαράκια αποκοιμήθηκαν!...

Τάβλεπε διπλά

Στο ληξιαρχείο:
Ο μεθυσμένος: Καλημέρα σας, κύριοι! Ήρθα να δηλώσω τα δίδυμα που απέκτησα!...
Ο υπάλληλος (μ' άπορία): Γιατί «κύριοι» αφού είμαι μονάχα ένας;
Ο μεθυσμένος: Ένας είσαι; Τότε να τρέξω μια στιγμή σπίτι να ξανακουτάξω τα μωρά...

—Σείς που είσατε μορφωμένοι, πιστεύετε στη μετεψύχωση; ρωτάει ένας τενόρος κάποιο γνωστό του. Άκουσα πως οι ψυχές μπορεί να περάσουν, άς πούμε, από ένα σκαλί σ' έναν άνθρωπο.
—Αυτός που σάς το είπε, θά σάς άκουσε ασφαλώς να τραγουδάτε!...

Ο καθηγητής: Πότε ο Χριστός καθιέρωσε το μυστήριο του γάμου;
Ο φοιτητής: Όταν είπε: «Αφες αυτοίς, ου γαρ οίδασι τι ποιούσι...»

—Όταν είναι κανείς ανύπαντρος, όπως εγώ, φοράει πάντα ρούχα σκισμένα κι' άπεριποίητα.

—Εγώ είμαι παντρεμένος, κι' όμως βρίσκομαι στα ίδια χάλια με σένα.
—Ναι, μα εσύ μπορείς να πής τουλάχιστον πώς φταίει σ' αυτό η γυναίκα σου!...

Στο βιβλιοπωλείο:
—Μου δίνετε, σάς παρακαλώ, το βιβλίο «Γιά ν' αδυνατίσετε»;...
—Δυστυχώς μας τελείωσε, κυρία μου. Μπορείτε όμως να πάρετε το βιβλίο «Γιά να παχύνετε» και να εφαρμόσετε τα αντίθετα απ' όσα γράφει!

—Νομίζω, κύριε, πως δεν είμαι ο κατάλληλος για να φτιάσω το πορτραίτο της οικογενείας σας. Εγώ ζωγραφίζω μόνο πολεμικές σκηνές...
—Άκριβώς γι' αυτό σάς κάλεσα κι' εγώ!...

Ο πρόεδρος: Πές μας, καθηγορούμενε, πώς έκανες αυτή την κλοπή;
Ο λαποδύτης: «Α, αυτό είναι επαγγελματικό μυστικό μου!...

Ένας πόλισμαν βρίσκει ένα ζευγαράκι άγκαλιασμένο, σε κάποιο άπομερο παγκάκι του Πάρκου.
—Τι κατάσταση είναι αυτή; τους φωνάζει. Είσατε τουλάχιστον άρραβωνιασμένοι;

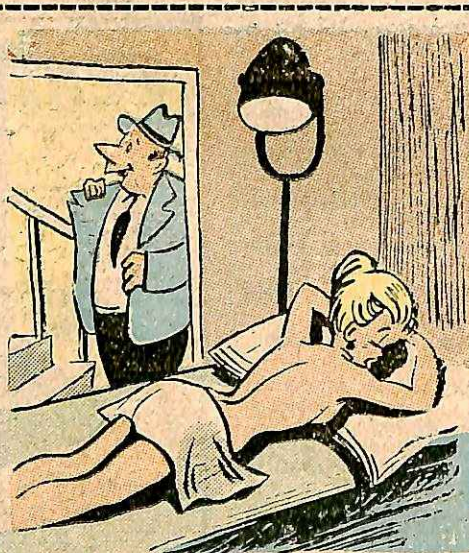
—Εγώ, κύριε πόλισμαν, είμαι άρραβωνιασμένη, απαντάει ή κοπέλλα. Για τον κύριο, δεν ξέρω...

Ένας καθηγητής των αρχαίων ελληνικών έχει τη συνήθεια να κάνει τις έρωτήσεις του στους μαθητές του στη γλώσσα του Ξενοφώντος. Ένας απ' αυτούς όμως του άπαντάει πάντα σε κοινή νεοελληνική γλώσσα.

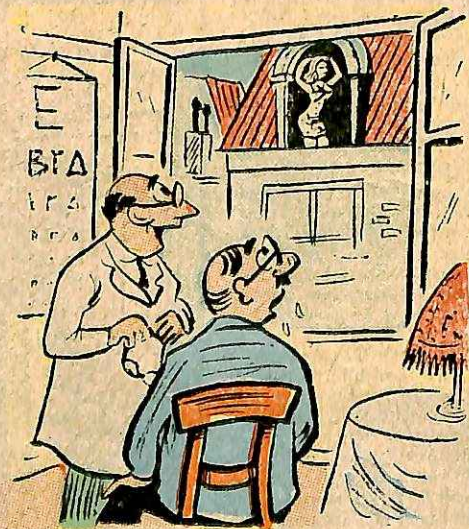
—Γιατί δεν μου άπαντάς στην αρχαία ελληνική; τον μαλώνει ο καθηγητής. Δεν ξέρεις πώς είναι ή μητέρα της γλώσσας μας;

—Μάλιστα, κύριε καθηγητά... Μα εγώ, όταν πρόκειται να διαλέξω μεταξύ μητέρας και κόρης, προτιμώ πάντα... την κόρη!

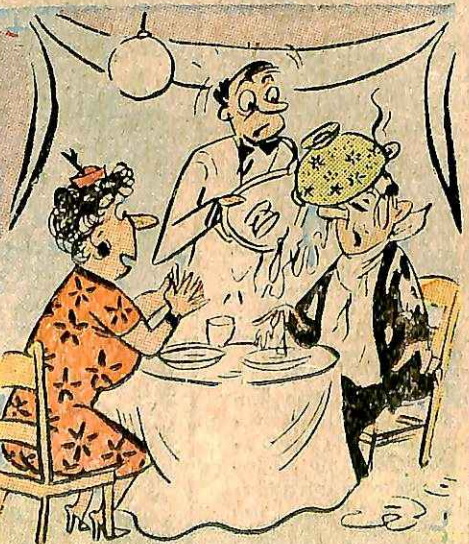
Εκείνη: Με ποιο δικαίωμα με φιλήσατε, κύριε; Είσατε θρασύτατος!
Εκείνος: Καλά, καλά, μην κάνετε έτσι! Δώστε μου πίσω το φιλή, και τελειώνει ή υπόθεσι...

—Τί καλό ψήνει σήμερα ή νουσή μου γυναικούλα;

—Μπράβο! Βλέπω πως μακριά βλέπεις προίφια!...

—Τώρα πιά δεν πιστεύω να ζητήσης κι' άλλη σούπα, Άνδργουε!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Η ωραία Λορεντίνα, μία περίφημη καλλονή της Βενετίας, με πρόσωπο κρινόλευκο, μεταχειριζότανε μία πάστα που της είχε συστήσει κάποιος Βυζαντινός μάγος και αλχημιστής. Νά ή συνταγή της:

Μέλι	200 γραμ.
Γλυκερίνη	200 »
Πατάτα	10 »
Σαπούνι σε σκόνη	200 »
Βάμμα βενζόης	30 »

Τ' ανακατεύετε όλα πολύ καλά μέσα σ' ένα πορσελάνινο δοχείο. Απλώνετε ύστερα το μίγμα σε μία λεία σανίδα και τ' αφήνετε να ξεραθή. Έπειτα το κόβετε σε τετραγώνια, σαν σαπουνάκια, και το χρησιμοποιείτε όπως ακριβώς το σαπούνι για να καθαρίζετε το πρόσωπο και τα χέρια σας.

Η πούντρα της Πομπαντούρ

Η διάσημη κυρία Πομπαντούρ χρησιμοποίησε την εξής πούντρα για το πρόσωπο:

Τάλκ ντυ Βενίξ	ανά ίσα μέρη.
Κόνις λυκοποδίου	
Τανίνη σε σκόνη	
Βορικόν οξύ	

Ανακατεύετε όλ' αὐτὰ τα συστατικά και αρωματίζετε το μίγμα με μία εσάνς της εκλογής σας. Αλείφετε το πρόσωπό σας με κρέμα, το σκουπίζετε μ' ένα λεπτό πανί και το πουντράρετε ελαφρά με το μίγμα. Ασπρίζει έτσι και χάνει εκείνη την αντίαισθητική γυαλάδα.

Μία συνταγή για τις κοκκινίλες του προσώπου

Η αυτοκράτειρα Γωσφίνα, που έβλεπε συχνά ν' άσχημίζει το πρόσωπό της από τοπικές κοκκινίλες, βρήκε μεγάλη ωφέλεια με την εξής συνταγή, που της έδωσε κάποια Όλλανδέζα καλλονή:

Τριανταφυλλόνερο	15 γραμ.
Υδωρ μενεξέ (ω ντε βιολέτ)	15 »
Υδωρ άρνογλώσσου (ω ντε πλανταίν)	15 »
Βόραξ	2 »
Γλυκερίνη	10 »

Ανακατεύετε και ζεσταίνετε το μίγμα σε μπαιν-μαρι, για να γίνει πιο ομοιογενές. Το φυλάτε σ' ένα μπουκάλι καλά βουλωμένο και το χρησιμοποιείτε σαν λοσιόν του προσώπου δυο φορές την ημέρα.

Οι καθρέφτες στο σπίτι

Υπάρχουν ώριμοί γενικοί κανόνες για τη διάταξη των καθρεπτών σ' ένα σπίτι. Εφόσον είναι δυνατόν, οι καθρέφτες πρέπει να βρίσκονται πίσω απ' την πλάτη των επισκεπτών ή στο πλάι τους. Προπάντων να μην είναι ποτέ αντίκρυ από ένα τραπέζι εργασίας, γιατί έχει παρατηρηθή πως δεν μπορεί κανείς να εργασθή καλά, όταν νοιώθι πως τον κοιτάζει μέσα απ' το κρύσταλλο... ο εαυτός του!

Φροντίστε να υπάρχει άπαραιτήτως ένας καθρέφτης στο χώλ, για να μπορέ να κυταχή κάθε επισκέπτη και να διορθώση γρήγορα γρήγορα την εμφάνισή της, πριν νά μπη στο σαλόνι.

Καλοί τρόποι

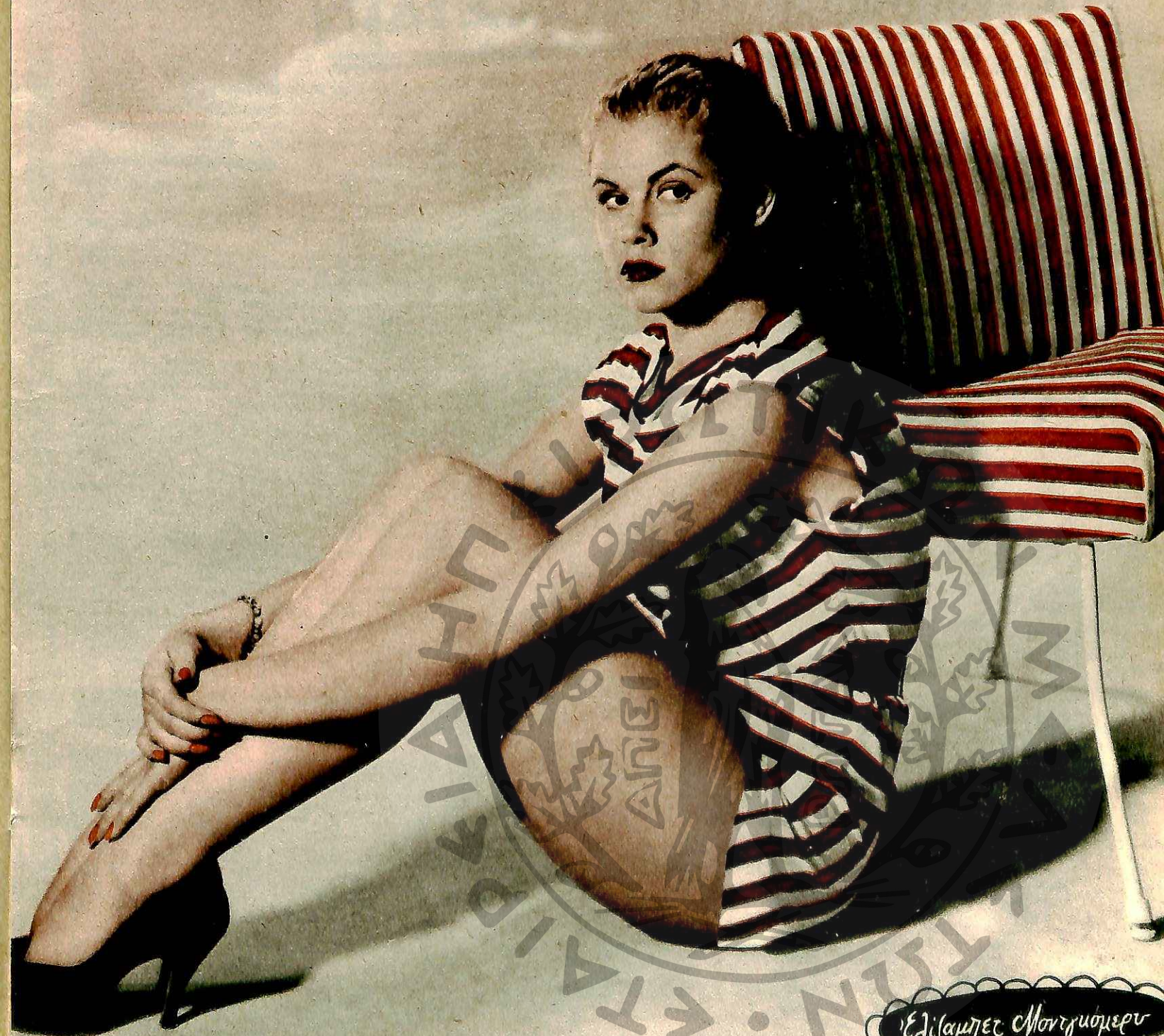
Σχηματίζονται συχνά —ιδίως τώρα το καλοκαίρι— συντροφίες από νέους και κοπέλλες, που συναντώνται, χορεύουν, κάνουν εκδρομές, κολυμπάνε μαζί. Έννοείται όμως πως ή συνήθεια αυτή παρουσιάζει τους κινδύνους της...

Γιατί να μη τους προλάβουν οι γονείς; Γιατί να μη διοργανώσουν π.χ. οι ίδιοι χορευτικά πάρτυ και εκδρομές για τη νεολαία, προσκαλώντας σ' αυτές τις συγκεντρώσεις μονάχα πρόσωπα καθώς πρέπει, τίμια και ήθικα;

Πολλοί γονείς άμελούν να προμηθεύσουν σχέσεις στα παιδιά τους. Κι' εκείνα τις βρίσκουν όπουδήποτε, δίχως να ξέρουν να τις διαλέγουν με φρόνησι.

Είναι δύσκολη, βέβαια, ή επίδεξι των γνωριμιών που κάνουν τα παιδιά στο πανεπιστήμιο, στο γραφείο ή στο κατάστημα που εργάζονται. Άλλωστε, τόσο οι νέοι όσο κι' οι κοπέλλες της εποχής μας δεν συνηθίζουν πιά να διηγούνται πως πέρασαν την ημέρα τους.

Οι φρόνιμοι όμως γονείς προσπαθούν να εμπνεύσουν από νωρίς, τόσο εμπιστοσύνη στα παιδιά τους, ώστε να τους συμβουλευόνται απλά και φυσικά για τις καινούργιες γνωριμιές τους.

Ελίζαμπετ Μοντεμυέρ

Δύο ονόματα
Σ' ΕΝΑ ΠΕΥΚΟ...

ΑΥΓΗΝ που έσκιζε την πολύχρωμη λουλουδιασμένη έξοχη κείνη το έξασιν σε χρώματα και άνοιξ πρωϊνό της άνοιξης, πολύ δύσκολα θα μπορούσε να την όνομαστέ κανείς γυναίκα! γιατί ήταν μάλλον παραφάνια... Φορούσε ένα κουρέλι άπειρογαπτό σε σχήμα φουστανιού, που σκέπαζε ένα σωρό άλλα κουρέλια. Κι' από πάνω ένα πρόσωπο γρήας, με δυο κάρβουνα μόνο στη θέσι τών ματιών, δυο κάρβουνα που τα πύρινε ασθυστη ή φλόγα του παρελθόντος...

Καί προχωρούσε ή γορή μέ τή κουρέλια μέσ' στό ήλιόσυτο πρωινό τής ανοιτιάτικής έξοχής... Προχωρούσε προς τό παρελθόν, προς τήν ευτυχία τής αναπολήσεως: Κάπου, έδώ κοντά, έπρεπε να βρισκεται ένα πεύκο μέ τόν κομό του χαράγινο βαθιά. "Ένα σουγιάδοκι τότε είχε χαράξει δύο όνόματα: Μαριάννα — Πέτρος... Πού να έβριανέ τή έρωτευμένα ξένοστα δάχτυλα τής νεότητος ότι χαράζανε τότε άπάνω στην πλάκα τού αίσθηματικού τάφου τά όνόματα δύο άγαπημένων, πού ήσαν γραμμένο να μη χόρουνε μαζί... Μαριάννα — Πέτρος... Δυό όνόματα, δύο καρδιές, δύο άπέραντοι κόσμοι άπό χρυσά όνειρα, άπό γαλάσιες όπτασιές άπό ρέδινα όράματα.

... Ἀγαπιάντουσαν μὲ πάθος. Δηλαδή, ἐκείνη τὸν ἀγαπούσε, ἐκείνη ἔνοιωθε τὴν καρδιά της γεμάτη ἀπ' αὐτὸν κι' ὅταν τοῦ τῶλεγε, ἐκείνος τὴ φιλοῦσε φλογερὰ στὸ στόμα...

Δὲν βάθερον κανεῖς νά πῃ ἂν φιλοῦ-
σε τὰ χεῖλιά σου ἀγαπᾶσθαι ἡ τὴν ὁμο-
λογία τους, ποῦ τὸν κολλάκευς... Ἐπὶ
τέλους ὅμως, τὸ φιλοῦσε δυνατό, μὲ
πάθος, κ' ὕστερα ἀγκαλιασμένη τὴν
τραβούσε μέσ' στὴ μαγεία τῆς ἐξέλιξης,
ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δέντρα, ἀπ' τὰ λουλου-
δια, ἀπ' τὰ πουλιά, ἀπ' τὰ φανταχτερά
ζώματα, ἀπ' τὶς εὐωδίες, ἀπ' τὶς ἡ-
λιχατίδες...

Πώς περάσανε τόσες στιγμές, τόσες ώρες, τόσα χρόνια;... Μιά στιγμή θάταν ή αιωνιότης υποστράτος τους! Είναι μεγάλο λάθος αυτό που λέμε πώς ή εύτυχία είναι σπάνια και ή διάρκειά της σύντομη... 'Η εύτυχία περνάει γρήγορα, σίγουρα είναι εύτυχια. Και χρόνια να θα-στάζει, εξευτελίζει τον καιρό, κάνει να σι-ζούμε τίς ώρες και τούς μήνες σάν στι-γμές, σάν άστραπές. Κι, όταν μία μέρα περάσει, λέμε: «Μά, τόση μόνον ήτα-νε;...» 'Ενώ ήταν πολλή, μάλιστα. Εύ-τυχία...

Μιά μέρα, όπως συμβαίνει τόσο συχνά στη ζωή, η έρωτευμένη μικρούλα έβρισε την κόρη της. Έσκυψε η άγνια να βρει την αιτία της τόν έρωτα, και δεν βρήκε παρά λίγα άσπρα πούπουλα απ' τα μαθημένα φτερά του... Τι να κάνει; Έκλαψε, κλάψε με δάκρυα το ναυτώ το φρόντο της καρδιάς της και τράβηξε το δρόμο της ζωής, χωρίς χαρά... Οι έρωτες, οι γελοιοποιήσεις των ερωτών της στιγμής, τη λυγρίζουν περισσότερο αντί να την παρηγορούν περισσότερο. Η καρδιά της έβρισε κλειστή και παγωμένη στο πλησίισμά τους. Υστερα, όταν περάσανε λίγα χρόνια,

ἤρθανε τὰ πρόωρα γεράματα ἀκάλεστα
... τῆς γεύουσινε τὸ πρόσωπο μὲ ρυτί-
δες... Ἥρθε πρὶν τῆς ὥρας τῆς ἑ-
κούρης τοῦ κορμιοῦ καὶ τῆς ψυχῆς ποῦ
φέρνει στὸ τέλος τὸ θάνατο σὰν ἀναγ-
καίον ξεκούρασμα, ἤρθε τὸ στασίσιον τῆς
ὁμορφίας μαζί μὲ τὸ σκίωμα τῶν ὤμων
κάτω ἀπὸ τὸ ἀσηκώτο βάρος λιγώτερο
τοῦ καίρου καὶ πολὺ περισσότερο τοῦ
πόνου...

Καί, μιά μέρα, η γυναίκα ένοιωσε πώς θα πέθαινε. Δεν είχε να περιμένη πιά τίποτα — ούτε πόνο, ούτε χαρά. Μέσα της ξεμυλούσε σάν τρεμουλιαρική φύλα η έλπίδα. Ναι, μιά πριν πεθάνη, ήθελε να κλείση μέσα σέ μιά τελευταία ματιά της τό όραμα της παλιάς σκηνόσας της εύτυχιας, να ξαναλήση σέ στιγμής αναπόληρώσεως, αυτά πούχε χάσει γιά πάντα...

Ξεκίνησε λοιπόν για το στερνό προ-
σκύνημα, πήρε τα παλιά δρεμκία, χά-
θηκε ανάμεσα στους φράγτες, μπλέχτη-
κε ανάμεσα στις ήλιαχτίδες και, τελικά,
παρεξηγήθηκε από τα πουλιά: «Μιά
γοργά!», σφύριξε σαρκαστικά ένας
σπουρνόγιτης.

Μιά γηπά... κι' όμως, οί πρόγο-
νοι του σημερινού σπουργίτη τήν εί-
χανε δῆ, ἕνα καιρό, νέα κι' ὁμορφη, κι'
εὐτυχισμένη.

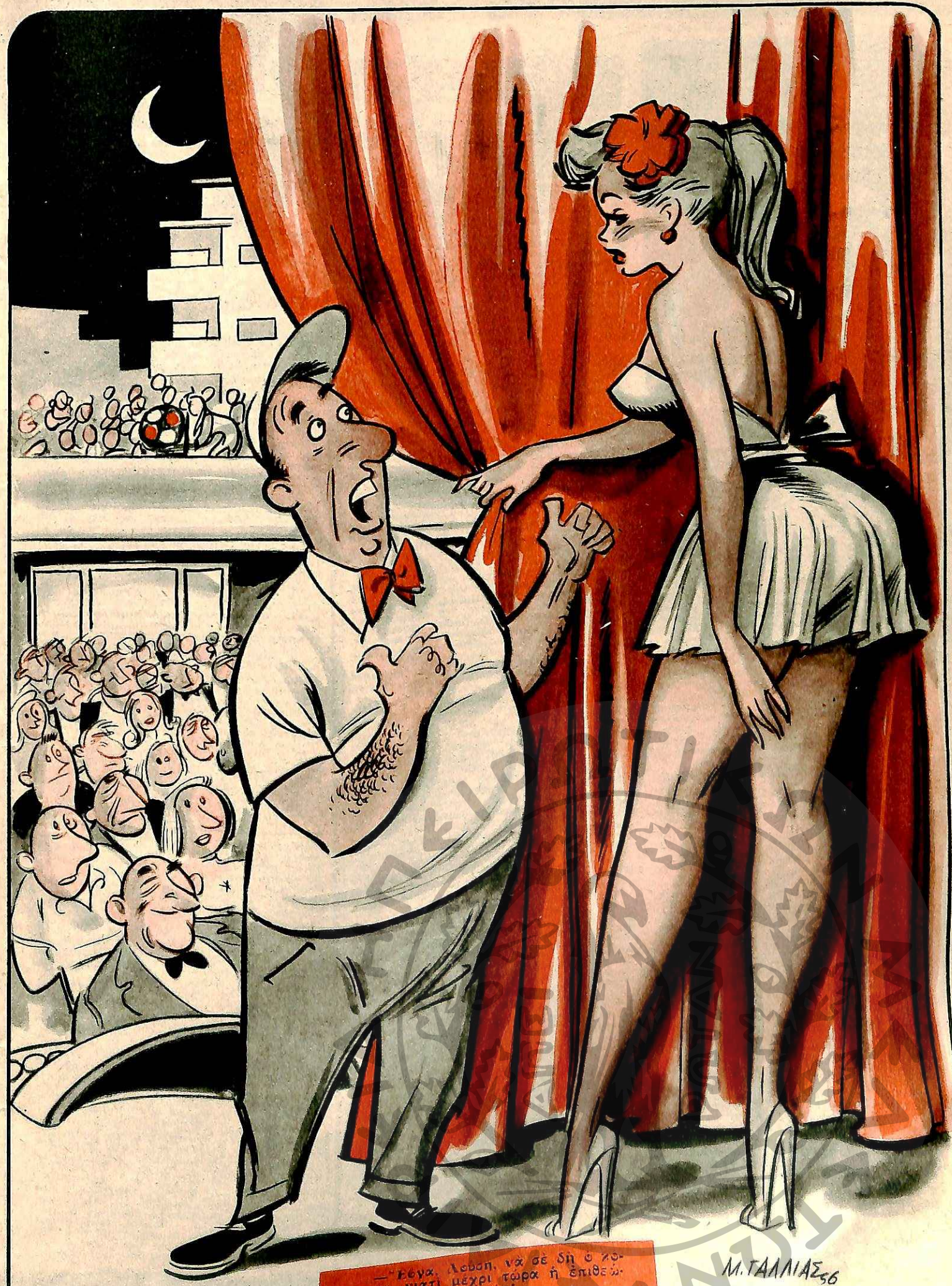
Να και τὸ δέντρο.
Ἄπ' τὸν καιρὸ οἱ γραμματιῆς μοιά-
ζανε πηλῆς ἐπουλωμένες «Μαριάννα-
Πέτρος». Δὲν εἶναι πιά γράμματ᾽ α-
ιωμένα πάνω στὴ φρεσκοανιγμένη
φλούδα τοῦ πεύκου. Μοιάζανε καὶ τὰ
γράμματα μὲ οὐτίδες...

Κάθισε στη ρίζα του πεύκου. Ήφανικα, ένοιωσε μέσα της όλα ν' ανασταίνονται! Ο Ξεφύρος της έφερε ν' αναλάτουν, μιὰ μέλισσα της ψιθύρισε τα φιλόδοξα του. Ή ψυχά της γέμισε τους μύνη απ' τὴ θύμῳ του. Ξέλασε μαγεύλα πὼς ἦτανε γρηά, πὼς ἡ εὐτυχία της εἶχε γιὰ πάντα γυρίσει ἐν εὐτυχία τῆς ἡμορφίας τῆς ἦταν ἀνυπαρκτὴ κι, πὼς ἦλος ἀξέχαστος ἀγαπημένος της, ὁ πᾶν πάντα χαμένος... Ἐγειρε λοιπὸν της γιὰ φάει τῆς στὸν κορμὸ τοῦ πεύκου, τὸ κεντρί κάτω ἀπὸ τὴς παλῆς οὐλῆς, λίγο ριάννα—Πέτρος, ἔκλεισε οὐλῆς ἀφῆσε τὴ φαντασία νὰ ἰδῇ... Καὶ εἶδε—ὦ! πόσα εἶδε! Εἶδε ἕνα γεωγὰρι, γεμάτὸ ἴδια χαρούμενα μέρη, τὰ περὶνὰ αὐτὰ τὰ ἀπὸ τοῦ ἡλιου τὰ παιχνιδίσματα κάθεται αἰώνια πιστὴ—αἰώνια πιστὴ!—μέσ' ἀπὸ τὸ ξεφύρου—αἰώνια πιστὴ—αἰώνια πιστὴ ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ πεύκου...

«ΚΙ ΕΚΕΙ, ΜΕΣ' ΣΤΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΗΣ
 ΔΟΝΕΙΡΟ, ΉΞΕΘΕ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ, ΗΡΕΜΟΣ, ΑΓΑΘΟΣ
 ΥΡΝΟΥΛΑ, ΤΗΝ ΏΡΑ ΠΟΥ ΔΟΚΙΜΑΖΕ ΤΑ ΦΙ-
 ΛΙΑ ΑΠ' ΤΑ ΧΕΙΛΙΑ ΕΝΟΣ ΑΛΗΘΗΝΟΝΤΟΥ Α-
 ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΗΡΕ ΤΗ ΥΡΝΟΥΛΑ... ΉΘΕΞΕ
 ΧΕ ΑΚΟΥΜΠΗΣΕΙ ΣΤΟΝ ΚΟΡΜΟ ΤΟΥ ΠΕΥΚΟΥ,
 ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΛΗΣ ΧΑΡΑΚΙΕΣ, ΠΟΥ ΑΛ-
 ΛΟΤΕ ΉΤΑΝ ΟΝΟΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ ΕΙΧΑΝΕ
 ΓΙΝΕΙ ΡΥΤΙΔΕΣ; «ΜΑΡΙΑΝΝΑ - ΠΕΤΡΟΣ»

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Είδε ένα ζευγάρι, γεμάτο νει-
 ατα κι' όμορφιά νά φιλιέται
 κάτω από τού ήλιου τά παι-
 νιδίσματα...

— Έβγα, Λορέν, να σε δη- ο
σμος, γιατί μέχρι τώρα ή επιθε-
οποι ήτα- ατυχία!...

Μ. ΤΑΛΛΙΑΣ₅₆

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η όρχηστρα έπαιζε μια σάμπα και τὰ ζευγάρια χόρευαν στην πίστα. Ο Ζύλ ήταν εκεί μαζί με την Κλαίρη, που τη λάτρευε. Ήταν νέα, όμορφη, πλούσια, διαβολεμένη, αν και στο βάθος εξαιρετικά φρόνιμη.

— Είμαι ευτυχισμένος, της ψιθύρισε μια στιγμή, γιατί είμαι κοντά σου...

— Το ξέρω, του απάντησε η Κλαίρη άφηρημένα. Θάθελα, του είπε αλλάζοντας θέμα, να προστατέψω αυτή τη ράφτρα, τη Λίλιαν, μα δεν έχω πια τη διεύθυνσή της. Έσύ την ξέρεις και μπορείς να μου τη δώσεις. Άλλωστε, ενδιαφέρεσαι, νομίζω, και σύ γι' αυτή...

— Ναι, είναι φτωχή και με συγκινούν όσοι υποφέρουν.

Η Κλαίρη τον κίτταξε και προσέξε πώς είχε μια θλιμμένη έκφραση το πρόσωπό του. Από μακριά, της χαμογέλασε ο Άντουαν, ο αδελφός της κι' αυτή κατάλαβε τι της θυμίζε. Την έβλεπε πάλι με τὴ Ζύλ και τὴν αποδοκιμαζε, όπως και οι γονείς της, γιατί ο Ζύλ ήταν φτωχός και δεν τον ήθελαν γιὰ γαμπρό τους. Η Κλαίρη τότε είπε στο Ζύλ να φύγουν απ' τὸ κέντρο. Είχε πάρει την απόφασή της, θα διέκοπτε κάθε σχέση μαζί του. Στο δρόμο, στάθηκε και του είπε:

— Δεν πρέπει να με συνοδεύεις στὸ σπίτι μου, θὰ πάρω ένα ταξί. Υποσχέθηκα στὸν αδελφό μου νὰ σ' ἀποφεύγω. Θέλω νὰ εἶμαι εὐλικρινής μαζί σου, Ζύλ. Ἐσφαλὰ, ἐγὼ φταίω... Πονῶ βέβαια, ἀλλὰ θὰ ἔχω τὴ δύναμι νὰ υποφέρω... Πίστεψα πὼς ἔχουν εὐτυχισμένη μαζί σου, ἀλλὰ οἱ δικοί μου δὲ θέλουν νὰ σε παντρεύτῃ. Προσπάθησε νὰ μὲ ξεχάσεις και νὰ μὲ συγχωρήσεις, Ζύλ. Ἐγὼ... ἐγὼ ἀποφάσισα νὰ μὴν σὲ ξαναδῶ πιά και νὰ κάνω τὸ θέλημα τῶν δικῶν μου.

— Είναι κάτι ποὺ τὴ περιμένα, τῆς ἀπάντησε χλωμός ο Ζύλ. Εἶσαι πλούσια κι' εἶμαι φτωχός. Τὰ κατάλαβα ὅλα...

Κι' ο Ζύλ ἔφυγε μὲ σκυμμένο κεφάλι, ἐνῶ ἡ Κλαίρη ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ ραγίζει.

Σ' ἓνα σπίτι μικρό, ὑγρὸ και παλὸ δέχτηκε τὴν Κλαίρη ἡ μητέρα τῆς Λίλιαν. «Ἐπὶ τέλους, σκεφτόταν ἡ Κλαίρη, θὰ μιλήσω μὲ τὴν κοπέλλα αὐτή, ποὺ τῆς ἔδειχνε τόσο ἐνδιαφέρον ὁ Ζύλ». Ήταν κάπως ἀστείς ν' ἀσχολῆται ἀκόμη μὲ τὸν Ζύλ και μ' ἐκείνους ποὺ ζούσαν κοντά του. «Ἴσως αὐτὴ ἡ Λίλιαν, ξανασκέφτηκε ἡ Κλαίρη, νὰ τὸν παρηγορήσει και νὰ τὸν κάνη νὰ μὲ ξεχάσει».

Σὲ λίγο ἡ μητέρα τῆς Λίλιαν ὠδήγησε τὴν Κλαίρη σ' ἓνα δωμάτιο φωτεινὸ, ὅπου δούλευαν τρία κορίτσια. Τὸ ἓνα εἶχε γυρισμένη τὴν πλάτη του.

— Ἡ δεοποινὶς θέλει νὰ σοὺ μιλήσει, Λίλιαν, εἶπε ἡ μητέρα της.

Ἡ Λίλιαν γύρισε και κίτταξε τὴν Κλαίρη, ποὺ ἀπόμεινε κατὰπληκτη, ὅταν τὴν εἶδε. Τὰ πρόσωπο ποὺ τὴν κίτταζε ἦταν φριχτό: σὺλές σὺλακῶναι τὰ μάγουλα, ποὺ εἶχαν χρῶμα μελιτζανί, και τὸ χέρια ἦταν κι' αὐτὰ τὸ ἴδιο παραμορφωμένα.

— Πῆρα τὴ διεύθυνσή σας, εἶπε ἡ Κλαίρη, ἀπ' τὸν Ζύλ Ρεντιέ, και θάθελα νὰ μοὺ ράψετε ἓνα ἀνοιδιάτικο ταγιέρ.

— Εὐχαριστῶ πολὺ τὸν κ. Ζύλ, εἶπε ἡ Λίλιαν. Θὰ μπορῶ νὰ σὰς ἐτοιμάσω τὸ ταγιέρ τὴν προσεχὴ βδομάδα.

— Πολὺ καλὰ, αὖρις θὰ ἔρθω νὰ σὰς φέρω τὸ ὕφασμα.

Ἡ Κλαίρη βγήκε ἀπ' τὸ σπίτι τῆς Λίλιαν ἀναστατωμένη. Ἦξερε ἀπ' τὸ Ζύλ πὼς ἡ κοπέλλα αὐτὴ εἶχε μιὰ θλιβερὴ ἱστορία. Μὰ δὲν τῆς εἶχε πῆ σχεδὸν τίποτε, γιατί δὲ γνώριζε λεπτομέρειες.

Τὴν ἄλλη μέρα, στὴν πρώτη πρόβα, ἡ Κλαίρη τῆς εἶπε:

— Ἐχετε ὠραία μαλλιά, Λίλιαν, ἀλλὰ πὼς ἔγινε αὐτό;...

— Αὐτὸ ἔγινε δυὸ χρόνια πρὶν, εἶπε ἡ Λίλιαν, κυττάζοντας τὴν Κλαίρη μὲ βλέμμα θλιμμένο. Ἀπὸ μιὰ λάμπα, ποὺ ἔφυγε ἀπ' τὸ χέρι μου... Ἀγαπούσα κάποιον σὰν τρελλή... Κι' αὐτὸς μ' ἀγαποῦσε... Αὐτὸ πίστευα τουλάχιστον. Πέρασα μαζί του ἔξτ' μῆνες εὐτυχίας, μὰ ἔπειτα ἐκείνος δὲν ξαναδῶσε σημεῖα ζωῆς. Μοὺ ἔγραψε μόνο μιὰ φορὰ γιὰ νὰ μοὺ ἐξηγήσει πὼς οἱ δικοί του ἤθελαν νὰ παντρευτῇ μιὰ κοπέλλα τῆς τάξεώς του. Ἀδικοὶ τὸν περίμενα... Μιὰ μέρα, ἤρθε ἐδῶ μὲ μιὰ κοπέλλα πολὺ ὁμορφὴ και πολὺ πλούσια, και παράγγειλαν ἓνα νυφικὸ φόρεμα. Ήταν ἡ κοπέλλα ποὺ θὰ παντρευόταν. Ὅταν, ὅστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ἤρθε ἐκείνη μόνη της γιὰ τὴν τελευταία πρόβα, παρακάλεσα ἓνα ἄλλο κορίτσι νὰ τὴν περιποιηθῇ. Τότε, ἀργά... Νύχτωσε... Ἐξαφνα, κόπηκε τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς. Ἦταν ἡ προίταμένη μας, μοῦδωσε μιὰ λάμπα πετρελαίου ἡ Μαρτίν. ἡ προϊσταμένη μας, μοῦδωσε μιὰ λάμπα πετρελαίου και μοὺ εἶπε νὰ τὴν πᾶω στὸ δωμάτιο, ὅπου ἦταν οἱ πελάτισσες... Καθὼς προχωροῦσα στὸ διάδρομο, ἡ ἰδέα ὅτι δὲν θὰ ξάσε... Νάθελα τὸν ἀγαπημένο μου μ' ἔκανε νὰ χάσω τὴν ψυχραιμία μου. Ἡ λάμπα ἔφυγε ἀπ' τὰ χέρια μου, ἔσπασε κατὰ γῆς και οἱ φλόγες ἄρχισαν νὰ καίνε τὰ ρούχα μου, τὰ χέρια μου, τὸ πρόσωπό μου! Ἦμουν βέβαιη πὼς θὰ πέθαινα, μὰ ἡ Μαρτίν μ' ἔσωσε. Καὶ νὰ τώρα, ζῶ μ' αὐτὸ τὸ ἀποκρουστικὸ πρόσωπο. Ἀν συναντοῦσα τὸν ἀγαπημένο μου, δὲ θὰ μ' ἀναγνώριζε πιά. Μὰ δὲ θὰ τὸν συναντήσω ποτέ... Δὲ βγαίνω ἀπ' τὸ σπίτι, δουλεύω πάντα ἐδῶ, σ' αὐτὲς τὶς δυὸ κάμαρες. Ἀλλωστε, ἐκείνος τώρα παντρεύτηκε και φαντάζομαι πὼς εἶναι εὐτυχισμένος. Ὡστόσο, δὲν ἔπαυα νὰ τὸν ἀγαπᾶω...

Ἡ Κλαίρη βγήκε ἀπ' τὸ σπίτι τῆς Λίλιαν λυπημένη. Κάποιος τὴ φώναζε. Ήταν ἡ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ της, τοῦ Άντουαν.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; τὴ ρώτησε ὅταν τὴν πλησίασε.

— Ἀπ' τὸ σπίτι τῆς καινούργιας μου ράφτρας... Γιατί μὲ ρωτᾷς;

— Γιατί κάποτε σ' αὐτὸ ἐκεῖ τὸ σπίτι γνώρισα μιὰ ράφτρα.

— Ἐσύ, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι;...

— Αἱ! Εἶναι μιὰ παλὴ ἱστορία, εἶπε ὁ Άντουαν. Συναντοῦσα ἐκεῖ μιὰ ὠραία κοπέλλα, κάποια Λίλιαν, μὰ ὅταν οἱ γονεῖς μας μ' ἀνάγκασαν νὰ παντρευτῶ τὴ Μάρα, ἔπαψα νὰ τὴ βλέπω... Μήπως ἡ ράφτρα σου...

— Ἡσυχάσε, ἡ ράφτρα ποὺ γνωρίζω ἐγὼ, εἶπε κουρασμένα ἡ Κλαίρη στὸν ἀδελφὸ της, δὲν λέγεται Λίλιαν. Πηγαίνω τώρα, γιατί ἔχω νὰ κάνω μερικὰ ψώνια. Γεῖά σου, Άντουαν...

«Δὲν ξέρει τίποτε, σκεφτόταν ἡ Κλαίρη, καθὼς προχωροῦσε, δὲν ξέρει πὼς ἡ Λίλιαν θέλησε νὰ πεθάνη ἐξ αἰτίας του κι' ὅτι σ' ὅλη της τὴ ζωὴ θὰ μείνη παραμορφωμένη κι' ἀνυπαντρη. Δὲν ξέρει τίποτα κι' οὔτε θὰ τὸ μάθῃ ποτέ. Ὁ ἐγῶνισμός του κατάρτηψε τὴ ζωὴ μιᾶς κοπέλλας. Μὰ μήπως κι' ἐγὼ δὲ στάθηναι τὸ ἴδιο σκληρὴ μὲ τὸν Ζύλ, δὲ ράγισα τὴν καρδιά του, ὅπως ὁ Άντουαν τὴν καρδιά τῆς Λίλιαν;...»

Ἐξαφνα, ἔνοιωσε μιὰ δυνατὴ ἐπιθυμία νὰ δῇ τὸ Ζύλ, νὰ τοῦ μιλήσει. Μπήκε σ' ἓνα ταξί και σὲ λίγο χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του. Τῆς ἀνοίξε ὁ ἴδιος και χλωμάσε μόλις τὴν εἶδε.

— Ἡρβα! τοῦ εἶπε ἡ Κλαίρη, χαμογελώντας.

Ἐκεῖνος σῶπαινε και τὴν κίτταξε σὰν νὰ μὴν πίστευε τὰ μάτια του ὅτι ἡ Κλαίρη βρισκόταν μπροστά του.

— Ὅλοι δὲν ἔχουν τὴν ἴδια καρτερία, ὅλοι δὲ μποροῦν νὰ ἀνθέξουν στὸν πόνο τους, νὰ τὸν πνίξουν... εἶπε ἡ Κλαίρη. Ἐρχεται ἡ στιγμή ποὺ νοιώθει κανεῖς τὸ θάνατο μέσα του, ὅταν ἀπομακρύνεται ἀπὸ κείνους ποὺ ἀγαπάει... Εἶμαι ἴσως πιο πλούσια ἀπὸ σένα, Ζύλ... Ἀλλ' ἂν μὲ θέλεις ἀκόμη, δὲ θὰ φύγω ἀπὸ κοντά σου, γιατί ὑπόφερα πολὺ ὅλο αὐτὸν τὸν καιρὸ. Κατάλαβα πάρα πολλὰ πράγματα, ἀνοίξα τὰ μάτια μου. Καὶ σ' ἀγαπᾶ, Ζύλ!...

Ἐκεῖνος, γεμάτος συγκίνησι τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του. Ὁ ἔρωτας εἶχε νικήσει...

PENE MAPAN

Παθισμένες
ΚΑΡΔΙΕΣ

Ο Ζύλ, γεμάτος συγκίνησι ἔσφιξε τὴν Κλαίρη στὴν ἀγκαλιά του...

POMATAIKOI

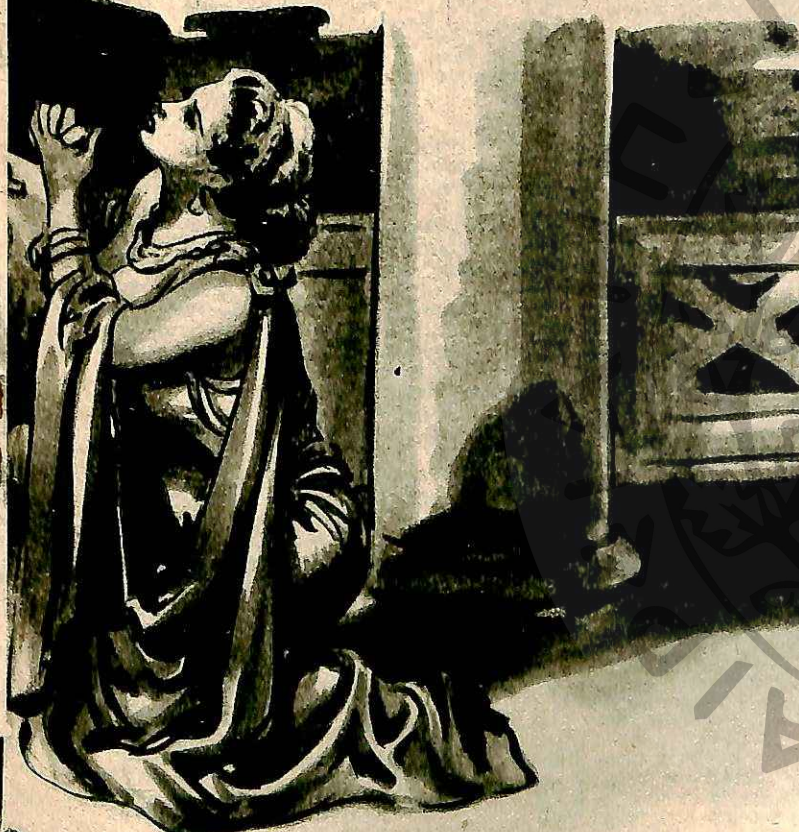
... ο Τυχεύς επίσης τους είχε αναγνωρίσει. Μετάνοιωσε τώρα

λίπτας.

EPOTEX

ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙ

ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

Η Μαριάν, μόλις τον είδε, έτρεξε κλαίνοντας κι έπεσε στην άγκαλιά του...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Το φινάλε της τρίτης πράξης

Εσχή για να δούν και την ανατολή του ήλιου, πριν να κοιμηθούν. Ο Άλμπερ ήταν μεθυσμένος, αλλά μ' όλο το μεθύσι του, επέμενε να καθίσει αυτός στο βολάν. Το αυτοκίνητο είχε αναπτύξει όλη την ταχύτητά του. Κάθε τόσο ο Άλμπερ γύριζε το κεφάλι του και πείραζε τη Μαριάν, που καθόταν πίσω και φοβόταν. Έξαφνα, έκλεινε το φανάρι: «Άλμπερ! πρόσεχε!» Μά ήταν πιά άρχα κι' ακριβώς στη στροφή του δρόμου το αυτοκίνητο έπεσε σ' ένα χαντάκι και τσακίστηκε. Ο Άλμπερ και η Μαριάν δεν έπαθαν τίποτα, άλλ' ο Πάλ, πούχε πιασθή ανάμεσα στην πόρτα έπαθε ένα τρομερό κλονισμό, με συνέπεια να παραλύσουν τὰ πόδια του.

Στο σπίτι, κατόπιν, όταν ο γιατρός εξέτασε τον άτυχο Πάλ, διαπίστωσε πως δεν υπήρχε πραγματικά κανένα τραύμα έσωτερικό και πως η σπονδυλική στήλη ήταν άθικτη. Η παράλυσι όφειλόταν κυρίως σέ δυνατό ψυχικό τραύμα και ο γιατρός επέμενε πως, αν ο Πάλ δοκίμαζε κάποτε μιάν δυνατή συγκίνηση, κατά πάσα πιθανότητα θα ξανάδρασκε σιγά-σιγά τη δύναμη να χρησιμοποιήσει και πάλιν τὰ πόδια του. Ο Πάλ όμως ήταν άπελπισμένος και δεν πίστευε στή λόγια του γιατρού. Δούλευε στή σκέψη και η γυναίκα του του χρησίμευε, για γραμματίες. Μά τη ζωή του τη θεωρούσε πιά τελειωμένη...

Κάποιο βράδυ, ο Άλμπερ πήγε να πάρη τη Μαριάν για να πάνε στήν Όπερα. Η νεαρή γυναίκα άρνήθηκε στήν άρχή την άδιασκέδαστη τους είπε καθώς έφευγαν. Μά όταν έμεινε μόνος, ένοιωσε μιάν παράξενη ταραχή. «Η Μαριάν κι' ο Άλμπερ μαζί! ψιθύρισε. Η γυναίκα μου κι' μπέρο μαζί! ψιθύρισε. Και τούς είδε μόνος, ο άδελφός μου...» Έτσι, ύγιείς κι' εύτυχισμένοι, στή θεωρούσε πιά τελειωμένη...

Ο Πάλ έμπνησε σάν να συνενόταν άπό έναν φίλο. «Ακουσε ξαφνικά θόρυβο...» Η Μαριάν κι' ο Άλμπερ είχαν γυρίσει άπ' το θέατρο. Βρίσκονταν στή διπλανή άκρη ματιού. Μέσ' στή νυχτερινή ήσυχία, άκούγε τὰ λόγια τους. Θά ήταν κι' ο Πάλ κοιμώμενος...

χωσ έσένα, Μαριάν. Σ' άγαπώ! Σ' άγαπώ μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου!... Συχώρα με, Μαριάν, ξέρω πως αυτό που θέλω να κάνω, να πάρω τη γυναίκα του άδελφού μου, είναι τρομερό. Μά σε λατρεύω! Έλα, Μαριάν, να φύγουμε άπ' αυτό τό σπίτι. Θά σε κάνω εύτυχισμένη... — Όχι, ψιθύρισε η Μαριάν, μά αυτό τό «όχι» ήταν διατακτικό. — Θά γράψω ένα γράμμα στήν Πάλ, ξαναείπε ο Άλμπερ, θά του τὰ εξηγήσω όλα και είμαι σίγουρος πως θά δεχτή... — Όχι, όχι, φώναξε η Μαριάν πιά άποφασιστικά αυτή τη φορά. — Έπειτα άκούστηκε πιά δυνατή η φωνή της: — Αφσέ με! Μά άφσέ με, σου λέω!... «Νά, σκεφτόταν ο Πάλ, είναι τώρα άγκαλιασμένοι! Προσπαθεί να τη φιλήση, Θεέ μου!...» — Μά γιατί, γιατί; Έλεγε τώρα ο Άλμπερ. Αφού μ' άγαπάς κι' εσύ!... Έλα να φύγουμε μακριά άπ' αυτόν τόν άνάπυρο!

— Όχι, όχι, φώναξε πάλι δυνατά η Μαριάν. Πάλ! βοήθεια!... Τόν φώναζε!... Τόν άγαπούσε, λοιπόν, και δεν ήθελε να τόν εγκαταλείψη μόνος. Και τότε έγινε κάτι τό άπροσδόκητο: Ο Πάλ πιασθηκε με δύναμη άπ' την πολυθρόνα και με μιάν μεγάλη προσπάθεια, τ' έμοντας δάκλινος, σπάρθηκε! Έκανε ένα βήμα, έπειτα έν άλλο, άκόμα ένα. Κάποια θαυματουργή δύναμη τόν βοηθούσε. Σιγά-σιγά, έφτασε στήν πόρτα του διπλανού δωματίου και την άνοιξε άπότομα. Η Μαριάν, μόλις τόν είδε, έτρεξε κλαίγοντας κι' έπεσε στήν άγκαλιά του. — Πάλ! Πάλ! άγαπημένο μου!... Ο Άλμπερ γελούσε τώρα και φώναζε: — Φινάλε, τρίτης πράξης!... Ο Πάλ καταλάβαινε τώρα πως ο γιατρός είχε προβλέψει σωστά. Εκείνη η δυνατή συγκίνηση τόν είχε σώσει. Ένοιωσε τό αίμα του να κυκλοφορή ζωηρά στή παράλυτα πριν πόδια του. Η Μαριάν τόν έβαλε να καθήση άπαλά στή ντιβάνι.

— Φινάλε τρίτης πράξης! ξαναείπε ο Άλμπερ. — Τί σημαίνει αυτό; ρώτησε ο Πάλ. — Μά όλα αυτά ήταν μιάν κωμωδία, Πάλ! Παίξαμε τούς ρόλους μας τέλεια, η Μαριάν κι' ένώ, γιατί θέλαμε να έπιτύχουμε τό σκοπό μας. Και τόν πετύχαμε! Έγινε καλά και η κωμωδία τελείωσε. Φτάσαμε στή φινάλε της τρίτης πράξης. Και η αύλαία κλείνει πάνω στήν εύτυχία σας...

ΖΑΝ — ΠΙΕΡ ΡΙΒΙΕΡ

Ανωμαλίες

ΣΤΟ ΓΟΝΑΤΟ

Όταν δέν λειτουργή κανονικά ή άρθρωση

ΕΝΩ ή άρθρίτις ή ή φυματίωση προκαλούν μόνιμες αλλοιώσεις της άρθρώσεως του γόνατος, υπάρχει και μιάν άλλη κατηγορία ανωμαλιών της ίδιας άρθρώσεως, που είναι ένδοχλητικές άλλ' όχι σοβαρές. Μπορεί βέβαια να φέρουν κι' αυτές πρήξιμο, πόνο και σκληματισμό ύγρου στή γόνατο, συνήθως όμως θεραπεύονται όταν λειψη ή αίτια που τις προκαλέσει. Τό γόνατο είναι, όπως ξέρουμε, ή άρθρωση μεταξύ των όστων της κνήμης και του μηρού. Τό δεύτερο σκληματίζει εκεί στή «κονδυλίωση», δύο σφαιρικές δηλαδή έξογκώσεις, που μιλούν σέ αντίστοιχες κοιλότητες του όστού της κνήμης. Δύο ισχυροί και σταυρωτοί ένώδεσμοι, στή κέντρο της άρθρώσεως συγκρατούν ένωμένα τὰ δύο όστα. Υπάρχουν επίσης δύο άλλοι ένδεσμοι στή δύο πλευρά της άρθρώσεως, ο έσωτερικός και ο έξωτερικός.

Όλη ή άρθρωση έχει μιάν έσωτερική επένδυσι από όλισθηρή μεμβράνη. Κάτω δέ ακριβώς άπ' τούς κονδυλίσκους του όστού του μηρού υπάρχουν δύο λείοι χόνδροι, που χρησιμεύουν σάν «μαξιλάρια», για ν' απορροφούν κάθε χτύπημα. Η άρθρωση περιβάλλεται από ένα «θύλακο», μέσα στήν όποιο υπάρχει έννο ύγρο που τήν λιπαίνει.

Όλ' αυτά μαζί συντελούν στή να λειτουργή τό γόνατο όμαλα και εύκολα. Στή έμπρός μέρος βρίσκεται ή επιγονατίς, ένα κοκκαλάκι με σχήμα δίσκου, που σκεπάζει τις άκρες των δύο όστων. Σ' αυτό προσαρμόζονται οι μεγάλοι μύς του μηρού, και ή ένέργεια τους μεταδίδεται στή όσση της κνήμης από ένα κοντό τένοντα. Σέ διάφορες λοιπόν περιπτώσεις, είτε από μιάν βία ή κίνηση είτε από έσως φανερό λόγο, π.χ. καθώς σκεπνέται ή άρθρωση, ή άρθρωση παύει να λειτουργή κανονικά. Η άμεσως μοναχή της, ή μπορεί να χρειάζη έπέμβασι γιατρού.

Η πραγματική εξάρθρωσι του γόνατος είναι σπανιστά και όφειλεται σέ μεγάλη βία. Πολύ συχνότερα όμως εξάρθρυνεται ή επιγονατίς, συσπναινε, συχνότερα στή κοιλότητα του γόνατος, στή όποια τότε τα κορίτσια, πιά όρθια και πέφτουν χάρη. Συνήθως, ή επιγονατίς ξαναγυρίζει στή θέση της. Άλλοτε χρειάζηται νά τή σπρώξη κανείς.

Ο γιατρός θα κάνει εύκολα τη διάσωση τόν δυνατόν γρηγορώτερα. Η ανωμαλία αυτή παρουσιάζει τά προδιάθεσι, στή διάπλασι, μιάν σέως. Κάθε φορά δέ, άρθρωτική βλάβη ή ό μύς του μηρού, κι' για εξάρθρυνσι.

Συνιστάται προληπτικά να γίνεται ψήλωτο δέ έσωτερικά να γίνεται πομπουαίσι, ώστε να αλλάξη ή γραμμή κατανόμης του βάρους στή πόδι. Μπορεί επίσης να τονωθούν οι μύς του μηρού με άσκήσεις και ήλεκτρι-

Κάποτε όμως χρειάζεται να αφαιρεθ ή επιγονατίς με έγχείρησι. Η έπέμβασι αυτή είναι εύκολη και άπλη, άφινει δέ τό γόνατο τελείως κανονικό.

Άλλη αίτια ανωμαλίας της άρθρώσεως του γόνατος είναι κάποια βλάβη των χόνδρων. Μπορεί να συμβη σέ κάθε ηλικία, συνήθως από φούτμπωλ ή άλλο σπόρ.

Άλλοτε περνάει άμέσως κι' άλλοτε τό γόνατο μένει στραβωμένο και δέν μπορεί να ξαναγυρίσ στή θέση του. Υπάρχει πόνος στή κνήμη που έπαθε τη βλάβη (συνήθως, αυτός είναι ο έσωτερικός). Μπορεί δέ να σπνιθ ή όρθωτο ύποτροπή, δίχως φανερά αίτια.

Αν είναι συχνές και σοβαρές οι ύποτροπές αυτές, πρέπει ν' αφαιρεθ ή πάσχω χόνδρος, ιδίως δέ αν τό άτομο είναι νεό ή αν ή ανωμαλία αυτή τό έμποδίζει στή δουλειά του. Η

Α) Η άρθρωση του γόνατος, όπως φαίνεται από έμπρός. 1) Κόνδυλοι. 2) Σταυρωτοί ένδεσμοι. 3) Έσωτερικός χόνδρος. 4) Έξωτερικός χόνδρος. 5) Πλευρικοί ένδεσμοι. 6) Κοιλότητες όστού της κνήμης. Β) Η όσση άρθρωσι από τό πλάγι. 1) Όσση του μηρού. 2) Περιόστεον. 3) Έπιγονατίς. 4) Χόνδρος. 5) Άρθρωσι επιγονατίς. 6) Σταυρωτοί ένδεσμοι. 7) Θύλακος. 8) Όσση κνήμης.

έγχειρησι είναι άπλη και δέν άφινει καμιά δυσκινησία — όπως φοβόνταν άλλοτε. Απαιτεί μοναχή 2-3 έβδομάδων παραμονή στή νοσοκομείο. Υστερα από άλλες 3 έβδομάδες, μπορεί κανείς άκόμα και να ξαναπαίξη φούτμπωλ, σάν πρώτα.

Η έγχειρησι αυτή είναι περισσότερο επείγουσα, σέ περιπτώσεις που ο γιατρός δέν κατάρθωσε να ξαναφέρη στή κανονική θέση του τό γόνατο με έξωτερικούς χειρισμούς.

Σέ λιγώτερο σοβαρές περιπτώσεις, συνιστάται μιάν σχετική άναπαυσι της άρθρώσεως, μαζί με ειδικές άσκήσεις και ήλεκτρισμους για τήν τόνωσι των μύων τού μηρού. Οι έπίδεσμοι κάνουν μάλλον κακό (έκτός στούς ήλικιωμένους), γιατί εύνοουν τήν εξασθένησι των μύων.

Σέ μιάν άλλη μορφή ανωμαλίας, τό γόνατο παρουσιάζει προσωρινές δυσκινησίες, που περνάνε μόνες τους. Νοιώθει τότε κανείς τήν έντύπωσι πως έχει ένα βάλω μέσα στήν άρθρωση. Μπορεί δέ και να βρη με τήν ψήλαφαι ένά μικρό κινητό έξογκωμα, δίπλα στήν επιγονατίδα.

Στις περιπτώσεις αυτές, υπάρχουν ξένα σώματα μέσα στήν άρθρωση-ένα, δύο, κομματάκια χόνδρου, που τρίφτηκαν κι' έπεσαν μέσα στήν άρθρωση.

Δέν φαίνονται στήν άρχή με τήν άκτινοσκόπησι, μεγαλώνουν όμως, σκληρύνονται και προκαλούν μιάν μόνιμη ένόχλησι.

Άλλοτε πάλι πρόκειται για θρόμβους αίματος από μιάν κάκωσι του γόνατος, ή για κομματάκια της επιγονατίδας είτε των δύο μεγάλων όστων.

Πάντως, ή χειρουργική αφαίρεσι αυτών των ξένων σωμάτων είναι εύκολη. Δέν πρέπει όμως να γίνεται, παρά μόνον όταν έννοχλούν πολύ τόν πάσχοντα.

Σέ περιπτώσι όστεοαρθρίτιδος, ή έγχειρησι αυτή δέν θεραπεύει βεβαίως τήν άρχική αίτια, κι' έτσι μπορεί να ξανασκληματισθών άργότερα καινούργια ξένα σώματα.

Τέλος, παθαίνουν κάποτε βλάβες οι ένδεσμοι της άρθρώσεως, ιδίως ο έσωτερικός. Αυτό είναι άρκετά σπανισμένο στούς ποδοσφαιριστές.

Αναλόγως της βλάβης, χρειάζεται άναπαυσι και θεραπεία λίγων έβδομάδων, ή ολόκληροι μήνες τελείας άκτινολογίας της άρθρώσεως μέσα σέ γύφο. Μπορεί μάλιστα να άπατηθ ή έγχειρησι.

Σοβαρότερες είναι οι βλάβες των σταυρωτων ένδεσμων του κέντρου της άρθρώσεως.

Τόσο ή θεραπεία όσο κι' ή έγχειρησι δέν δίνουν πάντα ίκανοποιητικά άποτελέσματα σέ τέτοιες περιπτώσεις.

Απαραίτητο, σέ κάθε ανωμαλία της λειτουργίας του γόνατος, είναι να τονωθ ή κατόπιν ο μεγάλος μύς του έμπρός μέρος του μηρού. Η καλύτερη μέθοδος είναι με ρυθμικές άσκήσεις, που θα σας τις υποδείξη ο γιατρός.

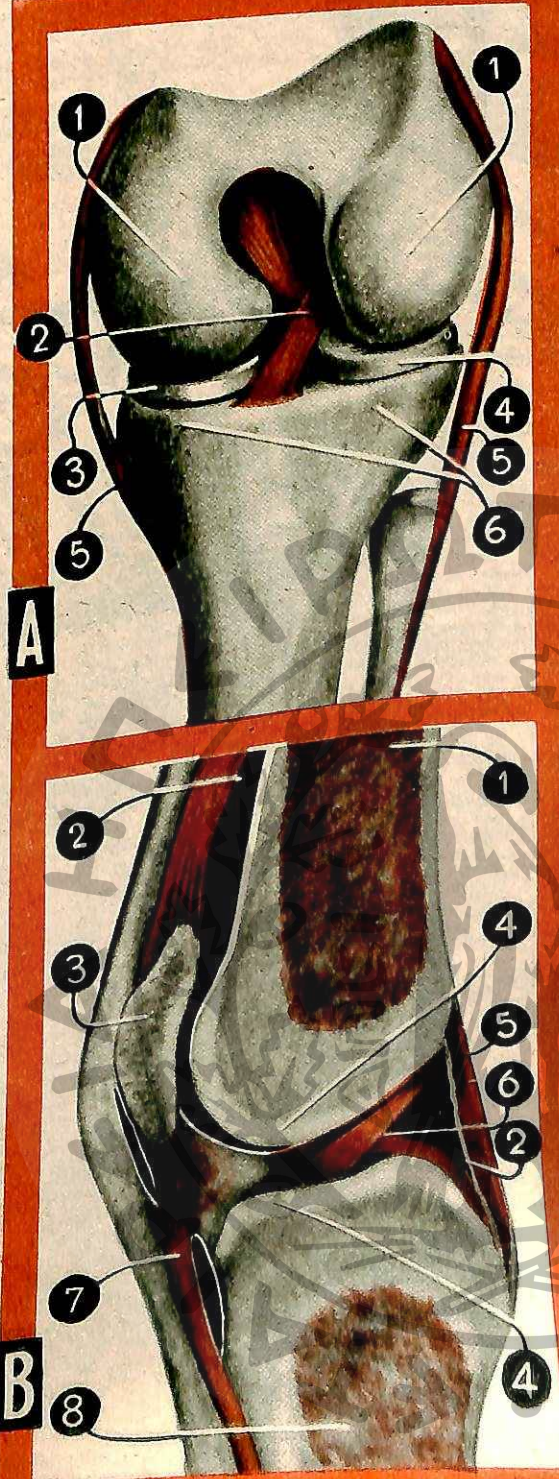
Μιάν τέτοια άσκηση είναι ή εξής: Σηκώνετε άνασκελα και άνεδοκα τεάζετε άργα τό πόδι σας, διατηρώντας τό τελείως τεντωμένο. Η στέκεσθ μπροστά στή κρεβάτι, περνάτε από κάτω τού τ άγκυλα των ποδιών σας και προσπαθείτε να τ άνασηκώσετε άπ' τό πάτωμα, με άσπασσι των μύων του μηρού και της κνήμης.

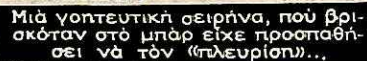
Οι άσκήσεις αυτές πρέπει να γίνονται επί 5 λεπτά κάθε ώρα και σ' όλο τό διάστημα της ημέρας.

Μιάν νέα θεωρία για τήν προέλευσι του καρκίνου

Ο Γερμανός καθηγητής Όττο Βάρμπος (Βραβείο Νομπελ) διατύπωσε τελευταία μιάν καινούργια θεωρία για τήν προέλευσι του καρκίνου. Σύμφωνα με τό Γερμανό επιστήμονα, όταν ένα κύτταρο στερηθ ή από τό ένύγνο, που τό χρειάζεται, δύο πράγματα μπορούν να συμβούν: ή τό κύτταρο αυτό πεθαίνει ή αλλάζει τόν τρόπο της ζωής του. Στήν τελευταία περίπτωση, λόγω της προσπάθειας που κάνει για να προσαρμοθ ή στίς καινούργιες συνθήκες ζωής, αρχίζει ν' αναπτύσσεται άναρχικά και με τρόπο διαφορετικό από τὰ άλλα. Αυτή ή άναρχική ανάπτυξη είναι εκείνη που δημιουργεί τόν καρκίνο.

Ο καθηγητής Βάρμπος δέν κατάρθωσε άκόμη να προσδιορίσ άπό ποιο σημείο ή στερησις του ένύγνου αρχίζει να γίνεται επικίνδυνη.

— Ήταν μία προσπάθεια που φαινόταν κατα-
προκαταβολικά σ' άποτυχία. Κι' όμως, συνέβη το άπι-
μετά 24 ώρες, ο πόλιςμαν Ρόμπεντ παρουσιάστηκε στὸν
τῆ καὶ τοῦ εἶπε:

— Βασάνισα πολὺ τὸ μυαλό μου, κι' ἐπιτέλους κατὰ-
φερα να θυμηθῶ! Εἶχα δὴ αὐτὸ τὸ καπέλο στὸ κεφάλι
ἐνὸς νεαροῦ Ἰνδιάνου 18 χρόνων. Τ' ὄνομά του εἶναι
Τζιμ. Δὲν ξέρω τὸ ἐπίθετό του... Εἶναι ἄνεργος καὶ με-
θοκοπᾷ στίς ταβέρνες καὶ στὰ μπαρ.

Επρόκειτο για κάποιο Τζιμ Τζόνσον. Στην αρχή, αρνήθηκε να μιλήσει. Όσο που οι αστυνομικοί έσακρίβωσαν πως έκανε ταχτικά συντροφιά με μία κάποια Ντολόρες κι' ένα σπινοζελικό του ονόματι Ρέϋ Μούρ.

Τότε ὁ Τζόνσον παραδέχθηκε πὼς τὸ καπέλλο ἦταν δικό του.

Για να γιορτάσει προφανώς την εξόφληση της τελευταίας δόσης του αυτοκινήτου του, ο Τζαράιλο αποφασί-
σισε να πιη έκτατος ένα ποτηράκι, πριν γυρίσει σπίτι
του. Στο υπόγειο όπου υπήκει, έτυχε να βρίσκεται η με-
λαγχροήνη Ντολότες, με τα μαύρα μάτια και τη μαγνη-
τική ομορφιά.

Ὁ Τζαραμίλο τὴν πρόσεξε. Ὅταν ἐφευγε, δῆκε κι

Πῶς διαφωτίσθηκε ἓνα σκοτεινὸ
ἔγκλημα

Εδώ πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι οι αστυνομικοί του Φρέσκο είχαν ακολουθήσει ειδικά μαθήματα εξάσκησης της μνήμης. Το γεγονός αυτό γέννησε μία πρωτότυπη έμπνευση: στην επιθεωρητή

Ο Ιερόνυμος, ο Διοδοτός, η Πηνελόπη, ο Αλκίνοος, ο Λαοκόων, ο Κλεόφρων, ο Νικόμαχος, ο Σπύριδον, ο Αρτίμιος και ληστεία. ὁ δὲ ἀποποιῶν ἄλλος λόγος τοὺς γλύτωσε ἀπὸ τῆς θανατικῆς ποινῆς ποιήσας· Καταδικάστηκαν μόνο σὲ ἰσόβια δεσμὰ.

Για κλωστή, μεταχειρίστηκε ένα λεπτό-
τατο μεταξωτό νήμα.

που μελετάει τώρα με προσοχή το χ

Οχιλινγκερ άρπυς
που μελετάει τώρα με προσοχή το σχέδιό του

Τὰ χρόνια του μεθ'οθανάτου

ΚΟΡΗ μου. Έχω να σου άναγγείλω ένα μεγάλο ιστορικό διήγημα.
— Άγαπητή μου 'Αρμάνδη, ο κόμης ντ' Άρκοϋρ μου ζήτησε το χέρι σου.
— Λοιπόν, πατέρα μου; ρώτησε με πνιγμένη φωνή η νέα.
— Το 'δο υποσχέθηκα. Σε δύο μήνες θα γίνει ο γάμος σου.
— Η 'Αρμάνδη χλωμάσε και τα χείλια της τρεμούλιασαν.
— Άλλά, πατέρα μου, δεν αγαπάω τον κόμητα ντ' Άρκοϋρ, είπε.
— Θα τον αγαπήσεις μετά το γάμο σου. Ο κόμης ντ' Άρκοϋρ, κα-
τάγει από παλιά οικογένεια και, το κυριώτερο, κατάφερε να ρευ-
τοποίηση το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας του και να μεταφέρει
τα χρήματά του εδώ.
— Δεν μ' ενδιαφέρει η περιουσία του κόμητος ντ' Άρκοϋρ...
— Είναι νέος, πολύ καλοφτιαγμένος και κανείς δε ντύνεται κομ-
ψότερα απ' αυτόν.
— Δεν λέω όχι, πατέρα μου...
— Άλλά τότε...
— Από κίτρινο που ήταν το πρόσωπο της 'Αρμάνδης έγινε, ξαφνικά,
κατακόκκινο.
— Άγος! ένα δάλλυ, πατέρα, είπε.
— Και πώς είναι αυτός ο εύτυχισμένος θνητός; ρώτησε όχι χωρίς
κάποια ειρωνεία ο μαρκήσιος ντ' Τρουμπουά.
— Ο βαρώνος ντ' Μπελλεσιζ, πατέρα.
— Αυτός ο άπένταρος;
— Έχετε να τον κατηγορήσετε για τίποτε άλλο, πατέρα;
— Ο μαρκήσιος ντ' Τρουμπουά σούφρωσε τα φρύδια.
— Ίσως όχι, απάντησε. Άλλά νομίζω πως το μειονέκτημα αυτό δεν
είναι μικρό και μάλιστα για ανθρώπους όπως εμείς που βρίσκονται
μακριά από την πατρίδα τους και που δεν ξέρουν αν
θα γυρίσουν ποτέ εκεί. Όπως κι' αν έχη το πράγμα,
η απόφασί μου είναι άνεκκλητή. Ο γάμος σου με τον
Άρκοϋρ θα γίνει έπειτα από δύο μήνες.
— Η 'Αρμάνδη δεν είπε τίποτε άλλο και βγήκε από
το δωμάτιο του πατέρα της.
— Ο μαρκήσιος ντ' Τρουμπουά ήταν από τους πρώ-
τους Γάλλους ευγενείς που έφυγαν από την πατρίδα

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

τους είχε εύλογη στη Γένουα — και πρόσθετε:
«Δεν μπορώ να πιστέψω ότι ο άνθρωπος που μ' έκαμε
ετυχισμένη μπορεί να σ' είναι μισητός. Μ' όλο το
αδικο που έχω, ξέρω πως μ' αγαπάτε πάντα. Θά ήταν πολύ σκληρό
για μένα ν' αμφιβάλλω για την αγάπη σας. Έ, λοιπόν, πρέπει ν' α-
γαπήσετε και το γαμπρό σας και να τον δήτε σαν παιδί σας».
Ο μαρκήσιος Τρουμπουά όμως, αντί να συγχωρήσει την κόρη του
και ν' άνοιξη την άγκαλιά του στο γαμπρό του, ξεσήκωσε την άστυ-
νομία που άρχισε να καταδιώκη τους φυγάδες από τη μία Ιταλική πόλη
στην άλλη.

Ο Κάρλος κι' η 'Αρμάνδη, μπροστά στον κίνδυνο να συλληφθούν
και να υποχρεωθούν να χωριστούν, αποφάσισαν τότε να κάμουν το με-
γάλο βήμα: πέρασαν στη Γαλλία, που βρισκόταν τότε κάτω από την
τρομοκρατία του Ροβουιέρου.
Άλλά ο μαρκήσιος ντ' Τρουμπουά δεν παρατήθηκε από την κατα-
δίωξί τους. Τόση ήταν η λύσσα του εναντίον της κόρης του και του
γαμπρού του, που δε δίστασε να ξαναγυρίση κι' ο ίδιος στη Γαλλία.
Στο Παρίσι, ο Κάρλος κι' η 'Αρμάνδη κατέφυγαν σ' ένα μικρό
ξενοδοχείο, όπου εμφανίστηκαν ως σύζυγοι Ρενό.
Άλλά ο μαρκήσιος ντ' Τρουμπουά άνακάλυψε το κρησφύγετό τους
και σχεδίαζε ν' απαγάγη την κόρη του,
όταν ξαφνικά, τον έπιασαν. Ούτε
και αυτή τη φορά, όμως, μαλά-
κωσε η καρδιά του. Προτού ανέβη
στο Ικρίωμα, κατέδωσε το γαμπρό
του.

Ένα πρωί, την ώρα που ο Μπελ-
λεσιζ έβγαине από το ξενοδοχείο, μι-
ρικοί στρατιώτες τον έπιασαν και τον
ώδηγαν στις φυλακές της Κονσιερ-
ζερι.

Εκείνη την εποχή, η σύλληψη έ-
νος άτόμου και μάλιστα ενός ευγε-
νούς Ισπανοαμερικού, με την καταδί-
κη του σε θάνατο. Δυό ημέρες αργότε-
ρα, ο Κάρλος Μπελλεσιζ βρισκόταν
μπροστά στη λαμπτήρα.

Άλλά, προτού πεθάνη, είχε μια
περίεργη έμπνευση. Σκέφθηκε πως η
εσφονική άναγκασία του θανάτου θα
μπορούσε να σκοτώση την αγαπημέ-
νη του 'Αριάνδη. Την τελευταία νύ-
χτα, λοιπόν, άγρύπνησε κι' έ-
γραψε 37 επιστολές. Στις
πρώτες απ' αυτές βεβαίωνε τη
γυναίκα του πως είχε λάγους
να πιστεύει ότι σε λίγο θα τον
άφηναν ελεύθερο. Σε μερικές
άλλες, οι διαβεβαιώσεις του γί-
νονταν μόνον ελπίδες. Στις ύ-
πόλοιπες δεν έκανε λόγο για έπε-
λευθέρωσι, άλλά άναπολούσε με συγ-
κίνησι το παρελθόν. Έλπιζε έτσι
πως θα την προπαρασκεύαζε αργά-
σιγά για να μάθη την τραγική αλ-
γήθεια.

Μεταξύ εκείνων που είχαν την α-
δεια να μπαίνουν ελεύθερα στην
Κονσιερζερι ήταν και ο πολιτης Ρου-
ζώ, ένας φανατικός δημοκράτης που
είχε σπολιωμένο το στήθος του με
κουκάρδες. Κυκλοφορούσε μέσα στα
κελλάια των φυλακισμένων και τους
πλούσιους μικρά ψωμάκια, γλυκίσμα-
τα κι' άλλα άντικείμενα.

Αυτός ο φανατικός δημοκράτης ή-
ταν, ωστόσο, ένας τολμηρός αδέας,
που άφηφούσε τον κίνδυνο για να
προσφέρει τις τελευταίες παραγορές
της θρησκείας στους μελλοθάνατους.
Σ' αυτόν, λοιπόν, ο Μπελλεσιζ έ-
δωσε τις επιστολές που είχε γράψει
για την 'Αρμάνδη, παρακαλώντας
τον να ρίχνη από μία κάθε μέρα κα-
τόν να ρίχνη από μία κάθε μέρα κα-
τόν να ρίχνη από μία κάθε μέρα κα-

τω από την πόρτα του δωματίου της. Έτσι, η 'Αρμάνδη
δεν έμαθε τίποτα για αρκετό καιρό.

Μία μέρα, όμως, οι επιστολές σταμάτησαν.
Πέρασε έτσι μία ολόκληρη βδομάδα, χωρίς
είδησι από τον αγαπημένο της Κάρλο. Η 'Αρμάνδη,
που βασανιζόταν από την άγωνία, αποφάσισε, στο τέλος,
πώς πάη η ίδια στην Κονσιερζερι. Ο διευθυντής της φυ-
λακής δεν θυμόταν το όνομα Μπελλεσιζ.

— Περνάτε τόσο από εδώ, της είπε. Περιμένετε, όμως...
— Άνοιξε ένα χοντρό βιβλίο κι' άρχισε να ψάχνη.
— Είπες Μπελλεσιζ πολιτης; ρώτησε την 'Αρμάνδη.
— Ναι. Κάρλος Μπελλεσιζ.

— Πάνε δύο μήνες που ήρθαν και τον πήραν για να
τον άδηγούν στη λαμπτήρα...

Η 'Αρμάνδη σωρίστηκε λιπόθυμη...

Όταν συνήλθε, πήγε κατευθείαν στο μέγαρο που συνε-
δρίαζε αδιάκοπα σχεδόν το επαναστατικό δικαστήριο και
παρουσιάστηκε στο Φουκιέ Τενθίλ, τον τρομερό έπρωμη-
τευτή της λαμπτήρας. Κρατούσε στα χέρια της τα γράμ-
ματα του αγαπημένου της τυλιγμένα με μία κόκκινη κορ-
δελλίτσα.

Είμαι η 'Αρμάνδη ντ' Τρουμπουά, σύζυγος του Κάρ-
ρόλου ντ' Μπελλεσιζ, είπε. Ο πατέρας μου κι' ο άνδρας
μου πέθαναν στη λαμπτήρα...

Δεν χρειάστηκε να πη τίποτε άλλο...

Την άλλη μέρα και το δικό της κεφάλι έπεφτε κάτω
από το λεπίδι της λαμπτήρας...

POZE PEZI

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Ζύλ Μαρί

Η Ξενοχή μητέρα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Λαρόκ σχετίζεται με το Λουβεράν,
που δεν τον άναγνωρίζει και χρηματοδο-
τεί μία τολμηρή και κερδοσκοπική επική-
ρησί του. Ύστερα, μ' ένα χρηματιστηρια-
κό κόλπο, κάνει ώστε να βρεθώ ο Λου-
βεράν σε κρίσιμη οικονομική θέση, στο
χείλος της χρεωκοπίας. Εκείνος του ζη-
τεί τότε κι' άλλα λεφτά, για ν' άντιπε-
ξεληθ στην κρίση. Ο Λαρόκ τον προσα-
λεί για να συζητήσουν το ζήτημα στο
Βιλ-ντ' Άβραι, στο πρώην σπίτι του Λα-
ρουέτ, που το έχει νοικιάσει αυτός τώρα.
Εκείνος ταραίζεται από τη «συμπύκνωση», ό-
πως τη νομίζει. Ο Λαρόκ πηγαίνει πρώ-
τος στο σπίτι του Βιλ ντ' Άβραι, που
το έχει άφισει επιπλωμένο όπως τότε κι'
ο Λαρουέτ. Το περιβάλλον τον συγκινεί.
Επισκέπτεται την άκατοίκητη τώρα βίλλα,
όπου έμεινε άλλοτε με τη γυναίκα του και
την κόρη του.

22ον Δέν είχε μάθει ποτέ πως η 'Αν-
ριέτ κι' η Σουζάν τον κρυφούτι-
ταζαν απ' το σαλόνι και πως δεν
έχαναν ούτε μία κίνησή του, άπο-
δίδοντας την ταραχή του και τον τρόμο του
στη δολοφονία του Λαρουέτ...
Εμεινε εκεί ως το πρωί, χορταίνοντας
με άναμνήσεις...
Όταν άρχισε πιά να ξημερώνη, βγήκε
βιάστικα, φοβισμένος μήπως τον βρουν
μέσα στη βίλλα και δεν μπορέση να έξη-
γήση την παρουσία του.
Εναγύρισε στο σπίτι του, πλάγιασε κι'
άποκοιμήθηκε βαρεία. Τον είχαν τσακίσει
τόσες συγκινήσεις...

Πέρασε την άλλη μέρα τριγυρίζοντας στο
Βιλ-ντ' Άβραι κι' άναζητώντας ιδίως τα
μέρη όπου αγαπούσε να πηγαίνει άλλοτε
με τη γυναίκα του. Ξαναβρήκε τις μοναχι-
κές γωνίες του δάσους, όπου κάθονταν μαζί
τις ηλιόλουστες μέρες και τις ήσυχες κα-
λοκαιρινές βραδύνες. Άναγνώριζε άρισμένα
δέντρα, που είχε παίξει άλλοτε γύρω τους
η Σουζάν.

Τη νύχτα ξαναπήγε στη βίλλα Μονταλάι,
θέλοντας να ξαναζηση εκεί όσο μπορούσε.
Το βράδυ της τρίτης ημέρας, περίμενε
το Λουβεράν. Είχε δικαιολογηθή γιατί του
έδωσε ραντεβού τόσο άργα — στις 9 —
λέγοντάς του πως θα ήταν άπασχολημένος
όλη την ημέρα με κάτι επισκέψεις στις Βερ-
σαλλίες και πως θα γύριζε μονάχα το βρά-
δυ στο Βιλ-ντ' Άβραι.

Η κυρα - Ντοταίν του σερβίρισε να φάη.
Ύστερα, όταν έμεινε μόνος, στάθηκε στο
παράθυρο, περιμένοντας το Λουβεράν.

Εκείνος κατέβηκε απ' το τρένο του Πα-
ρισιού, στις 9 ακριβώς. Άς παρακολουθή-
σουμε τώρα αυτόν τον άνθρωπο, που ξανα-
κανε μετά δώδεκα χρόνια τη διαδρομή που
είχε κάμει άλλοτε, πηγαίνοντας για ένα
έγκλημα φριχτό... Ήταν άναστατωμένος,
όταν πάτησε το πόδι του στην άδοξα βρα-
τού σιδηροδρομικού σταθμού.

Ερρίξε μηχανικά μία ματιά στους άλ-
λους ταξιδιώτες που είχαν κατεβή απ' το
τρένο. Δεν είδε κανένα γνωστό του. Άνά-
σανε τότε μ' άνακούφισι. Γιατί; Δεν τόξερε
ούτε κι' ο ίδιος. Προτιμούσε πάντως νάναι
μόνος. Δεν ήθελε να τον δούνε...

Θυμόταν καλά τα τελευταία λόγια του
Ουίλλιαμ Φάουεϊ:
«Ός' ές Παρισιών... Στην άκρη... Τό σπίτι
τι του Λαρουέτ...»

Πόσο καλά τον ήξερε αυτό το δρόμο!...
Και πως το ξανάβλεπε, το σπίτι εκείνο,
άπομονωμένο μέσ' στα δέντρα!...

Κρύος ιδρώτας κυλούσε απ' το μέτωπό
του.

Δεν χρειάστηκε να ρωτήση κανένα, για
να του δείξη το δρόμο... Θά τον θυμότανε,
κι' αν άκόμα ζούσε χίλια χρόνια...

Αυτό άναρωτήθηκε ο Ροζέ...
Όταν χτύπησε το κουδούνι, ο Ροζέ κα-
τέβηκε κι' άνοιξε την πόρτα.

— Με συγγνώμη, είπε, άλλά δεν έχω ά-
κόμη ύπνέτες... Μία γοπή παραδουλεύτας,
η κυρα-Ντοταίν, μου «συγγυίζει» το σπίτι
προσωρινά, ώσπου να βρω μία μαγειρίτσα
κι' ένα καυαριέρι.

Κι' έδωσε το χέρι του στον έπίσκεπτη.
Τον είδε γλυκό, άναστατωμένο. Πρόσεξε
άκομη πως, όταν άκουσε τ' όνομα της παρα-
δουλεύτας, έγινε άνασκιώθηκε ζωρά. —
τόσο ώστε τον ρώτησε:

— Μά τι έχετε; Είσαστε αδιάθετος;

Γιατί είχε κι' ο Λαρουέτ άλλοτε στην ύ-
πηρεσία του την ίδια παραδουλεύτα. Τά
είχε μάθει ο Λουβεράν, όταν προετοιμαζε
το έγκλημά του.

Κι' ύστερα, ο Ουίλλιαμ Φάουεϊ ζούσε
όλομόναχος κι' αυτός, όπως άλλοτε ο Λα-
ρουέτ...

Τέτοιες παράξενες συμπτώσεις ήταν
φυσικό να τον άναστατώσουν. Όστόσο,
ταύλιζε μία δικαιολογία:

— Όχι... περπάτησα γρήγορα και κου-
ράστηκα λίγο...

Ο Λαρόκ ανέβηκε πρώτος τη σκάλα,
λέγοντάς του:

— Να σας δείξω το δόμο... Με συγ-
νώμη που σας δέχονται τόσο άπλά... Εί-
μαι γεροντοπαλλήκαρος, κι' επιπλέον 'Αμε-
ρικανός, δηλαδή ένας τύπος παράξενος και
έκκεντρικός!...

Ο Λουβεράν προσπάθησε να ναυογε-
λάση. Μά έκαμε μόνο ένα υοφασμό. Δεν
είχε λείψει ο τρόμος του. Άπεναντίας, είχε
διπλασιασθή, όσο άνέβαινε τη σκάλα εκεί-
νη, απ' όπου είχε ξανακατεβή άλλοτε με
τα γέλια του υατωμένα...

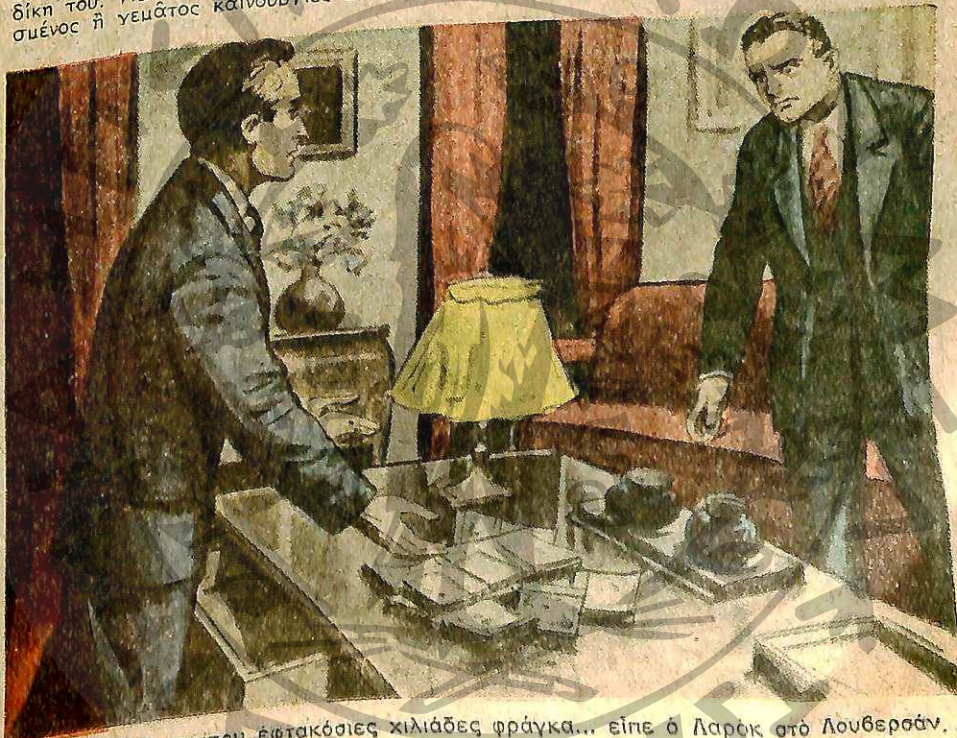
Ήταν κάτι άνώτερο απ' τη θέλησή του,
κάτι που δεν μπορούσε να το νικήση...

Όταν υπήκει στην κάμαρα που περινοά-
ψαμε — στο δωμάτιο του Λαρουέτ — κου-
ρατώθηκε με σοϊκή...

Ξαναβλέπε όσα είχε δεν άλλοτε... το τσα-
πέκι στη μέση, το γραφείο...

Μονάχα ο Λαρουέτ έλειπε!...

Ο Λουβεράν έμεινε άκίνητος τώρα, με

— Έχω εδώ περίπου έφτακόσιες χιλιάδες φράγκα... είπε ο Λαρόκ στο Λουβεράν.

— Ο πατέρας μου κι' ο άνδρας μου,
πέθαναν στη λαμπτήρα... είπε η 'Αρ-
μάνδη στον Φουκιέ Τενθίλ.

τους έπειτα από την επικράτησι της επαναστάσεως. Είχε καταφυ-
γί τότε μαζί με την κορη του στο Τουρίνο.
Σε γιά-σιγά είχαν συγκεντρωθή εκεί κι' άλλοι Γάλλοι φυγάδες.
Μερικοί απ' αυτούς, όπως ο κόμης ντ' Άρκοϋρ, είχαν κατορθώσει
να πάρουν μαζί τους την περιουσία τους. Άλλοι, όπως ο βαρώνος
ντ' Μπελλεσιζ, είχαν φτάσει με τα ρούχα που φορούσαν και φυ-
τωζούσαν. Άλλά ο έρως δεν κάνει διάκρισι άνάμεσα σε πλούσιους
και φτωχούς, κι' η όμορφη 'Αρμάνδη είχε δώσει από καιρό τώρα
την καρδιά της στο φτωχότερο από όλους τους Γάλλους ευγενείς
που είχαν καταφύγει στο Τουρίνο, το βαρώνο ντ' Μπελλεσιζ.
Ο πατέρας κι' η κόρη δεν ξαναμίλησαν από κείνη την ημέρα
γι' αυτό το ζήτημα. Άλλά ένα πρωί, ο μαρκήσιος ντ' Τρουμπουά
τους κάκου την άναστήσει στο δωμάτιο της. Αντί γι' αυτήν, βρήκε
έκει ένα γράμμα. Μ' αυτό η 'Αρμάνδη τον πληροφορούσε ότι είχε
φύγει μαζί με τον αγαπημένο της Κάρλο.
Έπειτα από μερικές ημέρες, ο μαρκήσιος έλαβε ένα κινούμενο
γράμμα της κόρης του. Μ' αυτό η 'Αρμάνδη του έκανε γνωστό ότι
ήταν πιά νόμιμη σύζυγος του Κάρλου ντ' Μπελλεσιζ — ο γάμος

Ζητάει πώς έχασε την καταπληκτική ευκαιρία που της παρουσιάστηκε, να ενώση διά παντός την τύχη της μ' ένα πωτότυπο και ξεχωριστό ανθρωποσαν και μένα. Άλλα, κατά πως λέει κι' η παροιμία, «οτερπή μου γνώσι, να σ' είχα πρώτα!»

Ξερόντας την έχθρα που μου είχαν όλοι οι καθηγητές, από φθόνο προς τα ολοφάνερα ψυχικά μου χαρίσματα και προς την πνευματική μου ανωτερότητα, δεν παραξενεύτηκα που μ' απορρίψανε και πάλι. Κατανίκησα, λοιπόν, τη ροπή μου προς το φιλολογοειν και το φιλοσοφείν, κι' αποφάσισα ν' ασχοληθώ με το εμπόριο. Έννοείται, βέβαια, μ' ένα εμπόριο πρωτότυπο, που να αφιχνίδιαση ευχάριστα το αγοραστικό κοινόν.

Χάρης στην δευδερκεία μου, είχα προσέξει πως υπήρχαν ένα σωρό μαγαζιά που πουλούσαν ρολόγια και ραδιόφωνα με δόσεις. Και, χωρίς να πολυκοιτάσω τον ενέκεφαλό μου, σκαρφαλώθηκα στην εμπόρική πρωτοτυπία. Θα νοίκιαζα ένα μαγαζί και θα πουλάγα ρολόγια και ραδιόφωνα τοίς μετρητοίς. Κι' ασφαλώς ο κοσμάκης, μπαρτισμένος από την μονοτονία των δόσεων, θατρεχε πατείε με πατώ σε να προμηθευθώ από μένα τα ρολόγια του και τα ραδιόφωνα του, πληρώνοντάς τα ντάγκα-ντάγκα.

Φαίνεται, όμως, ότι κανείς δεν είχε την απαισιότητα μου. Φωσι για να έκτιμηση δεινότητος και προπονίως το πρωτότυπο εμπόριό μου. Και δεν διάβηκε πελάτης το κατώφλι του μαγαζιού μου.

Τα φαιμένοντα με κλόνισε οικονομικώς. Κι' υψώθηκε υποστά μου πελώριο κι' απειλητικό το πρόβλημα της διατήρησής μου στη ζωή, που σκεφτήκα να το λύσω με τη μεθοδό του καλού γάμου.

Φυσικά, πρωτοτύπωση και σ' αυτόν τον τομέα. Πήρα σθάρνα, μ' άλλα λόγια, όλους τους πλουσίους πατεράδες και τους υπέβλα την ακόλουθη ψυχολογημένη πρόταση:

—Την αξιότιμη κόρη σας, αγαπητέ κύριε, ούτε την ξέρω, ούτε ενδιαφερόμαι να τη γνωρίσω. Διότι η προσοχή μου στρέφεται αποκλειστικώς στην προίκα που της δίνετε. Κι' αν το ποσόν είναι ανάλογο με τα προσόντα μου, δέχομαι να συζητήσουμε άμεσα τις λεπτομέρειες και να ορίσουμε την ημερομηνία των γαμών. Ύψον απάραδατον όμως όρον, ότι θα μου καταβληθώ προγαμιαία δωρεά!

Άλλα, δυστυχώς, ήτανε όλοι τους εξηναθεολόντες και προσπάθησαν να μου φάνε το δικό! Ένας μάλιστα τηλεφώνησε στην Αστυνομία και κάποιος άλλος στο Δρομοκαίτειο.

Αναγκάστηκα να δώσω τόπο της όργης και να φύγω, γιατί δεν συμπάθω ούτε τους πόλι-ομαν, ούτε τους τρελλονοσοκόμους. Και μιά και βρέθηκα σε αδιέξοδο, εφαρμόζω εδώ και λίγο καιρό μίαν πρωτοφανή, πραγματικά, πρωτοτυπία, που φοβάμαι πολύ πως θάβαν κι' η τελευταία της τυραννιμένης μου ζωής. Κοντολογίς, πρωτοτυπώ επιμένοντας να ζήσω χωρίς... να τρώω! Και σαρράτε με και θεός σαρράει οσας!

Γ. ΓΙΑΝ.

Η ΠΙΤΥΡΙΔΑ φέρνει την τριχόπτωση κι' η τριχόπτωσης τη φαλάκρα. Σταματήστε το κακό εγκαίρως **ΤΗΛ. 612-010**

Esthétique Moderne

ΜΕ ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

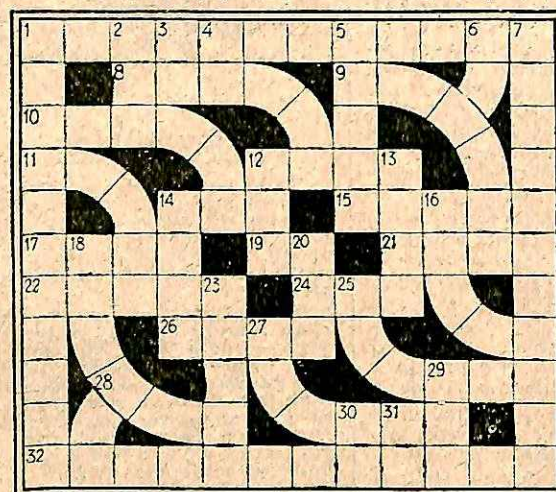
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 (ΚΟΛΟΝΑΚΙ)

Παυτινίδια

Καμπυλόγραμμο σταυρόλεξο

Στο σταυρόλεξο αυτό, εκτός των λέξεων που θα τοποθετήσετε οριζοντίως και καθεώς, υπάρχουν και μερικές που θα συμπληρώσουν τις καμπυλές γραμμές. Θ' αρχίσετε πάντοτε την τοποθέτηση της λέξεως από το τετραγωνίδιο, στο οποίο βρίσκεται ο αντίστοιχος αριθμός και θ' ακολουθήτε την κατεύθυνση που καθορίζουμε κατωτέρω. Ο αριθμός μέσα σε παρένθεση αντιπροσωπεύει τον αριθμό των γραμμάτων κάθε ζητούμενης λέξεως.

χουν και μερικές που θα συμπληρώσουν τις καμπυλές γραμμές. Θ' αρχίσετε πάντοτε την τοποθέτηση της λέξεως από το τετραγωνίδιο, στο οποίο βρίσκεται ο αντίστοιχος αριθμός και θ' ακολουθήτε την κατεύθυνση που καθορίζουμε κατωτέρω. Ο αριθμός μέσα σε παρένθεση αντιπροσωπεύει τον αριθμό των γραμμάτων κάθε ζητούμενης λέξεως.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Άβυσθος παράκτιο τμήμα θαλάσσης (12).
- 2) Αποτελούν μέρος του σώματός μας (4).
- 3) Το μικρό όνομα πολλών σπάρ του Χόλλυγουντ (3).
- 4) Αρχαία πόλις της Φοινίκης (5).
- 5) Προσπάθεια υπερνίκησης αντιπάλου (4).
- 6) Αρχικά του στρατού μας (2).
- 7) Παίρνοντας το, αφίνετε άλλο τόσο (4).
- 8) Υδατοφράκτης (γαλλ.) (5).
- 9) Χρονικό διάστημα (3).
- 10) Ξενικό επιφώνημα (4).
- 11) Τίτλος πατριάρχου (12).

ΚΑΘΕΩΣ :

- 1) Διάσημος Ιταλός μουσουργός (11).
- 2) Έπώνυμον Γερμανών συγγραφέων (3).
- 3) Όμοια σύμφωνα (2).
- 4) 71.
- 5) Πόλις της Αυστρίας επί του Δουνάβειος (5).
- 6) Φροντίζει για την ήσυχία μας (11).
- 7) Γάλλος συγγραφέας (3).
- 8) Η κυκλοφορία του εξασφαλίζει ζωή (4).
- 9) Γυναικείο όνομα (4).
- 10) Κτητική αντανάκλαση, πληθ. (3).
- 11) Εδμόνδος... Γάλλος συγγραφέας (5).
- 12) Χαϊδευτικό όνομα προέδρου φίλης χώρας (3).
- 13) Αρχή υποθέσεως (2).
- 14) Νόμισμα της Κίνας (2).

ΣΤΙΣ ΚΑΜΠΥΛΕΣ

- 6) Περιοχή της κεντρικής Αθηνών (3).
- 8) Εξωτικό φρούτο (6).
- 9) Επίρρημα: σχετικώς πολύς (6).
- 10) Αρπακτικό πτηνό (6).
- 11) Ιστορικός εμπρηστής (5).
- 12) Απασχολούν τους δικηγόρους (5).
- 13) Το χρώμα που σκεπάζει την Ελλάδα (6).
- 14) Διάσημος σύγχρονος συγγραφέας (6).
- 15) Σύμβολον μεγάλης άντοχης (6).
- 16) Υπερήφανο ζώο (3).

Τι γνωρίζετε για τις βιταμίνες;

Έχετε βέβαια ακούσει και διαβάσει πολλά για τις βιταμίνες. Τι έχετε όμως συγκρατήσει απ' όλα αυτά; Για να το εξασκρίθωσέτε δεν έχετε παρά να διαβάσετε τις κάτωθι φράσεις και από τις δύο λέξεις ΝΑΙ — ΟΧΙ, που τις συνοδεύουν να διαλέξετε εκείνη που δεν ταιριάζει:

- 1) Η λέξη «βιταμίνες» πρωτοεμφανίστηκε το 1913: ΝΑΙ — ΟΧΙ.
- 2) Οι βιταμίνες είναι ζωντανό μικροοργανισμό: ΝΑΙ — ΟΧΙ.
- 3) Είναι απαραίτητες στον οργανισμό μας και γι' αυτό μπορούμε το σώμα μας να τις δημιουργήσουμε μόνοι μας: ΝΑΙ — ΟΧΙ.
- 4) Είναι γνωστές σήμερα βιταμίνες 40 περίπου ειδών: ΝΑΙ — ΟΧΙ.
- 5) Οι «ποσειδωνικές» βρίσκονται μέσα στα λαχανικά: ΝΑΙ — ΟΧΙ.
- 6) Οι βιταμίνες προμηθεύουν στον οργανισμό μας τις θερμίδες που του χρειάζονται: ΝΑΙ — ΟΧΙ.

7) Οι βιταμίνες λιγότευουν, όταν τα τρόφιμα κοπούν, αφού βράσουν, σε πολύ μικρά κομμάτια: ΝΑΙ — ΟΧΙ.

8) Η πιο εύπασθη βιταμίνη είναι η C και καταστρέφεται συχνά με την επεξεργασία των φρούτων, που την περιέχουν: ΝΑΙ — ΟΧΙ.

9) Η ανεπάρκεια λήψης βιταμινών Α (γάλα, ψάρι, αυγό), προκαλεί ανωμαλίες στην κυκλοφορία: ΝΑΙ — ΟΧΙ.

10) Μπορείτε να συναντήσετε συγχρόνως κάπου τις βιταμίνες Α, Β, C και D: ΝΑΙ — ΟΧΙ.

11) Αν ήταν δυνατόν να ζυγιστούν οι βιταμίνες που έχει πάρει με τις τροφές ένας άνθρωπος 60 χρόνων, θα ζυγίζαν περίπου 5 κιλά: ΝΑΙ — ΟΧΙ.

12) Υπάρχουν βιταμίνες που ωφελούν πολύ τα ζώα και καθόλου τον άνθρωπο: ΝΑΙ — ΟΧΙ.

13) Η πελάγρυ, το σκορβούτο και το μπεριμπέρι είναι τρεις παθήσεις που οφείλονται σε άδεια βιταμίνες: ΝΑΙ — ΟΧΙ.

14) Μία κατάχρηση βιταμινών μπορεί να προκαλέσει ανωμαλίες του οργανισμού, εξ ίσου σοβαρές με την αδεινίωση: ΝΑΙ — ΟΧΙ.

15) Η βιταμίνη D υποδοχθεί την προσκόλλησι του ασβεστίου στα δόντια: ΝΑΙ — ΟΧΙ.

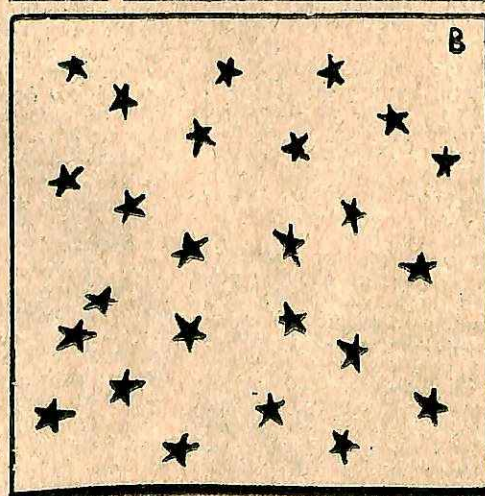
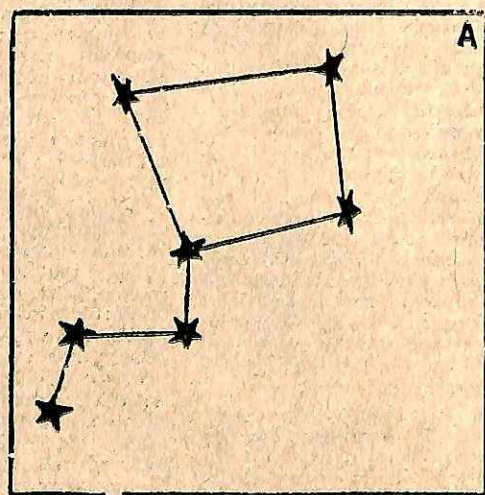
16) Υπάρχουν λίγες βιταμίνες στα αχλάδια και απ' αυτές οι περισσότερες βρίσκονται στο φλούδι: ΝΑΙ — ΟΧΙ.

17) Ύστερα από 15 μέρες, οι βιταμίνες C που περιέχουν οι πατάτες, που παραμένουν εκτεθειμένες στον ήλιο και στον αέρα, ελαττώνονται στο ήμισυ: ΝΑΙ — ΟΧΙ.

18) Τα γλυκά από διάφορα φρούτα είναι τα τρόφιμα που θεωρούνται πληρέστερα σε βιταμίνες: ΝΑΙ — ΟΧΙ.

Δοκιμάστε τη μνήμη σας

Παρατηρήστε προσεκτικά την πρώτη εικόνα (Α) επί 15 δευτερόλεπτα και προσπαθήστε να συγκρατήσετε το σχέδιο που σχηματίζουν οι γραμμές, που ενώνουν τα διάφορα αστέρια. Σκεπάστε κατόπιν το σχέδιο μ' ένα χαρτί και προσπαθήστε να βρείτε ποιά αστέρα της εικόνας

(B), πρέπει να ενώσετε μεταξύ τους για να εξασκημάσετε το ίδιο ακριβώς σχέδιο. Αν το επιτύχετε, αυτό θα είναι μία απόδειξις ότι έχετε καλή μνήμη και παρατηρητικότητα.

Οι λύσεις στη σελ. 82

Τά δηλητηριώδη εγχαίδια

Ο θάνατος του Στέφεν Κάστερ αποτελεί μυστήριο. Πρόκειται ασφαλώς για εγκλημα. Δεν είναι όμως εξακριβωμένο τίποτα σχετικά με το δολοφόνο και με τον τρόπο που έγινε το εγκλημα.

— Έμαθα πως πιάσανε το Ρόμπερτ Χάρρισον, ως ύποπτο...
— Όχι δεν είν' έτσι. Ο Χάρρισον εξετάσθηκε απλώς απ' τον ανακριτή. Γιατί φαίνεται πως ο νέος αυτός είχε συμφορον απ' το θάνατο του Κάστερ, που ήταν θείος του.

— Ίσως για να τον κληρονομήσει.
— Ακριβώς. Δεν βρέθηκε όμως ως τώρα τίποτε που ν' αποδεικνύη την έννοχό του. Μένει λοιπόν ελεύθερος, αλλά παρακολουθείται από την αστυνομία...

— Όσο για την μεγάλη περιουσία του Κάστερ, περνάει σε μία ανήψιά του, τη Ρόζα Μάρλυ, δμοση και όρσση. Για να υπορέση όμως να την πάση στην κατοχή της, οφείλει να παντρευτεί με κάποιον συγγενή της. τον έμποροπλοίαρχο Τζακ Κάστερ.

— Πού βρίσκεται τώρα αυτός;

— Μακριά, πολύ μακριά... τόσο, ώστε δεν μπορεί να θεωρηθώ άσκατεμένος σ' αυτή την υπόθεση. Ταξιδεύει στο νότιο Ειρηνικό, άνωστο με ποιά πλοίο... Ήταν έρωτευμένος με τη Ρόζα. Όταν όμως κατάλαβε πως η κοπέλλα προτιμούσε τον ξαδερφό της, τη Χάρρισον, έφυγε και δεν έδωσε πιά ειδήσεις του.

— Κι' αν πέθανε; Τι θα γίνει τότε η κληρονομία;

— Θα υιοθετηθεί σε ίσα μερίδια από τη Ρόζα και από τον Χάρρισον... Μα εκείνο που άπογοτεύει τώρα την αστυνομία είναι πως δεν κατορθώθηκε να εξακριβωθεί ο τρόπος που δολοφονήθηκε ο Κάστερ. Γίνεται λόγος προί σατανικής δηλητηρίασεως...

— Ο Κάστερ ξεψύχησε στο κρεβάτι του, δίχως να κατηγόρη κανένα. Πάνω στο κορμί του βρέθηκαν διάφορες μικρογρατζουνιές, ή μάλλον απλά τσιμπήματα. Όπως εξήγησε όμως ο ίδιος, προέκυπταν απ' το πέσιμό του πάνω σε κάτι αγκάθια, σ' ένα πρόσφατο περιπάτο του με τ' αλγό. Δεν μπορεί ναχουν σχέση με το θάνατο ενός ανθρωπού τόσο νερού και δυνατού...

Οι κουβέντες αυτές γίνονταν στο σπίτι του Στέφεν Κάστερ, στο Σαν Φραντσκο. Λίγες μέρες μετά τον ξαφνικό θάνατό του.

Ο Ρόμπερτ Χάρρισον ήταν, φυσικά, ο πιο ανήλικος. Όλοι έβλεπε πως ο θείος του τον αγαπούσε — μ' όλο που η τσιγκουνιά του δεν τον άφινε να λύση το πουνγί του — και πως γι' αυτό θα υιοθετούσε την κληρονομία με την Ρόζα Μάρλυ. Ο γερο-Κάστερ είχε κάμει συχνά λόγο για μιά τέτοια διαθήκη του, με την ελπίδα να δώ ή ναυαγίσει τους δυο νέους.

Όσο για τον άλλον ανήψιό του, το Τζακ Κάστερ, θα του άφινε ένα μικρό κληροδότημα.

Ωστόσο, η διαθήκη του που είχε βρεθεί τώρα ήταν έντελως διαφορετική.

Ο Χάρρισον είχε υποσνεθί στο μεταξύ στον εαυτό του ν' ανακαλύψη το δολοφόνο του θείου του. Μολονότι λοιπόν υποκρινόταν τον απόλυτα ήσυχο άγουπνο και παροσκο-λουθούσε το κάθε τι, ίδιος δέ τους οικείους και το ύπνορετικό προσωπικό του σπιτιού.

Ένας απ' τους ύπνορετες, προη' ναυτικός, που είχε υποπρητήσει άλλοτε υπό τις διαταγές του Τζακ Κάστερ, τράβηξε ιδιαίτερος την προσοχή του. Γιατί έβλεπε κάθε τόσο απ' το σπίτι, παίρνοντας άδείες προφυλάξε, νιά να έπισκεθώ — όπως έλεγε — κάποιον συγγενή του.

Αφού τον παρακολούθησε κορυά σε μιά απ' τις ύπνορετες, ένα νες έξόδους του, ο Χάρρισον συγκέντρωσε τον άστυνομο, ένα απ' τους γιατρούς και τη Ρόζα, στην κρεβατοκάμαρα του θείου του — που είχε μείνει άθικτη μετά το θάνατό του.

— Εκείνος που έκαμε το εγκλημα, τους έπρε, είναι ο ίδιος που έσβυσε με διαβολική ικανότητα απ' την ιδιόχειρη διαθήκη του θείου μου τ' όνομά μου κι' έγραψε στη θέση του το δικό του!

— Ένωσείτε τον πλοίαρχο Τζακ Κάστερ: Μα αυτός βρίσκεται μακριά! παρατήρησε ο άστυνομος.

— Αφίστε με να συνεχίσω, σας παρακαλώ... Ο θείος μας, καλή μου Ρόζα, δολοφονήθηκε πάνω σ' αυτό εδώ το κρεβάτι, όπου είχε πλανιάσει άνύποπτος. Προσέξτε δέ! Την ίδια τύχη θα βρή

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο θάνατος του Στέφεν Κάστερ αποτελεί μυστήριο. Πρόκειται ασφαλώς για εγκλημα. Δεν είναι όμως εξακριβωμένο τίποτα σχετικά με το δολοφόνο και με τον τρόπο που έγινε το εγκλημα.

— Έμαθα πως πιάσανε το Ρόμπερτ Χάρρισον, ως ύποπτο...
— Όχι δεν είν' έτσι. Ο Χάρρισον εξετάσθηκε απλώς απ' τον ανακριτή. Γιατί φαίνεται πως ο νέος αυτός είχε συμφορον απ' το θάνατο του Κάστερ, που ήταν θείος του.

— Ίσως για να τον κληρονομήσει.
— Ακριβώς. Δεν βρέθηκε όμως ως τώρα τίποτε που ν' αποδεικνύη την έννοχό του. Μένει λοιπόν ελεύθερος, αλλά παρακολουθείται από την αστυνομία...

— Όσο για την μεγάλη περιουσία του Κάστερ, περνάει σε μία ανήψιά του, τη Ρόζα Μάρλυ, δμοση και όρσση. Για να υπορέση όμως να την πάση στην κατοχή της, οφείλει να παντρευτεί με κάποιον συγγενή της. τον έμποροπλοίαρχο Τζακ Κάστερ.

— Πού βρίσκεται τώρα αυτός;

— Μακριά, πολύ μακριά... τόσο, ώστε δεν μπορεί να θεωρηθώ άσκατεμένος σ' αυτή την υπόθεση. Ταξιδεύει στο νότιο Ειρηνικό, άνωστο με ποιά πλοίο... Ήταν έρωτευμένος με τη Ρόζα. Όταν όμως κατάλαβε πως η κοπέλλα προτιμούσε τον ξαδερφό της, τη Χάρρισον, έφυγε και δεν έδωσε πιά ειδήσεις του.

— Κι' αν πέθανε; Τι θα γίνει τότε η κληρονομία;

— Θα υιοθετηθεί σε ίσα μερίδια από τη Ρόζα και από τον Χάρρισον... Μα εκείνο που άπογοτεύει τώρα την αστυνομία είναι πως δεν κατορθώθηκε να εξακριβωθεί ο τρόπος που δολοφονήθηκε ο Κάστερ. Γίνεται λόγος προί σατανικής δηλητηρίασεως...

— Ο Κάστερ ξεψύχησε στο κρεβάτι του, δίχως να κατηγόρη κανένα. Πάνω στο κορμί του βρέθηκαν διάφορες μικρογρατζουνιές, ή μάλλον απλά τσιμπήματα. Όπως εξήγησε όμως ο ίδιος, προέκυπταν απ' το πέσιμό του πάνω σε κάτι αγκάθια, σ' ένα πρόσφατο περιπάτο του με τ' αλγό. Δεν μπορεί ναχουν σχέση με το θάνατο ενός ανθρωπού τόσο νερού και δυνατού...

Οι κουβέντες αυτές γίνονταν στο σπίτι του Στέφεν Κάστερ, στο Σαν Φραντσκο. Λίγες μέρες μετά τον ξαφνικό θάνατό του.

Ο Ρόμπερτ Χάρρισον ήταν, φυσικά, ο πιο ανήλικος. Όλοι έβλεπε πως ο θείος του τον αγαπούσε — μ' όλο που η τσιγκουνιά του δεν τον άφινε να λύση το πουνγί του — και πως γι' αυτό θα υιοθετούσε την κληρονομία με την Ρόζα Μάρλυ. Ο γερο-Κάστερ είχε κάμει συχνά λόγο για μιά τέτοια διαθήκη του, με την ελπίδα να δώ ή ναυαγίσει τους δυο νέους.

Όσο για τον άλλον ανήψιό του, το Τζακ Κάστερ, θα του άφινε ένα μικρό κληροδότημα.

Ωστόσο, η διαθήκη του που είχε βρεθεί τώρα ήταν έντελως διαφορετική.

Ο Χάρρισον είχε υποσνεθί στο μεταξύ στον εαυτό του ν' ανακαλύψη το δολοφόνο του θείου του. Μολονότι λοιπόν υποκρινόταν τον απόλυτα ήσυχο άγουπνο και παροσκο-λουθούσε το κάθε τι, ίδιος δέ τους οικείους και το ύπνορετικό προσωπικό του σπιτιού.

Ένας απ' τους ύπνορετες, προη' ναυτικός, που είχε υποπρητήσει άλλοτε υπό τις διαταγές του Τζακ Κάστερ, τράβηξε ιδιαίτερος την προσοχή του. Γιατί έβλεπε κάθε τόσο απ' το σπίτι, παίρνοντας άδείες προφυλάξε, νιά να έπισκεθώ — όπως έλεγε — κάποιον συγγενή του.

Αφού τον παρακολούθησε κορυά σε μιά απ' τις ύπνορετες, ένα νες έξόδους του, ο Χάρρισον συγκέντρωσε τον άστυνομο, ένα απ' τους γιατρούς και τη Ρόζα, στην κρεβατοκάμαρα του θείου του — που είχε μείνει άθικτη μετά το θάνατό του.

— Εκείνος που έκαμε το εγκλημα, τους έπρε, είναι ο ίδιος που έσβυσε με διαβολική ικανότητα απ' την ιδιόχειρη διαθήκη του θείου μου τ' όνομά μου κι' έγραψε στη θέση του το δικό του!

— Ένωσείτε τον πλοίαρχο Τζακ Κάστερ: Μα αυτός βρίσκεται μακριά! παρατήρησε ο άστυνομος.

— Αφίστε με να συνεχίσω, σας παρακαλώ... Ο θείος μας, καλή μου Ρόζα, δολοφονήθηκε πάνω σ' αυτό εδώ το κρεβάτι, όπου είχε πλανιάσει άνύποπτος. Προσέξτε δέ! Την ίδια τύχη θα βρή

— Έσπηνθητε καλλίτερα... Δεν σας καταλαβαίνουμε!

— Στο νότιο Ειρηνικό, στις άκτες των κορραλλιογενών νησιών, ζή ένα ψάρι που ονομάζεται «πετρόψαρο». Έχει στο σώμα του μία σειρά αγκάθια, που αποτελούν τα όπλα του.

— Κάθε αγκάθι του περιέχει μιά φουσκίτσα με ισχυρότατο δηλητήριο, στο οποίο βάθουν οι ιθαγενείς αγκάθια κάκτου. Αν δέ κάποιος απ' αυτούς θέλη ν' απαλλαγεί απ' έναν έχθρό του, βά-ζει στο στομάχι του μερικά απ' τα αγκάθια αυτά της κάκτου. Έκείνος πέφτει να κοιμηθώ, νυοίζει απ' το ένα κι' απ' το άλλο πλευρό... κι' επιτέλους τον τσιμπάνε τα φαρμακερά αγκάθια κι' απορροφάει το σώμα του το τρομερό δηλητήριο!

— Θέλετε να πείτε πως στο στομάχι αυτού του κρεβατιού...
— Θα βρίσκονταν αγκάθια κάκτου, βουτηγμένα στο δηλητήριο του «πετρόψαρου».

Ο Χάρρισον έλεγε αλήθεια: Ανάμεσα στο μαλλί του στρώματος, υπήρχαν εδώ κι' εκεί τα τρομερά αγκάθια, σπτημένα κατακόρυφα, με τη μύτη προς τα πάνω.

Αυτά είχαν τσιμπήσει κι' είχαν δηλητηριάσει τον Κάστερ. Δεν

—Να ο Τζακ Κάστερ, ο καπετάνιος που ταξιδεύει στον Ειρηνικό! φώναξε ειρωνικά ο Χάρρισον.

το είχε όμως αντιληφθώ ούτε κι' ο ίδιος, συγχέοντας τα τσιμπήματά τους μ' εκείνα που είχε κάνει πεφτώντας από τ' αλγό πάνω στους θάμνους.

— Μα ποιος τόκανε αυτό; φώναξε ο άστυνομος.

— Ο μόνος άνθρωπος που είχε ταξιδέψει στο νότιο Ειρηνικό, συνεπώς ήξερε τις συνήθειες των ιθαγενών και μπορούσε να προμηθευθώ το δηλητήριο, ψαρεύοντας τα «πετρόψαρο», ή αγοράζοντάς τα απ' τους νησιώτες.

— Ο πλοίαρχος Τζακ Κάστερ... Μα θάπρεπε τότε να βρίσκεται εδώ, ή ναχη

κάποιον συνένοχο.

— Συμβαίνει και τότε και τ' άλλο, απάντησε αινιγματικά ο Χάρρισον. Έλάτε μαζί μου, και θα σας παρουσιάσω τον ένοχο!

Τους άδωνησε σ' ένα μοναχικό σπίτι. Ανέβηκαν στο πρώτο πάτωμα. Έκει, σ' ένα επιπλωμένο δωμάτιο, καθόταν σε μιά πολυθronά. Ένας άντρας με μακριά μαύρα μαλλιά και με πικνά γένεια.

— Να ο Τζακ Κάστερ, ο καπετάνιος που ταξιδεύει στον Ειρηνικό! φώναξε ειρωνικά ο Χάρρισον. Είναι πραγματικά εδώ, ψευτο-άστυνομος και περιμένει τους καπούς του εγκλήματός του. Τον βρήκαμε στη δολοφονία κάποιου πρώην ναυτικού του, που τον έβαλε στην υπηρεσία του θείου του για να ένη ένα ασφαλισμένο και πιστό συνένοχο. Αυτός έκοψε τ' αγκάθια μέσα στο στομάχι, αυτός τούσερε κορυά τη διαθήκη για να την αλλάξω...

— Ήθελε να μω κλέψη δυο πράγματα πολύτιμα: έσένα, αγαπητή μου εξαδέλφη, και το μερίδιό μου απ' την κληρονομία. Μα θα πληρώση τώρα ακριβά το εγκλημα του!

ΤΖ. ΝΑΪΚ

Οι Δωδεκάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Μιά έξωσις

— Θα σ'α πετάξω στο δρόμο!... φώναξε η σπιτονοικοκυρά τ' Εφταλίας, πούρθε μ' ούλο τση τ' αδραντινί και χυμήςε να τ' ανοίξη τήν οζώπορτα, και νά τής πετάξη τ'α μπόμπιλα δέω κι' δέω!

— Πίσω, γιατί σ' έφαγα!... ξεφώνισε ή 'Εφταλία. Μωρή, ποιανής τήν πόρτα θ' ανοίξης, πού ν' ανοίξη ο λάκκος σου! Πρόσεξε καλά! Έσ'θ θ' ανοίξης τ'ο σπίτι μου, κι' εγώ θ'α κλείσω τ'ο δικό σου!...

Και γιουρουντάρισε νά τση βάλη κουκούλα τόν γκαζοτενεκέ με τ'α φρόκαλα, πού βαστούσε γιά τόν άραμπά του Μπελεντιέ.

— Για ξαναπέτο νά σ'ε χαρά! Άρτζουναλί θ'α ρίξω στόν Πρόεδρο γιά νά σου κάνω έξωσι!

— Τίποτα δέν μπορείς νά μου κάνης! Έξαρές θ'α φέρω όπως και νά ρίξω τ'α ζάρια μου, γιατί οι Πρόεδροι και τ'α Έφτεία μπρατσάρουνε όσες είναι μ' ένοικιοστ'ασι!

— Μπορεί νά σ'ε μπρατσάρουν, αλλά έχει ο άφέντης μας άφέντη. Θα σ'ε πάω Άρειο Πάγο! Μέχρι Ο.Η.Ε. θ'α φτάσω γιά νά λευτερώσω τ'ο σπίτι μου, νά δώ τήν σωτηρία μου.

— Τήν σωτηρία σου ίσαλλάχ νά τήν δής στήν... «Σωτηρία!» ξεφώνισε ή 'Εφταλία. «Ήμαρτον, Θεέ μου, νάνε τ'α σου πόδι στ'ό τάφο και νάχης τ'αίτο ταμάχι! Τί θ'α τ'α κάνης τ'α μούλκια; Διαδόλου άναιμικό σκουλήκι, πούσαι τάλε-κουάλε ίδια μονή αύγιόρεττα!...

— Ήβοι, μήτε σκυλί του σοκακιού νά πέφτη στή γλώσσα σου, πούχεις ένα στόμα σαν τόν Χαλκαλή-Καπού!...

— Έμένα τ'ο στόμα μου είναι κουτσίστικο! φώναξε πάλι ή 'Εφταλία με καμάρι. Τ'ο δικό σου όμως νά π'ας νά τ'ο δής στόν καθρέφτη! Άγκαλά δ'α οι γιαδουκλουδες σου λένε πώς με τ'ο μισό τοσι φίλας στ'ο δεξί μάγουλο, και με τ' άλλο μισό τούς λές στ'ο ζερβί αυτί τ'ο... γιόταμο!

Κι' από λόγο σ'ε λόγο, κι' από βριαιά σ'ε βριαιά ήρθανε στ'α χέρια. Τότε πήρε μπουγιο κι' ή γυναικογειτονιά, κι' εϋτ'ς χωρίστηκαν σ'ε δυό στρατόπεδα. Ξύλο, γροθιές, κλωτσιές, κατακεφαλιές, σωστό ρεμπέλιό.

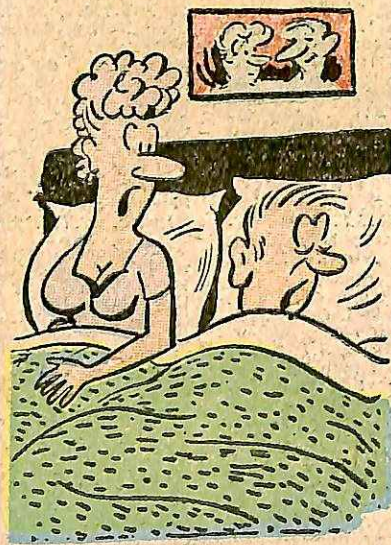
Εϋτυχώς, εκείνη τή στιγμή έπιθλητική περνούσε μιά κηδεία. Ή μαύρη παράταξι από παπαδες και διάκοι, ή μυρωδιά του λιθανιού, οι φωνές τών νεκροψαλτάδων, τ'α φανάρια με τ'α κρέπια, ή μαύρη νεκροφόρα με τ' άσημένια άγγελουδία φέρανε μεγάλη ανατροπή. Τ'α πάντα ήμερέψανε κι' εϋτ'ς καλμάρανε οι καυγατζούδες. Στ'α χέρια τ'ο 'Εφταλίας ο γκαζοτενεκές με τ'α φρόκαλα, γέννηκε χρουσή κολυμβήθρα, πού καταπόντισε ούλο τ' άχι, τ'ο μισός και τ'ο καράζι τση! Ή δ'ε σπιτονοικοκυρά τση με τ'ο τ'αράφι τση πήρε τέτοια πόζα, πού τ'α καρεγλόξυλα, οι παντούφλες, και τ'α τσόκαλα λές και γενήκανε χάδια, και πουλούδα πού προσφέρνανε με ρεδεράντες στήν 'Εφταλία.

Και τότε ή μεγάλη θεατρίνα, ή 'Εφταλία, ο Άλή Πασάς, με ύψος μελοδραματικό, δείχνοντας τήν κηδεία ξεφώνισε:

«Αφού υπάρχει θάνατος και τ'ο κορμί θ'α τ'α σπίτια τί τ'α θέλουνε καμπόσες και (καμπόσοι;»

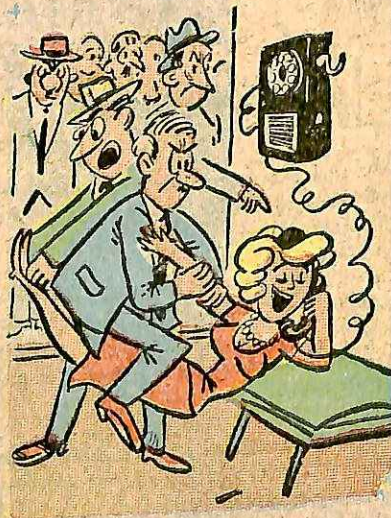
Και ρίχνοντας μιά πολυσήμαντη ματιά στήν σπιτονοικοκυρά τση ήφυγε μεγαλόπρεπτι.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

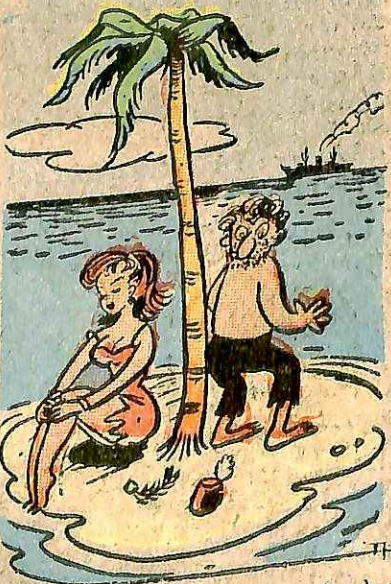

— Γιώργο, ξύπνα! Νομίζω πώς μπήκε κλέφτης στο δωμάτιο τής μαμάς.

— Τόν ναύμένο!...

— Σ' άφήνω, Καίτη μου, γιατί με παρακαλούν και κύριοι νά τηλεφωνήσουν!...

— Βοήθα, Θεούλη μου, νά μη τ'ο ιδή!...

ΤΑ ΚΟΡΑΚΙΑ και ή γλώσσα τους

Οι γεωργοί θ'α μπορούν μ' ένα μεγάρωνε, νά τ'α «διατάξουν» νά φύγουν άπό τ'α χωράφια τους!...

Όταν ή παρουσία κορακιών στ'α χωράφια γίνεται άρκετά επικίνδυνη γιά τ'α υπάρτα, τ'ο καλύτερο πού θ'αχάν νά κάνουν οι γεωργοί, θ'αταν νά τ'α «διατάξουν» νά φύγουν. Άπλουστατος τρόπος, πού ώστόσο κανείς δέν τόν είχε σκεφθή ως τώρα. Και δέν τόν είχε σκεφθή κανείς, γιατί μέχρι σήμερα δέν ξεραμε τή γλώσσα τών πουλιών αυτών κι' επομένως ήταν αδύνατο νά... συνεννοηθούμε μαζί τους.

Τώρα, όμως, χάρις σ'ε πολύχρονες και συστηματικές έρευνες του γαλλικού ινστιτούτου αγρονομικών έρευνών, ο άνθρωπος άνακάλυψε τή γλώσσα τών κορακιών και μπορεί νά τούς λήη ό,τι θέλει. Ξεροντας πιά τ'α... κορακιότικα, οι αγρότες όλου του κόσμου θ'α μπορούν από δ'α και πέρα νά κανονίζουν τήν ομαδική πτήσι αυτών τών βλαβερών πουλιών και νά τ'α διώχνουν από τ'α οπαρμένα χωράφια.

Οι έρευνες και τ'α πειράματα τών Γάλλων έπιστημόνων γιά τήν άνακάλυψι τής γλώσσας τών κορακιών, άρχισαν από τ'ο 1952 και μόλις τώρα τελευταία έφτασαν σ'ε θετικές διαπιστώσεις κι' άποτελέσματα.

Τ'ο... λεξιλόγιο τών κορακιών δέν είναι βεβαίως πολύ πλούσιο, έχει όμως άρκετες λέξεις—κρωγμούς, πού εκφράζουν διάφορα αισθήματα τών πουλιών αυτών, όπως ο φόβος, ο έρωτικός πόθος, ή πείνα, ή ύστατα κι' άλλα.

Τ'α πειράματα, με τ'α όποια διαπιστώθηκε ή σημασία καθενός απ' αυτους τούς κρωγμούς, ήταν πολύ απλά. Σ'ε κάθε τέτοιο πείραμα, δέν γινόταν τίποτα άλλο παρά μιά επανάληψι του καθενός κρωγμού από μαγνητόφωνο. Τ'α πουλιά, άκούοντας ένα τέτοιο κρωγμό μέσα από ένα μεγάρωνο, συμπεριφέρονταν άνάλογα με τή σημασία του.

Ή δυσκολία, πού συνάντησαν οι Γάλλοι έπιστήμονες, ήταν στ'ο πώς νά μαζέψουν, νά ξεχωρίσουν και νά άπομονώσουν κάθε «λέξι» τών κορακιών.

Τ'α πουλιά αυτά, όπως είναι γνωστό, έχουν μεγάλη φιλοπονία κι' εξαιρετική άκοή. Οι... κατασκοποί τους έπρεπε νά τ'α πλησιάζουν με πολλές προφυλάξεις, γιά νά άποφύγουν τ'ο τρώματά τους. Έπρεπε επίσης, κάθε φορά πού τ'ο μαγνητόφωνο κατέγραφε τ'α διάφορα είδη κρωγμών, νά τ'α άπομονώσουν κατόπιν από άλλους ήχους και θορύβους, όπως τ'ο θρόισμα τών δέντρων από τόν άνερα, τ'α αεροσυγίσματα τών κορακιών κλπ.

Στ'α μέρη, πού επρόκειτο κάθε φορά νά «κατασκευάσουν» κοράκια, προηγήτο εξαιρετικά προσεκτική προετοιμασία. Τ'α μικρόφωνα τοποθετούνταν στ'α πιο κατάλληλα σημεία και τ'ο αυτοκίνητο με τ'ο μαγνητόφωνο έπαικόνταν λίγο πιο μακριά, σκεπασμένο με μιά τέντα σκούρου χρώματος.

Οι περισσότερες απ' αυτές τις καταγραφές τών μαγνητοφώνων ήταν άχρηστες, γιατί περιείχαν πολλές «φωνές». Κατάλληλες ήταν μονάχα εκείνες, στις όποιες άποτυπώνονταν οι κρωγμοί δυο-τριών πουλιών.

Ύστερα, λοιπόν, από τέσσερα χρόνια ύπομνητικών παρατηρήσεων, καταρρώθηκε νά καθοριστούν με κάθε ακρίβεια οι σχέσεις άνάμεσα στις διάφορες «λέξεις» τών κορακιών και στήν αντίστοιχη συμπεριφορά τους.

Μ' αυτό τόν τρόπο, οι Γάλλοι έπιστήμονες μπόρεσαν νά μάθουν τί είδους κρωγμούς χρησιμοποιούν κάθε φορά τ'α κοράκια γιά νά εκφράσουν τόν φόβο, τόν έρωτα, τήν πείνα και γιά νά κανονίζουν τήν πτήσι τους.

Αναπαράγοντας μέσα από ένα μεγάρωνο κάθε τέτοιο κρωγμό, οι Γάλλοι έπιστήμονες διαπίστωναν ότι τ'α πουλιά συμπεριφέρονταν άνάλογα με τή σημασία του.

Από τ'α πειράματα αυτά, άλλα ήταν δύσκολα κι' άλλα εύκολα. Εύκολο παραδείγματος χάριν ήταν με μιά έκπομπη του κρωγμού πού εκφράζει τόν φόβο, νά προκαληται σ' ένα κατασκευασμένο κοπάδι κορακιών ο πανικός και νά βλέπη κανείς μέσα σ'ε λίγες στιγμές όλο αυτό τ'ο κοπάδι νά πετά άλαφιασμένο και νά χάνεται στόν ορίζοντα.

Δύσκολο ήταν τ'ο πείραμα με τή «λέξι» πού καλεί τ'α κοράκια σ'ε... συγκέντρωσι. Τ'α πουλιά, σ'ε τέτοια περίπτωσι, καχύποπτα όπως είναι από φυσικού τους, χωρίζονταν σ'ε δυό σημεία κι' απ' αυτά πετούσε πρ'ος τ'ο μεγάρωνο μονάχα τ'ο ένα. Τ'ο άλλο έμενε σ' έπιφυλακή. Κατόπιν, τ'ο πρώτο σμήνος βλέποντας πώς έχε άπατηθή, άπομακρυνόταν κι' αυτό.

Τ'α πρακτικά άποτελέσματα αυτής τής άνακαλύψεως θ'αταν γιά τή γεωργία κάθε χώρας σπουδαίστατα. Κάθε κτηματίας, έχοντας ένα μεγάρωνο, θ'α μπορεί νά διώχνη τ'α κοράκια πού άπειλούν τ'α χωράφια του, άναπαράγοντας από ένα μαγνητόφωνο τόν κρωγμό τού φόβου. Θ'α εινε δυνατόν επίσης νά οδηγούνται τ'α κοπάδια τών βλαβερών αυτών πουλιών σ'ε ώρισμένους τόπους, όπου θ'αταν εύκολη ή έξολοθρευσί τους με δηλητήριο.

Η καρδιά τής Ταμαζ

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο Ρέγκ Μαλίκ, ο μεγάλος χάν τής Μποχάρα, όταν ο γιός του Τσάχ Σαντάν έγινε δεκαεφτά χρονών, τόν φώναξε κοντά του και τού είπε:

— Μιά μέρα, πού δ'ε θ'α είναι πολύ μακριά, θ' ανεβής στ'ο θρόνο, όπου κάθουμαι εγώ τώρα κι' όλοι τότε, μικροί και μεγάλοι, φτωχοί και πλούσιοι, κατατρεγμένοι και δυνατοί, θ'α πέσουν μπροστά στ'α πόδια σου γιά νά σ'ε προσκυνήσουν. Μ'α είναι σωστό νά γνωρίσης πρώτα τόν κόσμο και τούς ανθρώπους. Πάρε, λοιπόν, ένα καλό άλογο κι' αυτό τ'ο σασκούλι με τ'ο χρυσάφι και πήγαινε νά ταξιδέψης. Τ'ο άλογο θ'α είναι ο πιστός σύντροφός σου, πού θ'α σ'ε ξεκουράξη από τούς κόπους και τις ταλαιπωρίες τού ταξιδιού και θ'α σ'ε π'αη πιό μακριά παρά άν έμπιστευόσουν αυτή τή φροντίδα μόνο στ'α πόδια σου. Τ'ο χρυσάφι, από τ' άλλο μέρος, θ'α σ'ε βοηθήση νά γνωρίσης τούς ανθρώπους και νά μάθης τί κρύβει καθένας τούς μέσα στήν ψυχή του.

— Με ποιο τρόπο, πατέρα; ρώτησε ο Τσάχ Σαντάν.

— Παιδί μου, απάντησε ο Ρέγκ Μαλίκ, τίποτε δέν άντέχει μπροστά στ'ο χρυσάφι. Ή λάμπη του κάνει από τις άχτίνες του άνοιξιότικο ήλιου. Κι' τ'οδυναμην, αγοράζεται και πουλιέται με τ'ο χρήμα. σ'ο δρόμο σου καπνίζουν άνδρες τυχρός και β'ρης ται γιά τ'ο χρήμα. Άν είναι άντρας, άκούμπησε τ'ο μέτωπό σου στ'ο χ'ωμα και προσκυνήσε τ'ο φορές. Άν είναι γυναίκα, φέρε τήν γρήγορα σ'ο σου. Νά ή συμβουλή πού έχει νά σου δώση ο πατέρας σου και πού αξίζει περισσότερο άπ' όλο τ'ο χρυσάφι τού κόσμου.

Ο πρίγκιπας Τσάχ Σαντάν ξεκίνησε σ'ε λίγο. Σταματούσε σ'ε κάθε πόλι πού εύρισκε μπροστά του. Σ' όλες αυτές τις πόλεις, ο Τσάχ Σαντάν γενόχωρίς νά ζητά τίποτ' άλλο άπ' ό,τι οι γυναίκες δώσουν και συγχρόνως μελετούσε τούς ανθρώπους β'ρη εκείνο πού έπιθυμούσε ή ψυχή του.

Εφτάσε, τέλος, στήν Ταυριδα. Μιά μέρα πού περπατούσε στήν έξοχή, άκουσε ένα γλυκόλαλο γυναικείο τραγούδι.

Ο Τσάχ Σαντάν πήγε κοντά κι' είδε τότε πώς εκείνη πού τραγουδούσε ήταν μιά πολύ άμορφη νέα. Μάλις τόν άντίκρισε, αυτή σταμάτησε τ'ο τραγούδι της και προσπάθησε νά κρύψη τ'ο πρόσωπό της.

— Άν είσαι βασιλιάς, ξαναγύρισε σ'ο παλάτι σου, τού είπε με φωνή πού έτρεμε. Άν είσαι ο άγ'ος τού Θεού, ανέβα πάλι στήν ούράνια κατοικία σου. Άν, όμως, είσαι ένας περαστικός διαβάτης, κλείσε τότε τ'ο μάτια σου, γιατί τ'ο πρόσωπό μου είναι ξεσκέπαστο...

Ο πρίγκιπας, ώστόσο, ούτε έφυγε, ούτε έκλεισε τ'α μάτια του. Πήγε τουναντίον πιό κοντά στή νέα γυναίκα πού περνούσαν εκείνη τήν ώρα από τ'ο μυαλό του, ώσπου, σ'ο τέλος, τήν έκαμε νά ξεθαρρέψη και νά κατεβάση τ'α χέρια της. Ο Τσάχ Σαντάν αισθανόθηκε τότε τόσο συγκίνησι, πού γονάτισε άμέσως μπροστά της.

— Γύρισ'ε ένα σωρό χώρες και πολίτες, τής είπε. Άλλά πουθενά δέν άντίκρισα μιά νέα με τή δική σου όμορφιά.

Ο Τσάχ Σαντάν κι' ή άμορφη Ταμαζ —σ'ο τ'ο ήταν τ'ο όνομα τής νέας— συναντήθηκαν πολλές φορές από τότε και σιγά-σιγά ή άγάπη τούς τυλίξε με τ'α τρυφερά πλάσματα της.

Μιά μέρα, τέλος, ο νεαρός πρίγκιπας σκέφτηκε πώς ήταν καιρός νά φύγη. Γέμισε τότε ένα σασκούλακι με χρυσά νομίσματα και τ'ο έδωσε στήν Ταμαζ.

— Με τ'α χρήματα αυτά θ' αγοράσης ό,τι θέ-

Μόλις τόν άντίκρισε, ή νέα προσήλθε νά κρύψη τ'ο πρόσωπό της με τ'α χέρια της.

λεις, τής είπε. Φορέματα, κοσμήματα, σπίτια, κτήματα, άκόμη κι' ένα σύζυγο πού νά σου αξίζει.

Ή Ταμαζ πήρε τ'ο σασκούλακι με τ'α χρήματα και τ'ο πέταξε σ' ένα βάραθρο πού άνοιγόταν μπροστά σ'α πόδια της. Έπειτα, άρχισε νά κλαίη.

Ο πρίγκιπας Τσάχ Σαντάν θυμήθηκε τότε τ'α λόγια τού πατέρα του:

«Άν β'ρης έναν άνδρα πού νά μη νοιάζεται γιά τ'ο χρήμα και φορεί άνδρικά ρούχα, άκούμπησε τ'ο μέτωπό σου στ'ο χ'ωμα και προσκυνήσε τόν. Άν φορή γυναικεία ρούχα, πάρε αυτή τή γυναίκα και φέρε τήν γρήγορα σ'ο σπίτι σου».

Ο Τσάχ Σαντάν έτρεξε άμέσως κοντά στήν Ταμαζ και ρούφηξε με τ'α χείλη του τ'α δάκρυά της.

— Είσαι εκείνη πού είχα να βρώ! τής είπε. Σκούπισε γρήγορα τ'α δάκρυά σου κι' ακολουθήσε με.

Πήραν άμέσως τ'ο δρόμο τής Μποχάρα. Όταν έφτασαν εκεί, ο μεγάλος χάν Ρέγκ Μαλίκ βρισκόταν σ'α τελευταία του.

Ο Τσάχ Σαντάν γονάτισε μπροστά σ'τον πατέρα του κι' άφού τόν προσκύνησε τρεις φορές, τού είπε:

— Γιατέρα, ακολουθήσα τή συμβουλή σου και β'ρηκα τή γυναίκα πού δέν νοιάζεται γιά τ'ο χρήμα.

— Και τί τήν έκαμες; ρώτησε ο Ρέγκ Μαλίκ.

— Τήν έφερα μαζί μου γιά νά τήν κάω γυναίκα μου!

Απάντησε ο Τσάχ Σαντάν.

Ο μεγάλος χάν σήκωσε τ'α μάτια του πρ'ος τόν ούρανό.

— Μπορώ τώρα νά πεθάνω ήσυχος γιατί έξ'ω πώς ο γιός μου θ'α ζήση εύτυχισμένος.

Και τήν ίδια μέρα ξεψύχησε.

ΚΟΥΡΤ ΡΕΪΣ

ΚΟΥΡΤ ΡΕΪΣ

ΚΟΥΡΤ ΡΕΪΣ

ΚΟΥΡΤ ΡΕΪΣ

ΚΟΥΡΤ ΡΕΪΣ

ΚΟΥΡΤ ΡΕΪΣ

ΚΟΥΡΤ ΡΕΪΣ

ΚΟΥΡΤ ΡΕΪΣ

ΚΟΥΡΤ ΡΕΪΣ

ΚΟΥΡΤ ΡΕΪΣ

ΚΟΥΡΤ ΡΕΪΣ

ΚΟΥΡΤ ΡΕΪΣ

ΚΟΥΡΤ ΡΕΪΣ

ΚΟΥΡΤ ΡΕΪΣ

ΚΟΥΡΤ ΡΕΪΣ

ΚΟΥΡΤ ΡΕΪΣ

ΚΟΥΡΤ ΡΕΪΣ

ΚΟΥΡΤ ΡΕΪΣ

ΚΟΥΡΤ ΡΕΪΣ

ΚΟΥΡΤ ΡΕΪΣ

ΚΟΥΡΤ ΡΕΪΣ

ΚΟΥΡΤ ΡΕΪΣ

ΚΟΥΡΤ ΡΕΪΣ

ΚΟΥΡΤ ΡΕΪΣ

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο σεβντάς και το πρόστιμο

Κάποτε ο Χότζας είχε μεγάλο σεβντά για μία χανούμισσα παντρεμένη, την Έμινέ, που καθόταν σ' ένα κονάκι μακριά απ' το χωριό.

Έκει λοιπόν τραβούσε ο Ναστραβίν, μόλις έκλεινε το καπνείο, και, μεθυσμένος όπως ήταν, άρχισε να της λέει κάτω απ' το παράθυρο, αμάνες κι' ερωτώλογα ως τα εμερώματα.

— Γιατί τ' όνομα του 'Αλλάχ, ξεμωράθηκες Χότζας; του λέγανε περιπαίζοντάς τον οι συγχωριανοί του.

Δεν κυττάζεις την χοντρή σου κοιλιά και τ' άσπρα σου γένεια πρώτα κι' ύστερα να κάνης το ερωτευμένο σκολαρόπαϊδο;

Μά ο Χότζας δεν έδινε ένα παρά για τις κοροϊδίες των φίλων του.

— Εγώ την Έμινέ αγαπάω και για χατήρι της ως με στελίζει ο Προφήτης στην Κόλαση!... Έλεγε και ξανάλεγε με πένσμα.

— Ωσπου ένα βράδυ, εκεί που καθόταν ο Ναστραβίν και ξεροστάλιαζε κάτω απ' το παραθύρι της Έμινέ, άκουσε μία χοντρή φωνή να του λέει:

— "Α! Έσύ είσαι παληόςευξέκη, που μ' έκανες περίεργα του χωριού;

Και πριν προλάβει ο Χότζας να κάνει τίποτα, τον άρπαξε ο άντρας της Έμινέ, ο Χαφούζ - Άγας, ένα νερέκι ίσαμ' εκεί πάνω, και τον έκανε του άλατου στο έζλο!

Μά ο Ναστραβίν, παρ' όλο το γερό υπερντάκι που φάγε, δεν έλεγε ν' αλλάξει τακτική. Και την άλλη μέρα το βράδυ και σου πάλι κάτω απ' το παραθύρι της δημοφους χανούμισσας.

— Μπέν σεβέρμ (σ' αγαπώ πολύ), Έμινέ! Και με πλευρά σπασμένα τρελλανόμια για σένα, ούρι το Παραδείσου! της είπε με τραγουδιστή φωνή ο αδιόρθωτος Χότζας.

Και συνέχισε με το ίδιο πάθος τα σερμπέκια και τα ροσάλια του.

Αλλά δεν κράτησε για πολύ αυτό, Γιατί ο Χαφούζ - Άγας, μόλις πήρε χαμπάρι τα ερωτώλογα του Ναστραβίν, βγήκε πάλι με τα νυχτικά του και τον μαύρισε στο έζλο!

Μά, για να βάλεις γκάζι, ζευέκη!... Και ο Ναστραβίν σ' αβία καταστάσει γύρισε ξανά στο σπίτι του.

Μά δεν έδωσε μυαλό ούτε με το δεύτερο μπεντάκι. "Εται και τ' άλλο βράδυ συνέχισε την ίδια τακτική. Ωσπου έβλεπε και άποιδε ο Χαφούζ - Άγας να τον έλαιοφορτώνη κι' άποφαισε να τον πάη στον Καδή.

— Γιατί τ' όνομα του Μεγάλου Προφήτη, Καδή επέντημ', άρχισε να διαμαρτύρεται ο άντρας της Έμινέ, τέτοιο ρεζιλίκι δεν έχω ξαναβίβη στα μάτια μου! Αλλάς ο Ναστραβίν είναι ερωτευμένος με τη γυναίκα μου κι' αυτή δεν θέλει να τον δει ούτε ζωγραφιστό. Έγώ πάλι τον δέρνω κάθε βράδυ για να βάλω μυαλό. Στο χωριό τον έχουν πάρει όλοι στο μεζέ, μ' αυτός τό χαβά του! Κάθε βράδυ ξεροσταλιάζει έξω απ' το παράθυρο της γυναίκας μου και της τραγουδάει αμάνες.

— Καλά, Χαφούζ - Άγας! Μά τι θές να κάνουμε μ' αυτόν τον άνθρωπο, αφού δεν έχει τίποτα πάνω του κι' είναι ντίπ κατά ντίπ τρελλάς;... άποκριθηκε ο Καδής.

— Εμένα ρωτάς; φώναξε αγριεμένος ο Χαφούζ. Έσύ είσαι ο Καδής!

Μά πριν προλάβει ο Καδής να σκεφτεί τίποτα, πετάγεται απ' τη θέση του ο Χότζας και πού λέει δυνατά:

— Μπρέ, τί κάθεται και σκέφτεσαι, Καδή μου! Αυτά που λέει ο Χαφούζ - Άγας είναι παραμύθια! Η γυναίκα του με θέλει και με παραβλέπει. Κι' όταν λειπη ταξίδι ο άντρας της, ένοια σου και δεν κάθεται έξω από το παράθυρο!... Όσο για το χωριό, έγω περνάω κομωρατός, ενώ τον Χαφούζ όλοι τον κοροϊδεύουν για την άπιστία της γυναίκας του! Τώρα, λοιπόν, αν δώσης δικη στο Χαφούζ, όλοι θα νομίσουν ότι τό κάνεις από αλληλεγγύη, έπειδή είσαστε όμοιοπαϊδία!...

Κι' ο Καδής, μά που ήταν παντρεμένος δικη στο Ναστραβίν κι' έδωσε το Χαφούζ να πληρώσει ένα γερό πρόστιμο για το έζλο που έδωσε στο Χότζα!...

Κι' ο Χαφούζ, μά που ήταν παντρεμένος δικη στο Ναστραβίν κι' έδωσε το Χαφούζ να πληρώσει ένα γερό πρόστιμο για το έζλο που έδωσε στο Χότζα!...

Κι' ο Χαφούζ, μά που ήταν παντρεμένος δικη στο Ναστραβίν κι' έδωσε το Χαφούζ να πληρώσει ένα γερό πρόστιμο για το έζλο που έδωσε στο Χότζα!...

Κι' ο Χαφούζ, μά που ήταν παντρεμένος δικη στο Ναστραβίν κι' έδωσε το Χαφούζ να πληρώσει ένα γερό πρόστιμο για το έζλο που έδωσε στο Χότζα!...

Κι' ο Χαφούζ, μά που ήταν παντρεμένος δικη στο Ναστραβίν κι' έδωσε το Χαφούζ να πληρώσει ένα γερό πρόστιμο για το έζλο που έδωσε στο Χότζα!...

Κι' ο Χαφούζ, μά που ήταν παντρεμένος δικη στο Ναστραβίν κι' έδωσε το Χαφούζ να πληρώσει ένα γερό πρόστιμο για το έζλο που έδωσε στο Χότζα!...

Κι' ο Χαφούζ, μά που ήταν παντρεμένος δικη στο Ναστραβίν κι' έδωσε το Χαφούζ να πληρώσει ένα γερό πρόστιμο για το έζλο που έδωσε στο Χότζα!...

Τα βάσανα του Καραμπέτ Η ΚΕΦΑΛΙΑ

Κουζούμ, τί να σε πώ. Ίπροχτές βιραδάκι ήταν, άμμμα με το Σουρπουτίσα μου από το Όμονοια περασμένοι είνοναστε. Το λοιπόν έκει κοντά ένας Ίψηλός ναύτης Ιδλέπουμ άμμμα, Άμερικανός, χίτς τί ήταν ντέν ηξέρω. Έκεινο που ηξέρω να σε πώ, μεθυσμένος ήτανε. Ίψηλός, ύψηλός ήτανε άμμμα κουνισμένος είνονταν, τρίκλα τρίκλα Ιπήαινε, σκονάκια κατεβασμένα έκανε, τάβλα, με καταλαβαίνεις; Έγω ύρω κόσμος κυτταγμένο τον έκανε, γιατί πιράμμα πολύ άστείο ήτανε. Κανιά του μπουρδουκλωμένα πησινανε και το κόσμος έλια έκανε.

Τό λοιπόν και έμεις — έγω και το Σουρπουτίσα μου — σταματημένοι ινόναστε και τό Σουρπουτίσα μου έλια έκανε.

— Κύττα, κύττα, με λέει.

— Κουζούμ, λέω, μακρολέκεας ένεται, μεθυσμένος είναι, άιντε πάμε δουλειά μας.

Άμα το Σουρπουτίσα μου, πολύ χάσι έκανε και το λοιπόν έλεε στάσου Καραμπέτ! να γελάσουμε λιγάκι. Και τί ίνεται. Τό ναύτης πιήσισμένο μας κάνει, χερούκλα του άπλωμένο έκανε και πιάνει μαγουλάκι Σουρπουτίσα μου.

Αυτό για μένα μεάλο προσβολή ήτανε. Άμέσως αίμας μου κεφάλι μου άνεβασμένο ένεται και λέω:

— Κιοτόγλου κιοτέκ! "Αι στο διάολος άπό κεί! Ούτανμάς έρίφ! Ντινί, Ιμινί!

Τό λοιπόν το μακρολέκεας ναύτης με λέει: — Φάίτ!

Και άμέσως μανίκια του άνασηκωμένα έκανε και γροθίες του άπλωμένες έκανε.

— Ούστ άπό έκει κιοτόγλου κιοτέκ λέω. Τί φάίτ μπέ;

Τότε το άλλο κόσμος έλάει και με λέει: — Κύριε δε βλέπεις τί σου λέει; Θέλει να παίξτε γροθίες.

— Γιατί;

— Έπειδή τον έπρόσβαλες.

— Γιαβρούμ, λέω, έγω τόν έπρόσβαλα; Αύτός μάγουλο νάικα μου πιασμένο έκανε.

Άμα έκείνος χίτς αυτό ντέν του έφτανε παρ' όλο ύρω ύρω βόλτα με έφερε, γροθίες του άπλωμένες είχε και ήθελε μπός μός, φελιάν φιστίκ, να έκάνουμε.

— Φάίτ!

— Φάίτ μάίτ ντέν ηξέρω, του λέω, άμα μαζι μου μίν τ' έδάξης έσόγγλου έσέκ.

Άμα έκείνος το βιολί του είχε:

— Φάίτ! Φάίτ!

Και ενώ τό πόδια του τρικλίσμενα είνονταν σανει και καλά φάίτ ήθελε. Βαί άνασινί, λέω, μεάλο μπελιά Ιδρήκα γιατί τό κόσμος γλέντι Ιδρήκε και με λέανε:

— Άφού σε προκαλεί, δε μπορείς να άρντηθης. Πρέπει να παίξης μαζί του μπός.

Πώς να παίξω μαζί του μπός, γιαβρούμ; Έκείνος ύψηλός σαν καμελουμπάρδαλις ήτανε και έγω κοντός, άμμμα χίτς τέτοια ντέν έλογάριασε και με λέει πάλι:

— Φάίτ! Φάίτ!...

Ά, έτσι είσαι; λέω. Φάίτ θέλεις; Τό λοιπόν και έγω, λίγο πίσω τιραδηγμένος ένομαι, κιφάλι μου Ισκύδα, κοιλιά του σημάδι έβάξω, φόρα Ιπαίρνω, ύστερα ένα σάλτο Ιβίνα, γκάπ με τό κιφάλι ένα τέτοιο δυνατό κιφαλιά στο κοιλιά του τό έδίνω, που άμέσως ώχ έκάει, κάτω ξαπλωμένος ένεται, σαν καμπαναριό, που ο σεισμός ριγμένο έκανε.

— Μπράβο, λένε όλοι.

Αυτό ήτανε. Έκείνος μπός Ιξέρι, άμμμα έγω κιφαλιές ηξέρω, νικητής Ιδγήκα, ζήτα με φωνάζανε και άλλοι πιροσπαθούσαν μαζεμένο να τον έκάνουνε.

Τότε έγω τό Σουρπουτίσα μου μέσα σ' ένα ταξί έβάξα και διρόμο παίρνω. Άλλο φορά τό λοιπόν να τό ηξέρουν. Φάίτ, λένε; Κιφαλιά θα τινώνε. Ίστέ μπου!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Άσπρο και μαύρο

Γιά στάσου σε παρακαλώ. Σαν κάτι τυ περίεργα να βλέπω στο κεφάλι σου. Βέβαια. Μία άπροσδόκητη σκουρία. Για έλα πιο κοντά. Βέβαια, βέβαια. Άρχισες να τ' άβας κύριε Γιαννάκη; Θερμά συγχαρητήρια! Τί έκανε λέει; Κάνω λάθος; Άμ τότε τί έγιναν τό άσπρα που είχες και πού κάθε μέρα όλο και αύξαναν και τράβαγες για μπαμποκέφαλος; Τά κατάρχεσε ή άπτιντομία μήςως; Η μήπως άποφασίστηκε ξαφνικά και άπό μονάχα τας να σκουρήνουν, χάριν ποικιλίας; Πώς;

Έκανες ένέσεις δυναμικές για άλλους λόγους και είχαν αυτό τό άποτέλεσμα στα μαλλιά σου; Σωστά! Σου φαίνονται για ήλιος ή για μικρόπιστος, κύριε Γιαννάκη; Όχι; Άμ τότε τί μου πετάς αυτές τίς κοτσάνες; Ός τώρα, στην παγκόσμια Ιστορία της τρήρας, άπό άρχαιοτάτων χρόνων, τ' μαλλιά αλάζουν χρώμα βέβαια, δεν τό άνούμαι. Και τό μαύρο και τό καστανό και τό ξανθό. Άλλά πρός τό άσπρο πάντοτε. Ός τώρα δεν παρουσιάστηκε ποτέ τό φαινόμενο λευκής τρήρας που μεταχρωματίστηκε αυθορμήτως σε άλλο χρώμα. Λες να συμβαίνει στην κεφαλή σου αυτή ή πρωτατυπία; Δεν τά παρατάς, κύριε Γιαννάκη; Τά βάρεις, κύριε Γιαννάκη. Δουλεύει Μπουτσαράκος πού πάει καπνός, κύριε Γιαννάκη! Τό πράγμα φωνάζει, κύριε Γιαννάκη. Κι' αυτά που Ισχυρίζεται άναίσχυντως, είναι τρήρες, κύριε Γιαννάκη.

Τί είπες, κύριε Γιαννάκη; Μεταχειρίζεσαι άπλάως μία λασιόν που ζωηρεύει τό χρώμα της κόμης;

Τί λασιόν μάς τασμπουνάς, κύριε Γιαννάκη μου; Πές καλλιτερα Καραμπουγιά, για να καταλαβαινόμαστε.

Λοιπόν, είσαι άπατεών, κύριε Γιαννάκη. Μάλιστα. Άπατεών με όλη τη σημασία της λέξεως και όλο τό περιεχόμενο που της δίνει ο νόμος. Διότι, ποίος χαρακτηρίζεται, κατά τον νόμον, ως άπατεών; Ό παρουσιάζων ψευδή πράγματα ως άληθνή. Και σύ τό ίδιο κάνεις. Παρουσιάζεις ψευδή πράγματα ως άληθνή. Τό άσπρο μουσο, τή νύχτα μέρα, τό κοράκι λευκή περιστερά. Και αυτή είναι άπάτη, κύριε Γιαννάκη. Άπάτη κλασσικής μορφής. Βδελυρά και άπύσστατα. Γιατί πώς σώνει και καλά να μάς πείσης ότι είσαι νέος δια της χρωματικής μεταμορφώσεως; Άμ αν ήταν έτσι κύριε Γιαννάκη μου, και τό νεάτα ήταν ύπόθεσις χρώματος, τότε ποίος τή γαρί μας.

Δεν κυττάς τό χάλια σου, δυστυχισμένο άνθρωπε, που δεν μπορείς καλά - καλά να πάρης τό πόδια σου, παρ' άόθεσιν και πιάνεις τή μπατανόδουρτα και πασολείεις τό τριχίνο έπιστέγασμα της κενής κεφαλής σου;

Τί να σου πώ, καυμένο. Λυπούμαι πολύ για λογαριασμό σου και περισσότερο λυπούμαι γιατί, μέχρι τίνος, σε θεωρούσα κάπως σοβαρό και αξιοπρεπή άνθρωπο. Και τώρα πού σε βλέπω σ' αυτή την κατάστασι, καταλαβαίνω τό τραγικό μου λάθος.

Πήγαν στο καλό, κύριε Γιαννάκη μου. τσάδα να περάσης ένα καλό λουσίμ από χρωματουργικά έργα, γιατί μου προκαλείς την άηδία, την άναγνάκησι και τον άποτροπισμό. Άειντε, τό καλό που σου θέλω, να μην άρπάξω κανέναν κουβά νερό και σε περιχύνω και κατέβουν οι μωγιές συντριβάνι, σαν να ξεπλένεται κανένα καρδουινάρικο. Άειντε να πάρης κανένα δυναμικό να μπορέσης να σταθής στα πόδια σου, και άσε τά μαλλιά σου να τραβάνε τό δρόμο τους. Κι' άμα με βλέπεις στο έζης, να κάνης πώς δε με γνωρίζεις.

Άπό σήμερα σε διαγράφω άπό τόν κατάλογο των εύπρεπών ανθρώπων. Με άπατεώνες έγω δεν θέλω νάχω καμιά έπαφή. Ραυολιμένο.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΕΝΑ ΟΥΡΛΙΑΣΜΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η μοναχική βίλλα είχε την άφι μιάς φωλιάς της εύτυχίας. Έμνε μενε έκει τό ζεύγος Σιμόν, έδω και έξη μήνες. Ο άντρας ήταν μεσόκοπος, εύσμος και κομψός, ή γυναίκα ξανθή, λεπτή, με μιά κοριτσιάτικη χάρι παρ' όλα τ' 35 χρόνια της.

— Τί σκέπτεσαι, Πώλ; ρώτησε ή κ. Σιμόν.

— Δεν σκέπτεμαι... Άκούω!

— Πάντα λοιπόν σε βασανίζει αυτή ή έμμομη ιδέα σου, αυτός ο έφιάλης; Κουράγιο! Είμαι κοντά σου έγω πού σ' αγαπώ.

— Ναί, τό θέλω πολύ... Δεν μπορεί να διαρκέσει, περισσότερο αυτό τό μαρτύριο... Υποφέρεις και σύ μαζί μου... Έγγραφα στο διάστημα καθήγητη Σερύ, πού άσχολείται Ιδαιτέρως με τίς ψυχικές πάθειες. Μου άπάντησε πώς θαρρή έδώ μιά άπ' αυτές τίς μέρες ίσως αύριο, με την ευκαιρία μιάς σύλτομης έκδρομής του...

— Ναί, τό θέλω πολύ... Δεν μπορεί να διαρκέσει, περισσότερο αυτό τό μαρτύριο... Υποφέρεις και σύ μαζί μου... Έγγραφα στο διάστημα καθήγητη Σερύ, πού άσχολείται Ιδαιτέρως με τίς ψυχικές πάθειες. Μου άπάντησε πώς θαρρή έδώ μιά άπ' αυτές τίς μέρες ίσως αύριο, με την ευκαιρία μιάς σύλτομης έκδρομής του...

— Ναί, τό θέλω πολύ... Δεν μπορεί να διαρκέσει, περισσότερο αυτό τό μαρτύριο... Υποφέρεις και σύ μαζί μου... Έγγραφα στο διάστημα καθήγητη Σερύ, πού άσχολείται Ιδαιτέρως με τίς ψυχικές πάθειες. Μου άπάντησε πώς θαρρή έδώ μιά άπ' αυτές τίς μέρες ίσως αύριο, με την ευκαιρία μιάς σύλτομης έκδρομής του...

— Ναί, τό θέλω πολύ... Δεν μπορεί να διαρκέσει, περισσότερο αυτό τό μαρτύριο... Υποφέρεις και σύ μαζί μου... Έγγραφα στο διάστημα καθήγητη Σερύ, πού άσχολείται Ιδαιτέρως με τίς ψυχικές πάθειες. Μου άπάντησε πώς θαρρή έδώ μιά άπ' αυτές τίς μέρες ίσως αύριο, με την ευκαιρία μιάς σύλτομης έκδρομής του...

— Ναί, τό θέλω πολύ... Δεν μπορεί να διαρκέσει, περισσότερο αυτό τό μαρτύριο... Υποφέρεις και σύ μαζί μου... Έγγραφα στο διάστημα καθήγητη Σερύ, πού άσχολείται Ιδαιτέρως με τίς ψυχικές πάθειες. Μου άπάντησε πώς θαρρή έδώ μιά άπ' αυτές τίς μέρες ίσως αύριο, με την ευκαιρία μιάς σύλτομης έκδρομής του...

— Ναί, τό θέλω πολύ... Δεν μπορεί να διαρκέσει, περισσότερο αυτό τό μαρτύριο... Υποφέρεις και σύ μαζί μου... Έγγραφα στο διάστημα καθήγητη Σερύ, πού άσχολείται Ιδαιτέρως με τίς ψυχικές πάθειες. Μου άπάντησε πώς θαρρή έδώ μιά άπ' αυτές τίς μέρες ίσως αύριο, με την ευκαιρία μιάς σύλτομης έκδρομής του...

— Ναί, τό θέλω πολύ... Δεν μπορεί να διαρκέσει, περισσότερο αυτό τό μαρτύριο... Υποφέρεις και σύ μαζί μου... Έγγραφα στο διάστημα καθήγητη Σερύ, πού άσχολείται Ιδαιτέρως με τίς ψυχικές πάθειες. Μου άπάντησε πώς θαρρή έδώ μιά άπ' αυτές τίς μέρες ίσως αύριο, με την ευκαιρία μιάς σύλτομης έκδρομής του...

— Ναί, τό θέλω πολύ... Δεν μπορεί να διαρκέσει, περισσότερο αυτό τό μαρτύριο... Υποφέρεις και σύ μαζί μου... Έγγραφα στο διάστημα καθήγητη Σερύ, πού άσχολείται Ιδαιτέρως με τίς ψυχικές πάθειες. Μου άπάντησε πώς θαρρή έδώ μιά άπ' αυτές τίς μέρες ίσως αύριο, με την ευκαιρία μιάς σύλτομης έκδρομής του...

— Ναί, τό θέλω πολύ... Δεν μπορεί να διαρκέσει, περισσότερο αυτό τό μαρτύριο... Υποφέρεις και σύ μαζί μου... Έγγραφα στο διάστημα καθήγητη Σερύ, πού άσχολείται Ιδαιτέρως με τίς ψυχικές πάθειες. Μου άπάντησε πώς θαρρή έδώ μιά άπ' αυτές τίς μέρες ίσως αύριο, με την ευκαιρία μιάς σύλτομης έκδρομής του...

κρού γραφείου. Έσύ θ' άνεβής στο άπάνω πάτωμα... Πρέπει, έννοείται να βγάλουμε άπ' τη μέση κάθε έμπόδιο. — Καταλαβαίνω, άπαντάει ο άλλος μ' ένα άπαίσιο χαμόγελο. Άλλωστε είναι δυο μονάχα, τό άντρόγυνο... Μπρά, ή έξώπορτα είν' άνοιχτή! Μάς βοηθεί ή Τύχη!

Ο Πώλ Σιμόν καθόταν σε μιά πολυθρόνα, όταν άνοιξε σιγά - σιγά ή πόρτα του μικρού σαλονιού και μπήκε ο ένας σιγά - σιγά κακοποιός. Κοντοστάθηκε μιά στιγμή στο κάτω φλι. Μά ξαναβρήκε την ψυχραιμία του, βλέποντας τό Σιμόν να σηκώνεται και να του άπλώνη τό χέρι, λέγοντάς του:

— Άρθάτε λοιπόν, γιατρέ; Είχα άπελπισθή πιά...

— Όταν δώσω τό λόγο μου, δεν τόν παραβαίνω, άπάντησε σοβαρά ο γκάνγκστερ.

— Μά πώς μπήκατε χωρίς να σας καταλάβω;

— Βρήκα ξεκλείδωτη την έξώπορτα.

Ο κακοποιός κάθισε και κύτταξε έρωτηματικά τό Σιμόν.

— Άκούστε με λοιπόν, γιατρέ, άρχισε εκείνος. Θα σας μιλήσω σαν σ' ένα έξομολογητή... Είμαι πλούσιος, έχω μιά γυναίκα πού τη λατρεύω. Όλοι με νομίζουν εύτυχισμένο...

Μά είμαι ο πιο άξιολύπητος δολοφόνος, γιατί, ενώ μ' άθώωσε ή ανθρώπινη δικαιοσύνη, δεν βρήκα τη δύναμη να πνίξω μέσα μου τη φωνή των τύφων!

— Έξακολουθήστε, είπε ένθαρρυντικά ο ψευτογιατρός.

— Άν ψάξετε στις άναμνήσεις σας, θα θυμηθήτε ίσως ένα δράμα πού έκαμε αρκετό κρότο, έδώ και δέκα χρόνια: την περίφημη «Υπόθεσι Σιμόν».

— Δεν θυμάμαι...

— Είχα παντρευτή τότε μιά κοκέττα, ένα πλάσμα έπιπόλαιο, σκληρό, διεστραμμένο... Έγώ είμαι νευρικός, εύεξαπτος. Ύστερα άπό μερικούς μήνες συζυγικής ζωής, έξερεβισμένος άπ' τη συμπεριφορά της γυναίκας μου και τρελλός άπό ζήλεια, τη στραγγάλισα μιά νύχτα!

— Δικαστήκα. Οι ένορκοι παραδέχθηκαν πλήρη σύγχισι και μ' άθώωσαν. Ύστερα ξεχάστηκε ή υπόθεσι μου. Ξαναπαντρεύτηκα. Βρήκα τώρα μιά σύντροφο ύπέροχη, έναν άληθινό άγγελο...

— Μά έχω μέσα στην ψυχή μου την τιμωρία μου! Δεν γνωρίζα πιά άνάπαυσι και γαλήνη, έπειτα άπ' τό ούρλιασμα εκείνο...

— Ποιά ούρλιασμα;

— Όταν τό δαχτύλιό μου σφίχτηκε στο λαιμό της πρώτης γυναίκας μου, εκείνη έμπηξε ένα ύστατο και άγριο ούρλιασμα, πού έ-

κλεινε την άπελπισία της, τό μίσος της και — όπως κατάλαβα άργότερα — την τελευταία άπειλή της!

Ύστερα έπεσε χάμω, σαν κάτι άμυχο. Είχε όμως μείνει ζωντανό τό σπαραχτικό και φριχτό έκείνο ξεφωνητό της, πού με κυνηγάει άπό τότε άμείλικτα!

— Πραγματικά, είναι τρομερό τό μαρτύριό σας.

— Κυτάχτε! Τώρα είμαστε μόνοι σ' αυτό τό σπίτι. Η γυναίκα μου κοιμάται στο άπάνω πάτωμα. Όλα είναι ήσυχά... Κι' όμως, παρ' όλη την παρουσία σας, άκούω ρόγους, φωνές πνιγμένες!... Μά δεν άκούτε τίποτα έσείς, γιατρέ;

— Άπολύτως τίποτα.

— Τί φριχτό πράγμα!

Ο Σιμόν σάπασε λίγο. Ξαφνικά χλώμιασε και τραύλισε: — Τό ούρλιασμα!... Άκούσατε τώρα;

— Όχι, δεν άκούσα τίποτα. Έχετε μεγάλη νευρική υπερδιέγερσι.

— Η πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ο δεύτερος γκάνγκστερ.

— Είναι ο Βοηθός μου, έξηγησε ο «γιατρός» στο Σιμόν. Του είχα όρίσει ραντεβού έδώ.

— Όλα εν τάξει, δήλωσε ο άλλος.

— Πάμε λοιπόν. Κύριε Σιμόν, σας άκούσα κι' έκρινά την περίπτωση σας. Δεν έχετε τίποτα τό σοβαρό. Αύριο θα σας στείλω έγγραφο άπ' την πόλι τη διαγνώσι μου και τίς οδηγίες μου.

Ο «γιατρός» δέχθηκε μ' αξιοπρέπεια ένα φάκελλο με λεφτά, πού του έδωσε διακριτικά ο Σιμόν στην τάση πού σακκακίω του.

Ύστερα ο οικοδεσπότης συνώδεψε τούς δυο γκάνγκστερς ως αυτοκίνητο πού τούς περιέμενε, μερικά μέτρα μακριότερα.

— Καλό ταξίδι, κύριε Σιμόν, τούς είπε άποχαριτωμένος. Ξαναγύρισε ύστερα στο σπίτι, κάπως καθησυχασμένος.

Άνέβηκε άργά τη σκάλα και σταμάτησε έξω άπ' την πόρτα της κρεβατοκάμαρας.

— Κλαίρη!... φωνάζε γλυκά. Τί ήσυχά πού κοιμάται!... Μπήκε κι' άνοψε τό φως με τό ρόζ άμπαζούρ.

Η Κλαίρη ήταν πεσμένη χάμω στο πάτωμα, νεκρή, στραγγαλισμένη άπ' τό δεύτερο γκάνγκστερ! Τό ούρλιασμα πού είχε άκούστη πριν από λίγα λεπτά, ήταν δικό της!

Τά συρτάρια και τά ντουλάπια ήσαν άνοιχτά κι' άναστατωμένα. Στο δρόμο, μέσα στο σκοτάδι, ένα αυτοκίνητο έφευγε δροταχώς.

Καλκαίρινὸ φόρεμα ἀπὸ βαμβακερὸ ριγέ ὕφασμα. Ἡ φούστα εἶναι ὅλο πιέπτες κι
ἔχει τὶς ρίγες κάθετες. Τὸ κοροάζ εἶναι ἐφαρμοστὸ κι' ἔχει τὶς ρίγες ὀριζόντιες.

ΥΠΟ ΣΥΝΤΑΞΗ

— Ίσως, απάντησε ο Ραούλ, που είχε το σχέδιό του.
— Η δεσποινίδα Αιμιλία γύρισε κατόπιν στο φαρμακοποιό και του είπε:
— Κύριε Τσέρνι, δεν μπορώ ακόμη να σας δώσω οριστική απάντηση. Για ένα τόσο σοβαρό ζήτημα πρέπει να ρωτηθούν και οι φίλοι μας, που είναι οι παππούδες και οι γιαγιάδες. Πάντως θα έχω υπ' όψιν μου ότι δεχόμαστε να γίνετε προστάτης του ανιψιού μας...

— Μάλιστα, δεσποινίς, απάντησε ο φαρμακοποιός, αν και εκεί περά κ' αθένησε πρέπει να προστατεύεται μόνος του. Έγώ όμως σας δι-
νω το λόγο μου, ότι θα φροντίσω να έγγρα-
ψω στη Μετανάστευση ως συγγενής μου και να βρω εργασία στο ίδιο μέρος, όπου θα στεί-
λουν και μένα.

— Και πού βρίσκεται αυτό το μέρος;
— Σε μία χώρα που τη λένε Ρίο Νέγκρο, είπε ο Τσέρνι. Στη χώρα αυτή φυτεύει ένα μπαμπού και γίνεται δέντρο! Έχει τ' αχλά-
δια είναι σαν πεπόνια, τα πεπόνια σαν κόκκι-
νες κολοκύθες κι' οι λαχολί τρώνε τις παντού-
φλες σας. Μάλιστα, αν δεν με πιστεύετε, ρί-
ξτε τη ματιά σας σ' αυτές εδω τις φωτογρα-
φίες!

Ο φαρμακοποιός ύστερ' απ' αυτά χαϊρέθηκε τη γεροντοκόρη, έφτυσε το χέρι του Ραούλ κι' έφυγε λέγοντας ότι βιάζονταν ν' αποτελειώ-
σει τις προετοιμασίες του ταξιδιού.
— Αν αποφασίσετε να μου εμπιστευθείτε τον ανιψιό σας, πρόσθεσε, δεν έχετε παρά να μου το πείτε για να το έτοιμάσω τα χαρτιά του.

Όταν έφυγε ο φαρμακοποιός, οι θείες έ-
στειλαν το Ραούλ στην κάμαρά του, θέλοντας
έτσι να τον τιμωρήσουν που είχε φύγει χωρίς
την άδεια τους κι' είχε πάει στην Τσέρνι.
— Ημέρα εκείνη πέρασε για το μικρό, γε-
μάτη αγωνία κι' αδέσποια. Το σπίτι της
δούλας Σαίντ-Αννίνας, που ήταν τόσο ήσυχο, το
έπαισθεσαν εκείνο το απόγευμα διάφοροι γη-
ρανοί φίλοι των δεσποινίδων. Είχαν μαζευτεί
έκει οι αρχιμανδρίτες, οι συμβολαιογράφοι Ντυ-
φούρ και δυο-τρεις κουμπάρους μεγάλης ήλι-
ας και γνώστες στην πόλη για κακές γλώσ-
σες και τρομαρ κούστομολόγους.

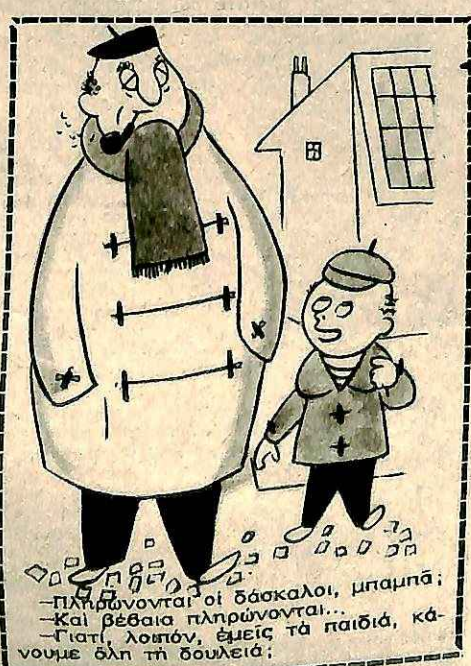
Ο Ραούλ αγωνιούσε τι θ' αποφασίσουν
τα συμβούλια. Θέλησε να πάη ν' ακούσει, μα η
θεία Αιμιλία είχε κλειδώσει καλά τις πόρτες
κι' έσπερνε τώρα πάνω της τα κλειδιά.
— Από τις θείες δεν φοβόταν και τόσο να του
εμπιστευθούν το ταξίδι, γιατί αυτές κατά βάθος
δεν ήταν πολύ ευχαριστήμενες, που παρουσια-
ζόταν η ευκαιρία να τον ξεφορτωθούν. Μόνο
για τα μάτια του κόσμου είχαν καλέσει τη γε-
ροντοκόρη του Σαίντ κι' αυτό για να μην τις
κουστομολογούν άρκετά ότι δεν ενδιαφέρον-
ταν για το γιού το εξαδέλφου τους.

Ο αρχιμανδρίτης έδωσε την άδεια της α-
ναχώρησης. Ο Ντυφούρ είπε ότι αφού ο Ρα-
ούλ δεν έκανε τίποτε στο Σαίντ, δεν υπήρχε
φόβος να κάνει χειρότερα στην 'Αμερική. Και
οι κουμπάρους δήλωσαν, ότι αν είχαν ανήψια,
θα τ' αφήναν να πάνε στην 'Αμερική για να
γίνουν πλούσιοι. Η μία μάλιστα απ' αυτές εί-
πε στη Γερτρούδη:

— Και πού ξέρεις, κουμπάρα μου, ο ανιψιός
του όταν γίνει πλούσιος, μπορεί, μαζί με τα χρή-
ματα που θα σάς στείλη, γιατί τον περιποιη-
θήκατε πολύ, να στείλη και κανένα... γαμπρό!

Οι τρεις γεροντοκόρες πήραν θάρρος τότε
κι' αποφάσισαν, όπως έλεγαν, να σφίξουν την
καρδιά τους και να δεχτούν την πρόταση του
φαρμακοποιού.

Κι' αφού έφυγαν οι επισκέψεις, οι αδελφές
έφεραν και κατόπιν οκέφθηκαν να ανακοινώ-
σουν το ευχάριστο νέο στο Ραούλ.

— Η αλήθεια είναι ότι ανακατεύομαι σε
μιάν υπόθεση που δεν μ' ενδιαφέρει. Το κάνω
 όμως για το συμφέρον του παιδιού αυτού, που
 το συμπαθώ και που βλέπω ότι έσεις οι τρεις
 δεν είστε ικανές να το αναβρένετε όπως του
 αξίζει...

— Και ποιός θα το αναβρένη καλλίτερα α-
 πό μας; φώναξε θυμωμένα η Αιμιλία. Μήπως
 μερικοί - μερικοί που παρατάνε τη δουλειά τους
 και δεν λογαριάζουν τη ντροπή της χρεωκο-
 πίας;

Ο Ραούλ, βλέποντας ότι τα πράγματα ά-
 γριευαν, πλησίασε την Αιμιλία και της είπε:
 — Έγώ, θεία μου, πήγα και παρακάλεσα τον
 κύριο Τσέρνι να έρθη να σας μιλήσει, γιατί θέ-
 λω να με πάρει μαζί του στην 'Αμερική.

— Μάλιστα, δεσποινίς, πρόσθεσε ο φαρμακο-
 ποιός, επειδή το παιδί είναι έξυπνο και τολ-
 μηρό, δεχθήκα να το βοηθήσω για να φτιάξη
 το μέλλον του, πράγμα που εδω είναι δύσκολο.

Η δεσποινίδα Αιμιλία έδειξε αδιαφορία στα
 λόγια του Τσέρνι.

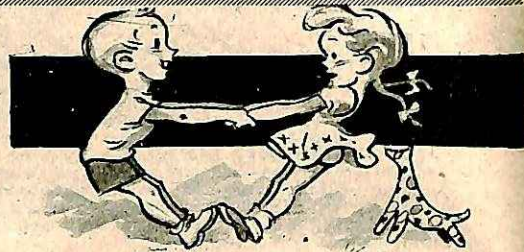
Ο Ραούλ, όμως, που την πρόσεχε καλά, εί-
 δε ότι της καλάρσε η πρόταση του φαρμακο-
 ποιού, γιατί έτσι θα ξεφορτωνόταν τον ανιψιό
 της.

Αφού πέρασαν λοιπόν, λίγα λεπτά, ρώτησε:
 — Και πότε φεύγετε, κύριε Τσέρνι;
 — Σε πέντε μέρες για τη Μασσαλία. Από
 εκεί θα πάω το υπερκενέιο πλοίο για τη
 Νότιο 'Αμερική.

— Και πόσο κοστίζει το ταξίδι;
 — Έκατο φράγκα για κάθε μετανάστη.

— Τά εκατό φράγκα, είπε ο Ραούλ, θα
 φροντίσω να τα βρω μόνος μου.

— Πώς; ρώτησε η γεροντοκόρη. Με το να
 γυρίζεις στους δρόμους και σε αεροδρόμια;

— Η υπηρέτρια πήρε εντολή να ξεκλειδώσει και
 να φέρη επάνω τον ανιψιό.

Τότε η θεία Αιμιλία του είπε:
 — Παιδί μου, είχαμε σκοπό να σε κλείσουμε
 εσωτερικό σ' ένα καλό σχολείο. Εμπιστευόμα-
 κι' οι τρεις μας να σ' έχουμε κοντά μας, να
 παρακολουθούμε την πρόδο σου για να γίνει
 ένας άνθρωπος καλός στην κοινωνία και να
 μοιάσης του πατέρα σου! Αλλά οι φίλοι μας,
 άνθρωποι σοβαροί και μορφωμένοι, μας συμ-
 σήσαν να σε αφήσουμε να πάς στην 'Αμερική
 με τον κ. Τσέρνι.

— Τι χαρά μου! ξεφώνισε ο Ραούλ. Πόσο εί-
 μαι ευτυχήμένος!

— Η θεία Αιμιλία, αφού έριξε μία ματιά
 στις αδελφές της, συνέχισε:

— Ωστόσο, κύριε Ραούλ!... Φεύγεις από την
 πατρίδα σου, αφήνεις τις θείες σου, που σου
 στάθηκαν ευεργέτριες και δεν αισθάνεσαι καμ-
 μία λύπη;

— Αυτοί είναι, θείες μου, απάντησε ο Ραούλ,
 αλλά χαίρομαι, γιατί ηγναίνα να εργαστώ
 και να φροντίσω για το μέλλον μου.

— Είμαστε σύμφωνες! Ξαναείπε η θεία. Θα
 φύγεις σε τέσσερις μέρες με τον άνθρωπο που
 διάλεξες για προστάτη σου... Μάθε όμως ότι
 δεν σου δίνουμε την άδεια, παρά με τους εξής
 δυο όρους...

— Τι όρους;

— Πρώτος, αν ξαναγυρίσεις σε τόσα χρόνια
 με την πρόφαση ότι πέρασες την πείνα εκεί
 κάτω, δεν παύει να ν' αναμνηστές σ' αυτό
 το σπίτι, αλλά θα πιάς και θα κλειστής σε
 ορφανοστάσιο!

Ο Ραούλ ήταν βέβαιος ότι δεν θα ξαναγύ-
 ριζε τόσο γρήγορα. Άλλα και να νύριζε, δεν
 έσοκείτο να ζητήσει άδεια στη... ουλακή τους.

— Έτσι ο πρώτος όρος δεν τον ανησυχούσε κα-
 θόλου.

— Μάλιστα, της απάντησε. Κι' ο δεύτερος;
 — Ο δεύτερος είναι, ότι δεν είμαστε μεις
 σε θέα να σου δώσουμε τα έξοδα του ταξιδιού
 σου. Άρα παλίνεις μόνος σου αποφασίζεις και
 μόνος σου να τις φροντίσεις με πένες. Μ' αυτή
 θα μάς αποδείξει ότι κι' εκεί που θα πάς εί-
 σαι ικανός να τα καταφέρεις.

— Καλά, είπε ο Ραούλ. Θα βρω εγώ τα
 χρήματα για τα ναύλα μου.

— Μέσα σε τέσσερις μέρες;
 — Μάλιστα. Σε τέσσερις μέρες θα τα έχω...

— Τότε, είσαι ελεύθερος.

— Η λέξη αυτή έκανε το Ραούλ να πετάξει
 απ' τη χαρά του. Είπε ένα βιαστικό «καλημέ-
 ρα» στις γεροντοκόρες κι' έτρεξε ν' αναγγείλει
 τη χαρμόσυνη είδηση στον κ. Τσέρνι και στους
 φίλους του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Στο Τένιν-Κλάμ του Σόντινγκ την Κ.,
 αγγλικής ομάδας του Μπόαττον και μιας γαλ-
 λικής ομάδας του Εντάρντ, οι πα-
 ρακολουθήσει το ενδιαφέρον από τους μά-
 τες.

Μισή ώρα πριν ο Ραούλ, παίχτης της ομάδας
 στη μεγάλη πόρτα, απ' όπου έμπαινε ο κόσμος
 στον περίβολο του αριστοκρατικού κλάμ.

Επειδή πρόκειτο να φύγει για τη Μασ-
 σαλία σε πέντε μέρες, βλέποντας τον εκεί κα-
 νείς, θα υπέθετε ότι πήγε στο Σαίντ για να
 διασκεδάσει.

Μα ο Ραούλ δεν είχε πάει για διασκέδαση.
 Καθόταν σκεπτικός και κούνησε τους ώμους
 που ερχόντουσαν από το Σαίντ. Φαινόταν
 σαν να περίμενε κάποιον.

Στις εννέα ένα ακακινόνη στάθηκε μπροστά
 στην πόρτα. Ο Ραούλ έκανε να περπατήσει
 παιδί της ίδιας ηλικίας μ' αυτόν, που καθόταν
 πλάι στο σφάρι, περνώντας μπροστά του, το
 έκανε νόημα.

Το παιδί αυτό ήταν ο μαθητής του Λουίλου,
 που είχε παρασυρθεί το Ραούλ στο αεροδρόμιο
 που παρακολουθούσαν τον περιώρην και λεγόταν
 Ρενέ ντε Κοινοστήν.

— Λοιπόν; ρώτησε ο Ραούλ το φίλο του.
 — Μείνε ήσυχος... 'Η δουλειά σου έγινε...
 'Ο μπαμπάς δεχθήκε... Θα σε αφήσουν να
 μπη!

— Εύχαριστώ πολύ, καλέ μου φίλε, του είπε
 ο Ραούλ.

— Μπα! Κι' εσύ σαν φίλος το ίδιο θα έκα-
 νες, απάντησε ο Ρενέ.

Και φάνηκε να μιλάει του την πείρα του μι-
 νιστή του τον παρουσίωσε σ' ένα ψηλό κύριο,
 που κατέβαινε από το αεροκίνητό του. Ανά-
 σωφεί με τη στολή στεκόταν σε στάση προ-
 σέχει.

— Μπαμπά, είπε ο Ρενέ στον κύριο, εδω εί-
 ναι ο φίλος μου ο Ραούλ.

— Ο κ. ντε Κοινοστήν κυττάζοντας καλά το
 φίλο της ηλικίας του, είπε γελώντας:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΟΣ ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Σ' ένα χωριό ζούσε κάποτε ένας πλούσιος
 χτηματίας με τη γυναίκα του και το μονακίδο
 τους γιού, τον Παυλί. "Ολη η ιστορία κι' η
 φροντίδα του πατέρα και της μάνας ήταν στο
 παιδί αυτό. Το αγαπούσαν τόσο, που έδελαν
 μόνο προτερήματα και κανένα ελάττωμα.

Από την πολλή του αγάπη δεν του χάλα-
 σαν ποτέ χατήρι. Ήταν πάντα το πιο καλο-
 ντυμένο παιδί του χωριού. Φορούσε τα καλά
 του ρούχα και τις καθημερινές, κι' όταν έ-
 δυανε περίπατο, καμάρωνε σαν γύφτικο σκε-
 πάρνι. Ήταν ένα φαντασμένο παιδί, που νό-
 μιζε ότι αυτό ήταν στον κόσμο κι' όχι άλλο.

Μά οι γείτονες, και όσοι άλλοι το έβλεπαν,
 δεν το φώναζαν ποτέ με το όνομά του, παρά
 έλεγαν:

— Νά, περνάει ο φαντασμένος Πετεινός!

Ο Παυλός δεν καταδεχόταν ποτέ να κάνει
 συμπνομή με τα φτωχά παιδιά. Ποτέ του δε
 μιλούσε μ' αυτά και πολλές φορές έκανε πως
 δεν τα έβλεπε. Μά δεν τα περιφρονούσε μόνο.

Όταν τύχαινε να συναντήσει στο δρόμο του
 κανένα από αυτά, δεν έκανε ευκαιρία να μην
 το περνούσε.

— Πρί! Έκανε. Αυτό είναι καινούριο! Αυτό
 είναι στραβά! Αυτό είναι άσχημο!

— Άλλά κι' αν έβλεπε κανένα τέτοιο, δεν ή-
 ξερε ότι δεν έφτανε το ίδιο το παιδί. Κι' αν
 έβλεπε να τα λυπάται και να τα συμπονώ, κύτα-
 ζε να το κοροϊδεύει και να το κάνει να πάη
 κλαίγοντας στο σπίτι του.

— Όχι και πολύ μακριά από το χτήμα του
 πλούσιου καθόταν ένας γεωργός, ο πιο φτωχός
 του χωριού, μαζί με το παιδί του, που είχε την
 ίδια ηλικία με τον Παυλί.

Το παιδί αυτό φορούσε φτωχικά ρούχα κι'
 όλο το καλοκαίρι γυρνούσε υπόληπο.

Μά, αν ρωτάτε από ύγεια, ο φαντασμένος
 Πετεινός ήταν άκατος, αδύνατος, καχεκτικός,
 ενώ ο Πολυνίκης, έτσι έλεγαν το φτωχόπαιδο,
 ήταν ροδωκόκκινος, ήλιοιγμένος και γερός.

Ο πρώτος, όπου έβλεπε τον άλλο, πήγαινε κον-
 τά του, τον πειράζε, τον σκουτούσε, του τρα-
 βούσε τ' αυτιά, τη μύτη και πολλές φορές τον
 έδερνε, έτσι για να δείξει ότι αυτός ήταν ά-
 ξιος να κακομεταχειρίζεται τα ξένα παιδιά,
 ενώ εκείνα δεν τολμούσαν ούτε το μικρό του
 δαχτυλάκι να τ' αγγίξουν.

Ο Πολυνίκης καμιά φορά τούλεγε:

— Αφρό! με καμμένη Παυλί, εγώ δεν σε
 πειράζω! Γιατί εσύ με βασανίζεις;

— Έτσι μ' αρέσει, του απαντούσε με περιφρό-
 νησι ο φαντασμένος Πετεινός.

Ξαφνικά έπιασαν δυνατές βροχές, που μέρα
 νύχτα δεν σταματούσαν.

Το ποτάμι του χωριού πλημμύρισε. Μία μι-
 κρή λίμνη, που ήταν λίγο πιο πέρα ξεχείλιζε.
 Οι γεωργοί άσπαστο ήταν ευχαριστημένοι, γιατί
 είχε δυο-τρεις μήνες να ποτίσει τη γη.

Όταν πιά σταμάτησε η βροχή, ο φτωχός
 γεωργός έφυγε από το πρωί για το μικρό
 χωράφι του.

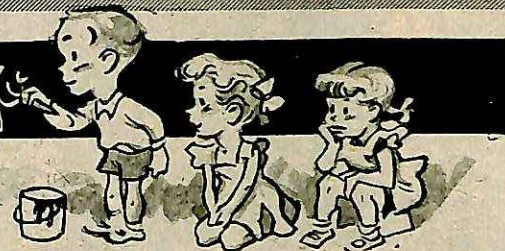
Ο Πολυνίκης, πλησιάζοντας το φτωχό με-
 σημεριανό φαγητό του πατέρα του, άκουσε έ-
 κει κοντά δυνατές φωνές:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...
 — Έτρεξε τότε προς τα εκεί και είδε πως
 είχε πέσει μέσα στη λίμνη ο Παυλός. Τώρα ο-
 μως ο φαντασμένος Πετεινός δεν ήταν πιά πε-
 ρήφανος, αλλά παρακαλούσε, έκλαιγε και φώ-
 νάζε:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...
 Πώς είχε πέσει εκεί μέσα;
 — Ο Παυλός θέλησε, χωρίς να πάρη την ά-
 δεια του πατέρα του, να πάη στο χτήμα τους.

Η ΖΩΪΤΣΑ ΚΑΙ Ο ΒΑΡΗΚΟΟΣ ΚΗΠΟΥΡΟΣ

να τον τιμωρήσουν που ήθελε να κάνει πρά-
 γματα του κεφαλιού του.

Την άλλη μέρα, ο φαντασμένος Πετεινός άν-
 τώμασε τον Πολυνίκη. Άμέσως, αντί να τον
 πειράζει ή να τον βασανίζει, τον αγκάλιασε,
 λέγοντάς του:

— Πολυνίκη μου, από σήμερα θα είμαστε οι
 καλύτεροι φίλοι!

— Κι' εγώ τη ήθελα από καιρό, του απάν-
 τησε εκείνος, μα σου ήσαν ακατάδεχτος.

— Η καλή καρδιά του Πολυνίκη έκανε το λυ-
 κο άρνάκι.

Κι' από τότε ο Παυλός άλλαξε κι' αντί για
 κακό έκανε πάντα το καλό σε όλους.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ο γιατρός των σκύλων

Το μικρό σκυλάκι της Άννουλας έπεσε
 κι' έσπασε το ποδαράκι του.

— Μή λυπάσαι, της λένε. Θα φέσουμε
 το γιατρό των σκυλιών...

Πραγματικά σε λίγο το σκυλάκι της Άν-
 νούλας δεχόταν τις περιποιήσεις ενός κτη-
 νίατρος.

— Λοιπόν; ρώτησε κατόπιν ο κτηνία-
 τρος της Άννουλ. Είσαι ευχαριστημένη
 που ήρθα και γιάτρεψα το αγαπημένο σου
 σκυλάκι;

— Μάλιστα... απάντησε διστακτικά έ-
 κεινη. Μόνο στην άρχη που σας είδα τρώ-
 μασα λιακάκι...

— Γιατί;

— Νόμιζα πως ο γιατρός των σκύλων
 έπρεπε να είναι... σκύλος!!!

MIKY - ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

Σκέψι της μικρής Λιλές:

— Ουφ! κι' αυτός ο ήλιος τί κακός που εί-
 ναι! Δεν βγαίνει τη νύχτα που είναι σκοτεινά,
 παρά βγαίνει την ημέρα με τόσο φως!

— Ο Άντωνάκης στον Κωστάκη:

— Είδες τι περίεργο πράγμα αυτό το ηλεκ-
 τρικό φως! Νά μη το σβήνι το ρεύμα, όπως
 το κερι, αλλά να το ανάβει!

— Τι κάνεις εκεί, Κικίτσα; Γάλα πίνεις ση-
 μέρα Παρασκευή;

— Μά... είναι το χρεσινό.

— Νίκο, όταν τελειώσης το φαγητό σου, έλα
 σπίτι μου να παίξουμε.

— Το σπίτι σου, καμμένη Μάνο, είναι μα-
 κρύν. Έλα καλύτερα εσύ στο δικό μου, που
 είναι κοντινέρα!

— Ο μπαμπάς του μικρού φάει γυρίσει από
 την αγορά και φέρνει πιο λίγο κρέας από
 χτες.

— Μά γιατί έφερες λιγότερο σήμερα; ρωτά
 η μαμά.

— Γιατί το χρεσινό βαδνι. θάταν πιο μεγάλο
 από το σημερινό, απαντάει ο πατέρας.

75

μπήξω; πρόφερε ανάμεσα στα δόντια του.

Ο Ντουμέτριους κύτταξε το όπλο.

— Απαιτώ να με συλλάβουν σύμφωνα με το νόμο! φώναξε. — Διάλεξε λοιπόν, γρήγορα! Πού θέλεις να σε μαχαιρώσω;

Μ' ένα ξαφνικό πήδημα, ο Ντουμέτριους πέρασε δίπλα απ' τον Κήν κι έτρεξε όσο γρηγορότερα μπορούσε προς το Φέντρις, για να ζητήσει την προστασία της αστυνομίας. Μα ο Κήν σήκωσε το χέρι του και πέταξε με όρμη το μαχαίρι που κρατούσε, όπως τον είχε διδάξει ο Κούτς.

Η λεπίδα άστραψε στον αέρα και χάθηκε στην πλάτη του Ντουμέτριους, που έμπεξε ένα ουδίσμα, σκόνταψε και κυλίστηκε χαμώ.

Όταν τρέχαν κοντά του, ήταν πια νεκρός.

Ο Κήν προχώρησε σιγά — σιγά προς το μέρος του κι εί-πε στους άλλους που τον κύ-ταζαν:

— Νά τος... Νά ο πρώην πράκτωρ της Γκεστάπο, ο αν-θρως που αναζητούσαμε τό-σα χρόνια, ενώ βρισκότανε διαρκώς ανάμεσά μας.

Ο Φέντρις κύτταξε τον Κήν με παράξενο ύφος.

— Πηγαίνετε τον στο Ύ-πουργείο, πρόσθεσε ο Κήν. Πε-τάχτε τον στην πόρτα τους, και ρωτήστε τους αν είναι ι-κανοποιημένοι τώρα!

Ο Πάλ Μπόνε είχε γονατί-σει κοντά στο πτώμα, σκουπί-ζοντας μ' ένα παντήλι την καρ-δουνοσκόνη που σκέταζε το πρόσωπό του.

— Μα δεν είν' αυτός ο αν-θρως που κυνηγούσα! φώ-ναξε ξαφνικά. Δεν είν' εκείνος που χάθηκε στο Βουκουρέστι... ο Ντουμέτριους!

— Δεν είναι, ούτε και ύ-πηρεσε ποτέ ο Ντουμέτριους, ά-πάντησε ο Κήν. Λεγότανε Καρλ "Αλεξίς Σκάμμελ!

Ο Μπόνε, ο Φρέυν κι' ο Ντίγκμπι Μίτσελ συνόδεψαν τ' Φέντρις ως το γραφείο του.

— Μα ποιος ήταν λοιπόν έ-κείνος που βρήκανε σκοτωμέ-νο στο Βουκουρέστι, κάτω απ' τ' έρειπια της Λουγκάρτεν-στράσε; ρώτησε ο Μίτσελ.

— Ο Όττο Σμίτ, ο αρχείο-φύλακας. Ποιος άλλος απ' το Σκάμμελ μπορούσε ευκόλα ν' ανταλλάξει τα δακτυλικά του αποτυπώματα με τ' Όττο Σμίτ, στο αρχείο της Ύπηρεσίας Στρατιωτικών Πληροφοριών; Ανήκε σ' αυτήν ακριβώς την υπηρεσία. Είχε εμπιστευτική θέση. Κι' όμως ήταν φανατικός Ναζί!

«Είχε εργασθ' στον πόλεμο για λογαριασμό της Γκεστάπο, ενώ συγχρόνως ανήκε στη δική μας υπηρεσία πληροφοριών... Ξέραμε πώς υπήρχε ανάμεσά μας κάποιος προδότης, μα δεν φαντασθήκαμε ποτέ πως ήταν ο Σκάμμελ.

«Όταν ο Ριτζγουαίη μας έ-δωσε τη λεπτομερή περιγραφή του Ντουμέτριους, που αντι-στοιχούσε με τα χαρακτηριστι-κά του Σκάμμελ, άρχισαμε να διακρίνουμε τη λύσι του σινί-γματος. Δεν υπήρχαν δυ άνθρω-ποι που προμήθηναν πλαστά χαρτιά στους φυγάδες του Βε-ρολίνου; ο Ντουμέτριους κι' ο Σκάμμελ. Κι' οι δυο τους ήσαν ένας μονάχα! Προσπάθησε ό-μως να εξαφανισθ' τελειώς ως

Σκάμμελ και να πάρη την ταυ-τότητα του Ντουμέτριους, που ήταν γνωστός στην Ευρώπη ως το 1942. Και κατάφερε πραγ-ματικά να μας ξεγελάσει! Ξε-χάσαμε τελείως το Σκάμμελ και κυνηγούσαμε το Ντουμέτρι-ους.

«Ήμαστε βέβαιοι πως είχα-με να κάνουμε με δυο διαφο-ρετικούς ανθρώπους, εφόσον ή-ταν φανερό πως είχε πάρει κάποιος τη θέση του Σκάμμελ στο αεροπλάνο απ' το Βερολί-νο. Μα ο Σκάμμελ είχε προ-δλέψει όλες τις πιθανότητες: "Αν κατ'άρθρων να φτάσω στο Νόρτχολτ ως ψευτο - Σκάμ-μελ, όλα θα πήγαιναν καλά γι' αυτόν, όταν θα βρισκότανε το παραμορφωμένο πτώμα, στο Βερολίνο. Θα φάναμε τότε να βρούμε το Ντουμέτριους..." Αν απεναντίας συνεπίπτε να γνω-ρίζη προσωπικά το Σκάμμελ κάποιος απ' τους συνεπιβάτες του, τότε ο Σκάμμελ θάβανε Σκάμμελ... και θα φρόντιζε να εξαφανισθ', όταν θάφτανε στο Νόρτχολτ.

— Η Χέντυ Μπέργκνερ ήξε-ρε την αλήθειν του ταυτότητα; ρώτησε ο Μίτσελ.

— Βεβαίως! Αυτό άλλωστε μάς έπεισε τελείως... Μετά την περιγραφή που μας έδωσε ο Ριτζγουαίη, έρευνήσαμε τις γνωριμιές της Χέντυ στο Βε-ρολίνο και μάθαμε πως ήταν φιλενάδα του Καρλ Σκάμμελ.

— Μπορώ να κάνω τίποτε για σας; τον ρώτησε μαλακά.

— Όχι, κύριε συνταγμα-τάρχα.

— Ο Κούτς θα γλυτώσει.

— Μου είπανε πως θα μπο-ρούσα να τον δώ αύριο.

— Ναί, βέβαια... Μα τώρα θα κάνετε καλά να γυρίσετε σπίτι σας...

— Αργότερα...

— Όποτε... δεν θέλετε τίπο-τε από μένα;

— Τίποτε.

Μα ο Φέντρις σκέφθηκε πως μπορούσε να κάνει κάτι... Πέ-ρασε στο γραφείο του και τη-λεφώνησε κάποιον. "Υστερα πή-γε κι' αυτός να κοιμηθ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Το φως του γραφείου του Κήν φώτιζε το φάκελλο της

Γι' αυτό ακριβώς έπρεπε να σκοτώση ο Σκάμμελ το Ριτζ-γουαίη, ώστε να μη μάς δοθ' άφορμή ν' ασχοληθούμε με το παρελθόν της Χέντυ.

Σάπασαν όλοι για λίγο. "Υ-στερα ο Μίτσελ είπε:

— Αυτά τα λεφτά του Ρουμ-πινστάιν πρέπει νάταν κατα-ραμένα!

Ο Φέντρις τους πήγε όλους στα σπίτια τους κι' έπειτα γύ-ρισε στο γραφείο του. Είδε πως στα παράθυρα του Κήν. Μπή-κε και τον βρήκε καθισμένον μπροστά στο τραπέζι του, με τα μάτια καρφωμένα στο κενό.

— Μπορώ να κάνω τίποτε για σας; τον ρώτησε μαλακά.

— Όχι, κύριε συνταγμα-τάρχα.

— Ο Κούτς θα γλυτώσει.

— Μου είπανε πως θα μπο-ρούσα να τον δώ αύριο.

— Ναί, βέβαια... Μα τώρα θα κάνετε καλά να γυρίσετε σπίτι σας...

— Αργότερα...

— Όποτε... δεν θέλετε τίπο-τε από μένα;

— Τίποτε.

Μα ο Φέντρις σκέφθηκε πως μπορούσε να κάνει κάτι... Πέ-ρασε στο γραφείο του και τη-λεφώνησε κάποιον. "Υστερα πή-γε κι' αυτός να κοιμηθ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Το φως του γραφείου του Κήν φώτιζε το φάκελλο της

«Υποθέσω Ντουμέτριους» σ'ε-μιά σελίδα που άρχιζε έτσι: «22 Νοεμβρίου. Εκθεσίς Γ. Τ. Κήν επί των ανατρεπτικών στοιχείων της Πολωνίας και της κεντρικής Ευρώπης. Δεν χωρεί αμφιβολία ότι ένας με-γάλος αριθμός Πολωνών κακο-ποιών και άλλων ανεπιθυμητών προσώπων εισεχώρησαν στη Με-γάλη Βρετανία με πλαστά διαβατήρια...»

Ο Κήν απομακρύνθηκε απ' το παράθυρο, καθήσε πάλι μπροστά στο γραφείο του κι' άκούμπησε πάνω τους άγκώ-νες του.

Κλείνοντας τα μάτια του, ξανάδλεπε τη Χέντυ όπως την πρώτη φορά, στην πόρτα του σπιτιού της. Την άκουγε να τραγουδά, με τη συνοδεία της ορχήστρας των «Κόκκινων φτε-ρών». Ενοίωσε τα χείλη της πάνω στο λαιμό του, να του ψιθυρίζουν λόγια αγάπης...

Μιά ώρα αργότερα, ενώ κα-θόταν ακόμα στην ίδια θέση, άκουσε βήματα στο διάδρομο. Άνοιξε η πόρτα του. Ήταν η Μάργκαρετ Ριτζγουαίη.

— Ποιος σας είπε πως ή-μουν εδώ; τη ρώτησε ο Κήν.

— Ο συνταγματάρχης Φέν-τρις. Μου διηγήθηκε τι συ-νέδη...

— Και βγήκατε ειδικά για ναρθητέ εδώ;

— Σκέφτηκα πως ύχετε ά-νάγκη από κάποιον...

— Σας ευχαριστώ για την καλή αυτή σκέψη σας. Μα λο-γικευθήτε τώρα και γυρίστε στο σπίτι σας.

— Ακούστε, Κήν! Θα ξεχά-σετε οπωσδήποτε, μια μέρα. Γιατί να μην άρχισετε από τώρα;

— Δεν ζητώ τον οίκτο κα-νεός!

— Αν πίστευα τέτοιο πράγ-μα, δεν θάμουν εδώ τώρα.

Η Μάργκαρετ έμεινε ακίνη-τη μία στιγμή. "Υστερα πέρα-σε ξαφνικά πίσω απ' το γρα-φείο του Κήν κι' άκούμπησε το χέρι της στον ώμο του. "Ε-σκυψε και τον φίλησε στα μαλ-λιά.

— Καταλαβαίνω πόσο ύπο-φέρετε, τού είπε. "Αν μπορού-σα, θάκλαιγα για σας.

— Θα πήγαιναν χαμένα τα δάκρυά σας...

— Θέλετε ναρθητέ μαζί μου;

— Πού;

— Έχω μια καλή φωτιά στο σπίτι μου...

Ο Κήν προσπάθησε να γε-λάσει.

— Αφίστε μου λίγο καιρό, είπε.

— Έστω. Πάμε λοιπόν σ' έ-να μπάρ του Κάβεντ Γκάρντεν, που μένει ανοιχτό ως τις 5.

Ο Κήν σηκώθηκε.

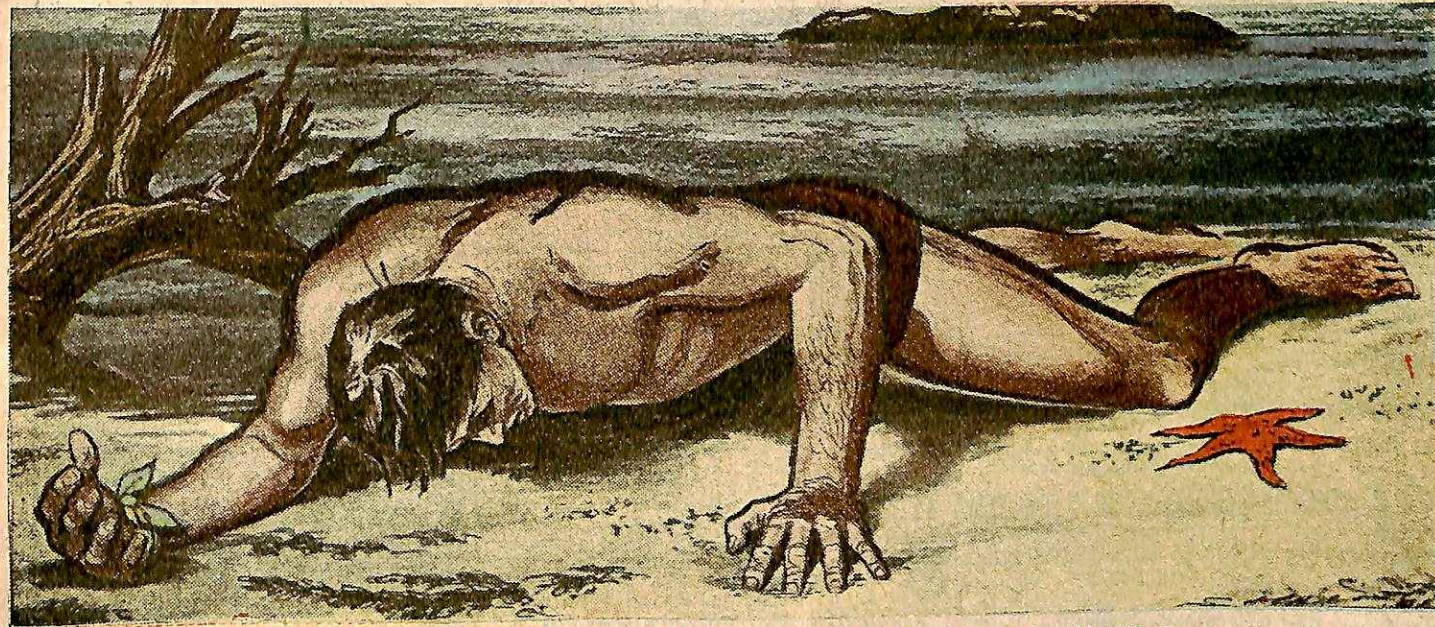
— Γιατί όχι; είπε. Σας κερνάω ένα ποτηράκι.

Η Μάργκαρετ τον βοήθησε να φορέση το παλτό του. Ε-κείνος κύτταξε τον κλεισμένο φάκελλο, πάνω στο γραφείο του, και σκέφθηκε:

«Θα τον σκεπάση η σκόνη, και θα ξεχάσω σιγά - σιγά το Ντουμέτριους, το ανθρωποκυ-νήγι, τις δολοφονίες, τους κιν-δύνους, τις μηχανορραφίες. Είναι όμως κάτι που δεν θα το ξεχάσω ποτέ: Η Χέντυ θα μεί-νη πάντα μαζί μου. Πάντα...»

Μα έκανε λάθος. Γρήγορα θάβρισκε τη λησμονιά, στην αγκαλιά της Μάργκαρετ Ριτζ-γουαίη.

ΤΕΛΟΣ

«Ο πόνοσ ήταν τόσο δυνατός, που σπρίσθηκα χάρω στην άμμουδιά και λιποθύησα...»

Ο

ΠΩΣ τ'ό λέει και τ'όνομά του, ο αλβυτοξισμός είναι δηλητηρίαση του οργανισμού από τοξίμημα τών αγκαθών ενός φαρμακερού φαρμά-κου. Υπάρχουν και στην Ελλάδα τέτοια φάρμα-κα, όπως π.χ. οι «δράκοντες», που το τοξίμημά τους προκαλεί φεβροσύνους, δεν είναι ό-μως θανατηφόρα. Άλλα στο Νότιο Ειρηνικό ζούνε περί τα 40 είδη δηλητηριωδών φα-ριών, αληθινά φεβροσύνους.

Ο άνθρωπος που θά τρυπήθ' απ' τα άγ-κάθια τους, είναι καταδικασμένος να πεθάνη με φριχτή αγωνία, αν δεν σπεύσ' ν' άνοι-ξη περισσότερο τη μικρή πληγή, μ' ένα μα-χαίρι ή με νυστέρι, και να ρουφήξ' το με-γαλύτερο μέρος του δηλητηρίου που έχει εισχωρήσει σ' αυτήν. Κάνει δηλαδή ό,τι έ-φαρμόζεται και για τη δαγκωματιά τών δη-λητηριωδών φιδιών.

Υστερα περιμένει πιά να περάση η κρι-σις. Δεν είναι δέ πάντοτε βέβαια πως θά γλυτώση τη ζωή του, έστω κι' αν πήρε έγ-καίριως τα μέτρα που είπαμε πιο πάνω...

Ένα απ' τα επικινδυνότερα δηλητηριώ-δη φάρμακα τών τροπικών είναι το λεγόμενο «πετρόφαρο». Έχει χρώμα κοραλί και μήκος 7-8 πόντους. Είναι δέ ο θάνατος προσωπο-ποιημένος.

Τέτοια φάρμακα όσους αναζητούσε στο νη-σί Κεαζαλέιν του Ειρηνικού ο Αμερικανός ια-χθυολόγος Σ. Λούτσερ, για να τα προμηθήσ' στους γιατρούς που έψαχναν να βρούνε ένα αποτελεσματικό αντίδοτο κατά του ιχθυοτοξί-σμου. Λίγο έλειπε δέ να πέση θύμα του έπιστημονικού ζήλου του.

Άλλ' άς άρρίσουμε τον ίδιο να διηγηθ' την άνατριχιαστική περιπέτεια που τού συνέβη:

«Ένα χειμωνιάτικο πρωινό του 1947, υπαγόρευα τη διαθήκη μου, σ' ένα νοσοκομείο του Κεαζαλέιν. Πριν προλάβω να την υπογράψω, σ' έλας τις αισθήσεις μου. Και πέθανα σ'ε μερικά λεπτά... Τεχνικώς, έ-χασα νεκρός για λίγα δευτερόλεπτα. "Υστερα οι γιατροί με ξαναφέρα-μενα στην ζωή, με μία ένεσις άδρεναλίνης που μου κάνανε απ' εύθειας μέσα σ'ε στη ζωή...

στην καρδιά... Βρισκόμουν τότε στο Κεαζαλέιν, στο μικρό αυτό παραδεισιακό νη-σίκι, μαζί με μία ομάδα έπιστημόνων που έκαναν διάφορες μελέτες. "Η δική μου άποστολή ήταν να συγκεντρώσω δηλητηριώδη φάρμακα, και ιδίως «πετρόφαρα».

Το πρωί εκείνο λοιπόν, είχα διαλέξει μία μικροσκοπική λιμνοθάλα-σσα, που σχηματίζονταν στις άκτες του νησιού, κι' είχα ρίξει μέσα στο νερό φροτενίνη». Ένα σκόρρο και δηλητηριώδες υγρό που ναρκώνει η σκό-τάνει τα ψάρια. Όταν το φάρμακο αυτό απλώθηκε μέσα στο όλοκά-θαρο νερό, δεκάδες πολύχρωμα ψάρια ανέβηκαν στην επιφάνεια. Μα δεν έκανα τον κόπο να τα μαζέψω. Περιμένα να έκαν' το είδος εκείνο που ζητούσα.

«Καθόμουν στην άκρογιαλιά και κάπι-να ένα ταίγιο, όταν είδα ξαφνικά ένα «πετρόφαρο». Δεν ήμουν βέβαιος στην άρχή. Φόρεσα λοιπόν τα ειδικά πέδιλά μου και τη μάσκα μου και βούτηξα στο νερό. Απομα-κρύνθηκα περί τα 3 μέτρα, κι' ύστερα κύ-ταξα κάτω, με το κεφάλι μου βυθισμέ-νο στο νερό.

«Δεν είχα γελασθ'! Ήταν πραγματικά ένα «πετρόφαρο» και έπλεε με το ένα πλάι, σαν να βρισκότανε στα τελευταία του.

«Τότε μόνο πρόσεξα πως δεν είχα πάρει μαζί μου τα σύμβολα που χρειαζόνταν, για να το πιάσω και να το κλείσω μέσα σ'ε μία πλατύστομη μπουκάλια. "Αν γυρίσα στην πα-ράλι για να τα πάρω, υπήρχε φόβος να χα-ράλιζω το ψάρι... Αποφάσισα λοιπόν να το χάσω και να το βγάλω απ' το νερό, χρη-σιμεύοντας τη μάσκα μου σαν φτυαράκι.

«Την έβγαλα αμέσως κι' άρχισα τις προ-σπάθειες. Το νερό έφτανε ως τη μέση μου,

Η άνατριχιαστική περιπέτεια του Αμε-ρικανού ιχθυολόγου Σ. Λούτσερ, που δηλη-τηριάστηκε από ένα «πετρόφαρο»

σο να διατηρήσω την ψυχραιμία μου, καθήσα χάρω και σκέφτηκα τί έπρεπε να κάνω...

«Η κατασκήνωσί μας άπείχε 2 μίλια περίπου. "Αν έτρεχα για να έφταω πιο γρήγορα, θά έπιταχύνονταν οι παλμοί της καρδιάς μου, θά κυκλοφορούσε ζωρότερα το αίμα και το δηλητήριο θ' άπλωνότανε γρη-γορότερα στον οργανισμό μου!

«Ξαφνικά όμως, θυμήθηκα πως είχα φυλάξει το μαχαίρι μου στην «αυλή» του παντελονιού μου! Τόβγαλα άμέσως κι' έκανα μερικές πιάσ' τάπητ' τον παντελονιό μου. Έσφίξα μ' ένα σπάγγι το χέρι μου σταυρωτές τομές στο δάχτυλό μου. "Εσφίξα μ' ένα σπάγγι το χέρι μου στον καρπό κι' άρχισα να βουζάινω το δηλητηριώδες αίμα.

«Στο μεταξύ όμως, το χέρι μου πονούσε άδυναμ περισσότερο. "Ε-ξέταξα με νερό το πρόσωπό μου, για να μη λιποθύησω. Το ίδιο έκανα θρεξά με νερό, καθώς γύριζα προς την κατασκήνωσί...

«Άλλες φορές, καθώς γύριζα προς τη μεσαία μου... Ένα κιτρινωπό πρόχειμο κι' άλλες έφτανε τώρα ως τη μεσαία μου... "Υστερα άρχισα να πονάω στο πιάσ' μέρος του κεφαλιού και άριστερά στο στήθος. Μουδούσαν τα πόδια μου...

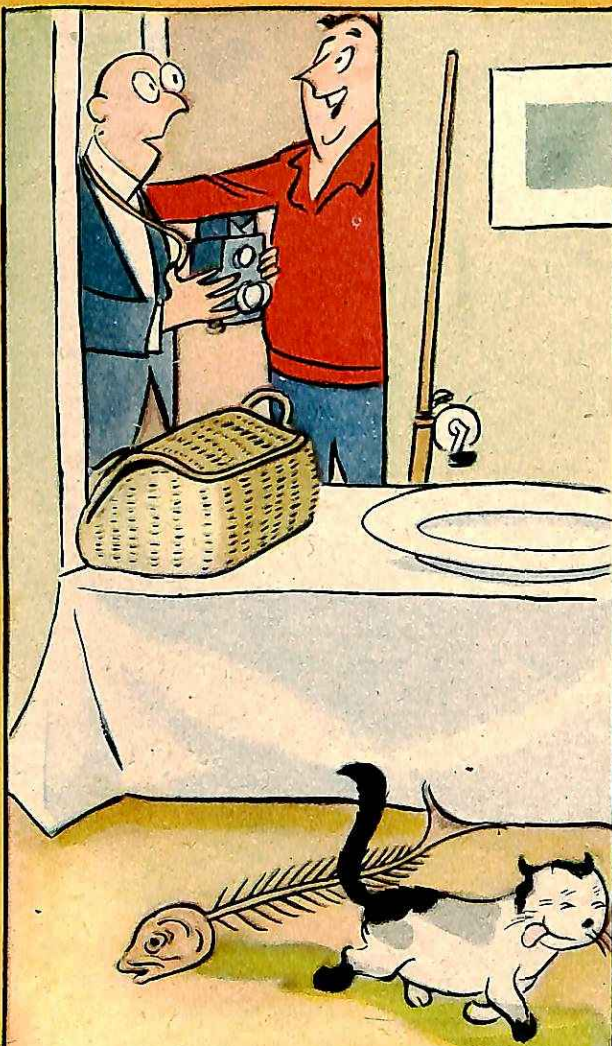
«Είχα φτάσει στα μισά περίπου της άποστάσεώς, όταν η καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά, σαν να πληγόνανε συγκεντρωμένος στη μα-χαίρα έξάμεις και ρίγη. Ο πόνος φαινότανε συγκεντρωμένος στην κα-ρδιά μου. Κι' ήταν τόσο δυνατός, ώστε μουρτσότανε κάποτε να πιάσω σφαλή μου. Κι' ήταν τόσο δυνατός, ώστε μουρτσότανε κάποτε να πιάσω σφαλή μου. Κι' ήταν τόσο δυνατός, ώστε μουρτσότανε κάποτε να πιάσω σφαλή μου.

«Έπιασα στην άρχή πως ξαναγύρισα σ'ε τη ζωή, με την ένεσις άδρεναλίνης. Την άλλη μέρα, με πήγανε στη Χονολουλού.

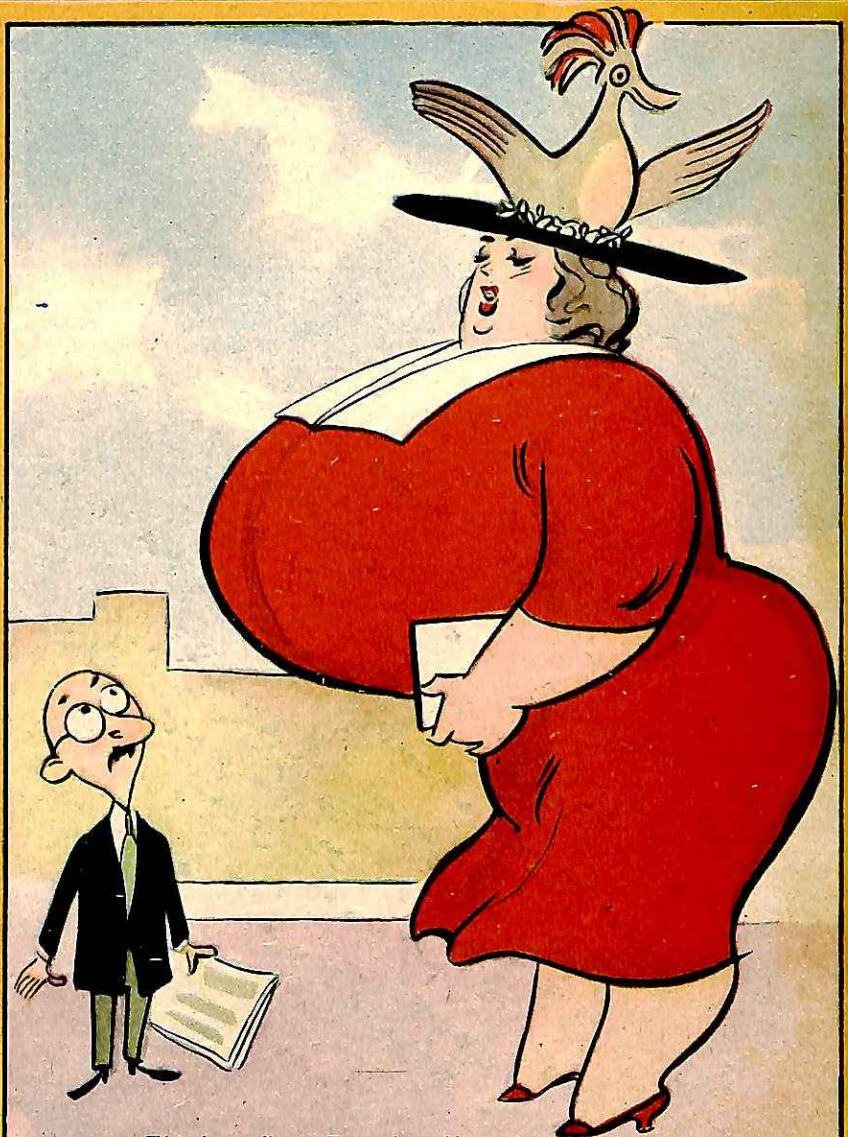
«Έμεινα 88 μέρες δέ διάφορα νοσοκο-μεία, για την άπαυσιμένη θεραπεία. Θερμαίνονταν όμως τον εαυτό μου περισσό-τερο από τυχερό, για δυ λόγους: γιατί είχα σωθ' απ' το δηλητήριο του «πετρόφα-ρου» και γιατί είχα κυριολεκτικά ξαναγυ-ρίσει απ' τον "Άλλο Κάμο!»

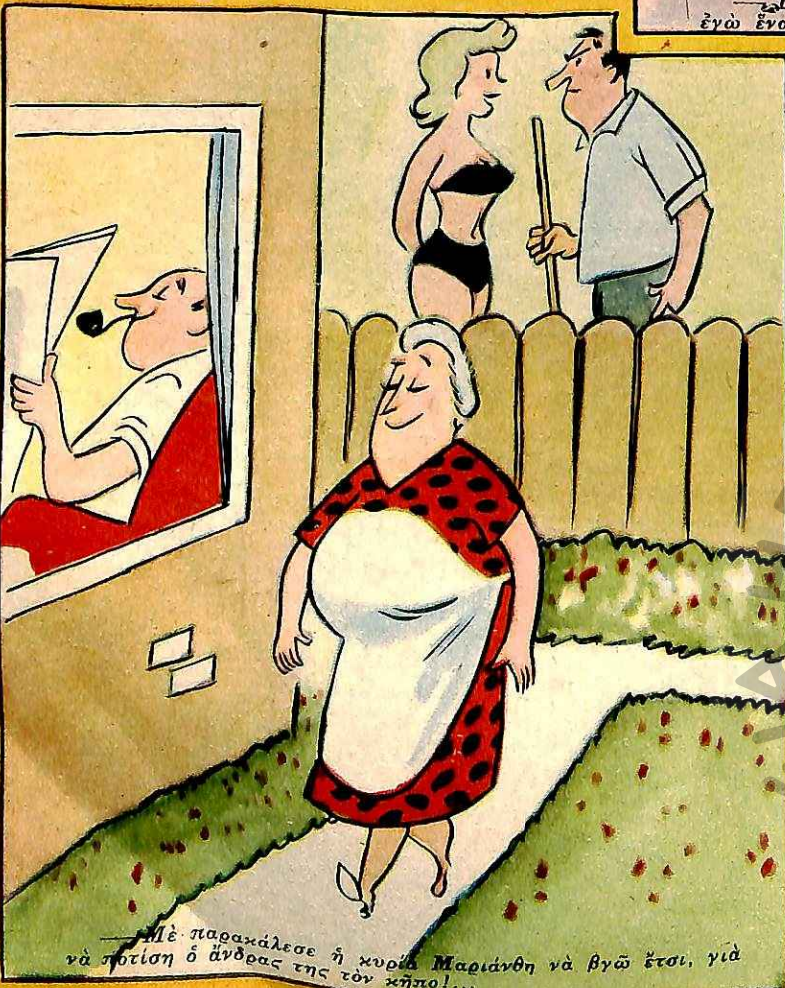
Το «πετρόφαρο» είναι το πιο επικίνδυνο από τα δηλητηριώδη φάρμακα του Ειρηνικού.

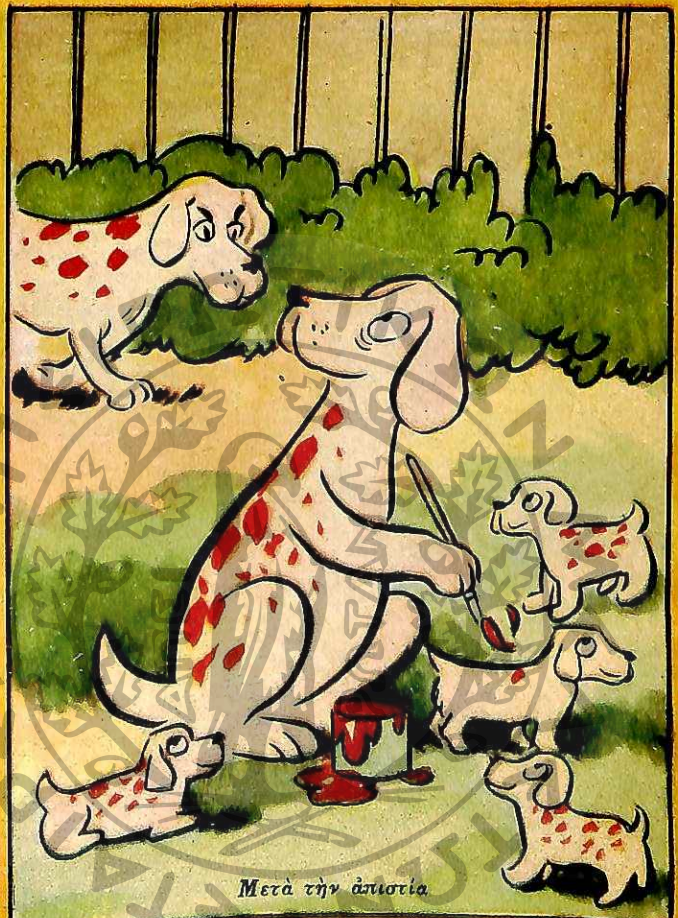
—'Ελα νά δῆς τί ἔπιασα... 'Αξίζει γὰ τὸ φωτογραφίσης!...

—Τί κάνεις ἔτσι, Ζαχαρία; Δὲν μποροῦσα ν' ἀγοράσω κι' ἐγὼ ἓνα καπελλάκι;

Μὲ παρακάλεσε ἡ κυρία Μαριάνθη νὰ βγῶ ἔτσι, γιὰ νὰ ποτίσῃ ὁ ἄνδρας τῆς τὸν κήπο!...

Μετὰ τὴν ἀπιστία